

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

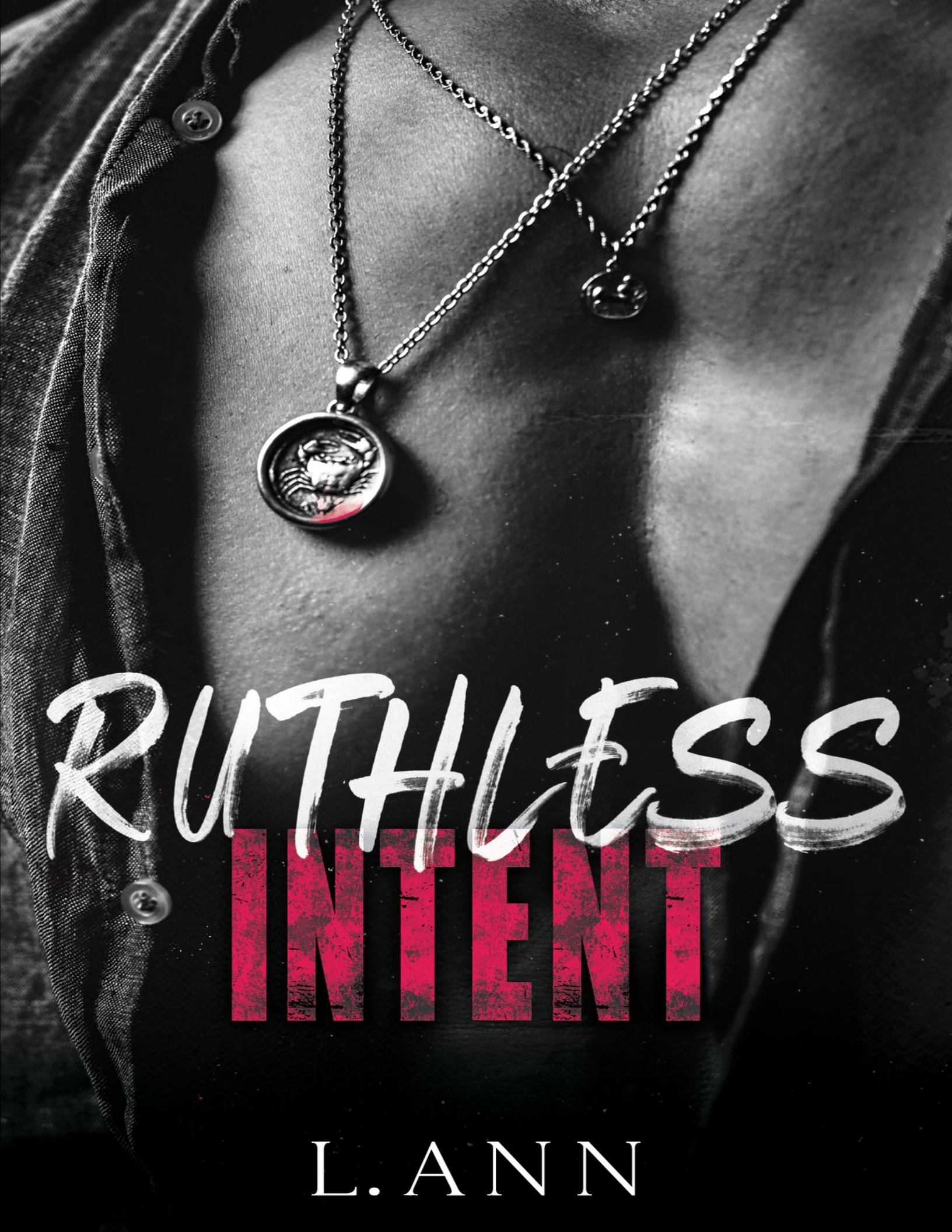
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUTHLESS INTENT

L. ANN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ACIMASIZ NİYET

ACIMASIZ OYUNLAR İKİLEMESİ
KİTAP 1

L. ANN

Acımasız Niyet

Telif Hakkı © 2024 by L. Ann

Yeniden satış veya yeniden

dağıtım için değildir Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Honey+ Sin Designs

Kapak Fotoğrafçılığı: Paperback Model Editing'den Daniel

James: Teresa Smith

İç Karga Kurgu Tasarımları Blurb: Karga Kurgu

Tasarımları

Herhangi bir hata bulursanız ve bana ulaşmak isterseniz, lütfen leeann@lannauthor.com adresine e-posta gönderin.

Teşekkür !

CONTENTS

[Giriş Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Yazar Notu](#)

INTRODUCTION

Acımasız Niyet'i alan insanlara bu kitabı nasıl açıklayacağımı düşünürken, muhtemelen kitaplarımı benden daha iyi bilen birinden, editörümünden yardım istedim.

İşte Ruthless Intent'e giriş yazısı.

Bu kitap suç mahalleri, tehditkâr davranışlar ve şantaj hakkında tartışmalar içermektedir. MC, olası bir 'ear kink'i olan inatçı bir pisliktir ve ağzı bozuk FMC'yi kilitleme eğilimindedir.

İçinde mahsur kalmayı gerçekten istemediği odalarda onun damarına basmak gibi kötü bir alışkanlığı var.

***I** / kırmızı / gecikmeler ve gri ahlak size göre, kemerlerinizi bağlayın ve uykunuzu ve akıl sağlığınızı kaybetmeye hazırlanın.*

Bu kitap sizi her iki karakterin de sahip olduğundan daha fazla yük ile baş bırakabilir.

Bununla birlikte, lütfen akıl sağlığınıza dikkat edin. Bu kitap aşağıdaki mecazları içermektedir ve bazı okuyucular için tetikleyici olabilir:-

Yavaş yanma, evliliğe şantaj, intikam, zorla yakınlaşma, hafif yaş farkı, TSSB, eski mahkum, aile/arkadaş ölümü, bir cinayete tanıklık etme, panik atak, psikolojik travma ve sevimli küçük bir uçurum.

Adalet sistemi ve bu kitaptaki gibi davaların nasıl ele alındığı konusunda kapsamlı bir araştırma yapmış da, hikayenin mümkün olan en iyi şekilde anlatılabilmesini sağlamak için bazı yaratıcı özgürlükler almaya karar verdiğimi lütfen unutmayın.

BİRİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

"HER zamanki SABAH KAHVALTI PROGRAMIMIZA ARA VERİP SIZE

Son dakika haberi. Zain Ryder, Cedar Pines Maksimum Güvenlikli hapishanesinde on dört yıl hapis yattıktan sonra beraat etti.

"Ryder, en yakın arkadaşı Jason Trumont ve kız arkadaşı Louisa Conway'in vahşice öldürüldüğü olay yerinde bulunduktan sonra tutuklandı. Jürinin kararını açıklaması on beş dakikadan kısa sürdü ve Ryder'a iki kez müebbet hapis cezası verildi.

"Ryder her zaman masum olduğunu ve cinayetlerden sorumlu tutulmak için kendisine tuzak kurulduğunu savundu. İki ay önce nihayet bir yargıç önünde haksız kovuşturma davası açma şansını elde etti.

"Longeaton, Cassidy ve Fraser'dan Peter Longeaton, bazı delillerin tahrif edildiğini ve soruşturmayı yürüten dedektiflerin baş tanıkları Ashley Trumont ile alışılmışın dışında mülakat yöntemleri kullandıklarını iddia etti.

"Alışılmadık bir şekilde, yeniden yargılama kapalı kapılar ardında, jüri olmadan ve sadece yargıç, savcılık ve savunma avukatları hazır bulunarak gerçekleşti. Her iki tarafın da dinlenmesinden sadece iki gün sonra, hakim ilk kararı bozmak için harekete geçtiği söylendi.

"Ashley Trumont'un yerini tespit etmeye çalıştık, ifadesi jürinin karar vermesinde büyük rol oynadı.

Bay Ryder için ilk suçlu kararı verildi, ancak sekiz yıl önce memleketinden ayrıldı ve nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Raporlar Bay Ryder'ın bugün mahkemeden özgür bir adam olarak çıkacağını gösteriyor. Dışarı çıktığında kendisiyle özel bir röportaj yapmayı umuyoruz."

Elimdeki narin çay fincanı parmaklarımdan kayıyor ve yere çarptığında parçalara ayrılıyor. Oda dönüyor ya da belki de ben dönüyorum ve düşmemek için masaya tutunuyorum.

"Ashley? İyi misin?"

Kulaklarımdaki gürültüden Karla'nın sözlerini zar zor duyuyorum. Nefes alamıyorum. Boğazım sıkışıyor, kalbim göğsümde çarpıyor ve görüşüm gidip geliyor. Eller omuzlarıma iniyor ve beni sandalyelerden birine doğru yönlendiriyor. Ağır bir şekilde yastıklı koltuğa düşüyorum.

"Sorun nedir?" Diğer ev arkadaşım Jessa-Mae yanımdaki koltuğa otururken, Karla eğilip kırılan porselenleri temizliyor. Elleri benimkileri tutuyor. "Derin bir nefes al."

Dediğini yapıyorum ve yavaşça görüşüm düzeliyor. Bunun çok daha iyi olduğundan emin değilim, çünkü bakışlarım hemen odanın köşesindeki küçük televizyonu arıyor. Sarışın ve cıvıl cıvıl olan sunucu hâlâ yıllar önceki davadan bahsediyor. Bahsettiği adamın orijinal sabıka fotoğrafı ekranı doldurduğunda, bir elimi dudaklarıma bastırıyorum, anılar durduramadığım bir hızla yeniden su yüzüne çıkıyor.

"Bu gerçekleşiyor olamaz." Kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Neden kimse beni uyarmadı?"

Jessa-Mae parmaklarımı sıkıyor. "Seni ne hakkında uyarayım? Neyin var?"

Dikkatimi televizyondan çekiyorum ve endişeli mavi gözlerle karşılaşıyorum. Yedi yıldır Jessa-Mae ve Karla ile yaşıyorum. Onları dokuz yıldır tanıyorum. Üniversitenin ilk gününde tanıştık ve hemen kaynaştık. Ama onlar beni Ashley Truman olarak tanıyorlar, Ashley *Trumont* olarak değil.

Bunca zaman boyunca kardeşimin öldürüldüğünü ve katilinin adalete teslim edilmesinde etkili olduğumu sakladım. Ben küçükken yaşananların, insanların benimle ilgili düşüncelerini belirlemesini istemedim.

Beni izledi. Yetişkin hayatımı, onun başka kimseye zarar veremeyeceğini ve kimsenin beni Trumont ailesiyle ilişkilendiremeyeceğini bilerek güven içinde yaşadım.

Ve şimdi... *bu*.

Kalkmaya başladım ama Jessa-Mae beni tekrar aşağı itti.

"Olduğun yerde kal. Bir çarşaf kadar beyazsın." Daha yakına eğildi. "Aman Tanrım, hamile değilsin, değil mi?"

"Hayır. Neden öyle dedin ki?" Gözlerim tekrar televizyona kayıyor, sunucu hâlâ Zain'den bahsediyor.

Onun adını duyduğumda kalbim garip bir şekilde çarpıyor. Uzun zamandır onu düşünmemiştim. Düşünmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Uzun zaman aldı ve memleketimden taşındım ama zihinsel olarak iyi bir yere geldim. Artık o geceyi kabuslarımda yeniden yaşadıktan sonra çığlık atarak uyanmıyorum. Bunu başarmanın bir yolu da onu aklımdan çıkarmak.

Beynimin, muhabirin diğer haber ekipleri ve insan kalabalığıyla birlikte mahkeme girişinin dışında durduğunu algılaması bir saniye sürüyor.

Bu gerçek olamaz. Onu serbest bırakmış olamazlar.

"Ashley, neler oluyor?" Karla televizyonu görmemi engelliyor ama yine de *duyabiliyorum*.

"Şu anda adliye binasının dışındayız, Zain Ryder ve avukatının dışarı çıkıp ifade vermesini bekliyoruz. Umarım, adamın kendisinden de birkaç kelime duyabiliriz."

Masadan uzaktan kumandayı alıp güç düğmesine basıyorum, sonra ayağa kalkıyorum. "Yapmam gereken... Annemi aramam gerekiyor."

"Ashley, . oluyor? Neden?" Jessa-Mae'nin sesi cümlelerin ortasında değişti. "Aman Tanrım. Ashley! Ashley! Onu *tanıyorsun*. O adamı tanıyorsun, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Karla diyor ki.

"Ashley Trumont sen misin?" Jessa-Mae'nin sesi nazikti.

"Bekle! Ne?" Karla benden Jessa-Mae'ye ve tekrar bana baktı, sonra kumandayı benden aldı ve televizyona doğru döndü. Tekrar açtı.

"-Ekibimin yorulmak bilmeyen çalışmaları olmasaydı bu mümkün olmazdı. Kararı iptal ettirebildiğimiz için çok mutluyum."

Zain artık tüm geride bırakmaya çalışabilir. Kaybettiği on dört yılı telafi etmese de, beceriksiz polis memurlarıyla birlikte bir yanlış ifadenin nelere yol açabileceğini gösteriyor-"

"şunu!"

"Ashley?" Sesi kısarken Karla'nın sesi temkinliydi. "Onu içeri tıkan benim tanıklığımdı, Karla."

"İfadeniz?" Karla, Jessa-Mae ile aynı anda konuşur. "Mahkemeye yalan mı söyledin?" Jessa'nın gözleri büyür.

"Hayır, yalan söylemedim! Onu gördüm. Onu gördüm!" Sesim kesiliyor ve ürperiyorum, o gecenin istenmeyen görüntüleri zihnimi dolduruyor. "Eve gitmem gerek. Annemle konuşmalıyım. Eğer haberleri onu ."

Sonra da kaçmam ve bana yönelecek olan ilgiden saklanmam gerekiyor.

"Onu ne hakkında uyaracaksın? Pek bir şey hatırlamıyorum ama sanırım üvey kardeşin olduğunu duymuştum. Anneleri farklı ama babaları aynı, değil mi?"

"Ailesi, annemin hala yaşadığı kasabanın kurucularından biri. Artık özgür olduğuna göre, gölgelerde saklanmayacaktır. Ailesi her zaman onun masum olduğunu söylerdi. Ama masum değil. Onu *gördüm*. Ve beni peşimden gelmekle tehdit etti, bana ödetmek için. Dışarı çıkabileceğini hiç düşünmemiştim."

"On dört yıl oldu Ash. Bahse girerim yapmak istediği tek şey hapisten çıkışını kutlamaktır. Hem zaten senin kim olduğunu da bilmeyecek. *Biz* ." Karla'nın sesi sakindi.

Gülüyorum, ses tiz çıkıyor. "*Gerçekten* mi? Gerçekten her şeyi geçmişte bırakmaktan memnun olacağına inanıyor musun? Nerede olduğumu zaten bilmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Hapishanede geçirdiği onca zamanı senin düşüşünü planlayarak geçirdiğinden şüpheliyim.

Sen sadece bir çocuktun."

Başımı sallıyorum. Mide bulantısı yükseldiğinde bir hata. "Kusacağım."

Jessa-Mae ve Karla bana uzandıklarında onlardan kaçarak mutfaktan çıkıyorum, koridor boyunca ilerleyip banyoya giriyorum. Kahvaltımı kaybetmek için tam zamanında yetiştim.

O günle ilgili kabuslar gördüm. Hüküm giydikten sonra. Temyize gider ve kazanırsa kaçış yolumu planlamak için haftalarımı harcadım. Zaman geçip de temyize gidileceğine dair bir haber gelmeyince, onun serbest kalması fikriyle asla yüzleşmek zorunda kalmayacağıma inanmak için kendime izin verdim. Kendimi serbest bırakılmadan önce öleceğine ikna ettim.

Tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çöküp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Çıktı. Mahkumiyetini sorgulanır hale getirecek bir şey buldular ve onu serbest bıraktılar. Artık özgür.

Nasıl bulmuşlar? Ne buldular?

Jüri kararını açıkladıktan sonra mahkemeden çıkarılırken duyduğum son sözler kafamda çınlıyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, küçük kız. Ne kadar süreceği umurumda değil. Dışarı çıktığım gün, bana yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Babam beni apar topar adliyeden çıkardı ve tehdidinin zayıf bir yalan olduğunu görmezden gelmemi söyledi. Endişelenecek bir şey yoktu. Beni aramaya gelme fırsatını asla bulamayacaktı.

Ancak... sadece on dört yıldır hapisteydi..ve şimdi dışarıda.

Derin ve bir nefes alıyorum, ellerimi karo zemine dayıyorum ve ayağa kalkıyorum. Lavaboya dönüp yüzüme su sıçratıyorum, sonra da yansımama bakıyorum.

Jessa-Mae haksız değil. O kadar beyazım ki, mezardan yeni çıkmış gibiyim.

"Sen güçlü, zeki bir kadınsın. Olanları geride bıraktın. En iyi iki arkadaşınla güzel bir evi paylaşıyorsun. Bir *hayatın*, düzenli bir işin ve bir erkek arkadaşın var. Artık bir çocuk değilsin." Bu sözleri söylüyorum ama onlara inanmıyorum. Bir saniye bile.

Hayatıma devam *etmedim*. Sadece her gün ayağa kalkmayı kolaylaştırmak zorundaymışım gibi davranıyorum. Bunu yapabileceğimden emin değilim.

Yargıcın kararını bozmasına neyin sebep olduğunu bilmem gerekiyor.

Avukatı ne buldu? Bekle, muhabir kanıtlarla bahsetti. Bu ne anlama geliyor?

Tanrım, biri onu mahkum etmek için kanıtlara bir şey mi yaptı? Bu nasıl mümkün olabilir?

Önemli değil. Nasıl olduğu önemli değil. Sadece dışarıda olduğu gerçeğine odaklan. Kendimi korumak için planlar yapmalıyım. Çünkü Karla ne iddia ederse etsin, benim için gelecek.

Dudaklarım ince bir çizgi halinde sıkışıyor.

Yapabileceğim en kötü şey paniklemek. Bir plan yapmalıyım. Ama önce annemle konuşmalıyım.

Dönerek banyodan çıkıyorum ve ev arkadaşlarımı aramaya başlıyorum. Hâlâ mutfaktalar ve ben içeri girdiğimde ikisi de ayağa fırlıyor.

"Eve gitmem gerekiyor. İşe kişisel bir şey olduğunu ve eve gitmem gerektiğini söyleyebilir misiniz?" Hepimiz aynı hastanede çalışıyoruz. Karla ve Jessa-Mae hemşireler. Ben idarede çalışıyorum.

"Ashley, acele etmeden önce bir nefes al ve her şeyi iyice düşün." Jessa-Mae'nin sesi yumuşaktı.

"Bekleyemem, Jessa. Eve gidip annemi görmeliyim. Daha önce oraya gider."

"Gerçekten geri döneceğini düşünüyor musun?"

Bu kez gülüşümün kırılğan bir var. "Sana *söyledim*, ailesi kasabanın yarısına sahip. Yani, garanti edebileceğim bir şey varsa, o da Zain Ryder'ın suç mahalline geri dönmekle ilgili hiçbir sorunu olmayacağıdır."

İKİNCİ BÖLÜM

ZAIN

AVUKATIM KARARI ÜÇ KEZ TEKRARLADIKTAN SONRA

Sonunda serbest bırakıldığımı anladım. Yargıç, kendilerine sunulan yeni kanıtların ilk kararı bozmak için yeterli olduğuna inanıyor ve bizi bir Cumartesi sabahı erkenden odasına çağırmak gibi alışılmadık bir karar verdi, çünkü yeterince beklemiştim.

Hapishaneye ya da son on dört yıldır evim dediğim sekize onluk küçük hücreye geri dönmeyeceğim. Kapıdan özgür bir adam olarak çıkacağım. Evime, ailemin yanına gidebilirim ve.. sonra ne olacak?

Panik beni ele geçirmekle tehdit ediyor ve içeride öğrendiğim becerileri kullanarak onu serbest kalmadan önce bastırıyorum.

Yavaş ve derin nefes alın. Kendinize atağın geçeceğini hatırlatın.

Üç nesnenin adını

söyleyin.

Etrafıma bakıyorum.

masada duran kalem. Dava notlarının olduğu bir klasör.

Avukatımın cep telefonu.

Şimdi üç ses.

Gözlerimi

kapatıyorum.

Sandalyelerin sürtünmesi. Yargıcın stenografla konuşurkenki sesi.

Kalbimin sesi.

Sonuncusu. Üç vücut parçasını hareket ettir.

Ayağımı vuruyorum, parmaklarımı esnetiyorum ve omuzlarımı yuvarlıyorum.

İşte bu kadar. Başardın. Tek yapman gereken her seferinde bir adım atmak, Zain. Hadi adliyeden çıkalım. Sonra ne olacağını düşünürüz.

Küçük bir odaya götürüldüğümde ve ilgili tüm evraklar doldurulurken rahat etmem söylendiğinde hala şaşkınlık içindeyim. En iyi arkadaşımın öldürülmesiyle ilgili olarak beni sorguya çekerlerken saatlerce oturduğum odadan çok farklı. Sanırım bu sefer kelepçeli ya da kan içinde olmadığım için şükretmeliyim.

Koyu renkli ahşap kitaplıklar bir duvarı kaplıyor, aynı renkte bir konferans masası odanın ortasına yayılıyor ve etrafına altı pelüş deri sandalye yerleştiriliyor. Ayakkabılarımın altındaki halı kalın. Aslında, tüm oda beni rahatsız eden zengin bir his yayıyor. Metal masalara, karo zeminlere ve mahkumların silah olarak kullanamaması için kaynakla sabitlenmiş banklara alışmıştım.

Siyah etek ve krem rengi bluz giymiş bir kadın sessizce içeri giriyor, önüme bir kahve fincanı koyuyor ve göz teması kurmadan çıkıp gidiyor. Bu bana uyar. Kafamda düşünceler dönüp dururken havadan sudan konuşabileceğimden emin değilim.

Nasıl oluyor da buradan gitmek isteyip hem de hiç gitmek istemeyebiliyorum? Henüz bir yere gidemediğimden değil.

Önümdeki kahveye bakıyorum, sonra kaldırıp bir yudum alıyorum. Ilık ve acı tadı dudaklarımı büküyor. Eskiden kahve içerdim. Hapishaneden önce. Ama şimdi tadı doğru gelmiyor, yüzden geri koyuyorum.

Sorgulamam sırasında bana bir içki verildiğini hatırlıyorum. Yirmi yaşında saf bir genç olarak, saatlerce konuştuktan, *yalvardıktan* ve masumiyetime inanmaları için *yalvardıktan* sonra içkiyi hevesle almıştım. İçki içmenin DNA'ma kolayca ulaşmalarını sağladığını düşünmemiştim. Şimdi daha iyi biliyorum. Çok daha temkinliyim.

Başımı sallıyorum. *Ne önemi var ki? Olay yerinde bulduklarıyla eşleştirmek için tekrar araştırarak değiller ya.*

Oraya gitmiştim. Yaptım.

Bunun yerine, kendimi odaya bakmaya zorluyorum ve devam etmek için raflardaki kitapların isimlerini inceliyorum

kaygımı uzak tutuyor. Hepsi hukuk temelli. Bazıları eski görünüyor. Bazıları parlak ve yeni, omurgaları kırılmamış.

Bunlar sadece göstermelik mi yoksa gerçekten bunları indirip okuyan var mı?

Elim masanın üzerinde geziniyor ve bir kez daha yıllar önceki o güne geri dönüyorum. Oturduğum masanın üzerinde metal bir halka vardı ve kelepçelerim ayağa kalkamayayım diye bu halkaya takılmıştı.

Risk almıyorlardı. Ne de olsa iki kişiyi öldürmüştüm.

Başımı tekrar sallıyorum ve panik atakla mücadele adımlarını bir kez gözden geçiriyorum.

Kes . Bunu düşünmeyi bırak.

Ama nasıl ? başka ne var ki? Sırf bu yüzden yıllarca 8'e 10'luk bir hücrede kilitli kaldım. Hayatımı, düşüncelerimi, kim olduğumu iliklerime kadar şekillendiren on dört yıl.

Ben kimim? Artık biliyor muyum?

Bu geçerli bir soru ve cevabını bulmanın zaman alacağını düşünüyorum. Yirmi yaşında hapse giren bir çocuk olmadığım kesin. Artık değilim. O çocuk sistemin onu yüzüstü bırakmayacağından, masum bulunacağından, hapse girmeyeceğinden emindi. O zamanki avukatım savunma anlaşmasını kabul etmemi önermişti. Ben reddetmişim. Suçlu değildim. Beni mahkum edemezlerdi. Yanlış bir şey yapmamıştım.

Ama yaptılar.

Ve şu anda bu odada oturan adam, benim olduğumu düşündüklerinden tamamen farklı bir canavar.

Kafamda o kader günü yeniden canlanıyor. Benim genç versiyonumun masumiyetini protesto edişini izliyorum. Olan biten her şeyi ciddi bir tonda açıklıyor ve jüri suçlu kararını ağılıyor.

Birkaç ay içeride kaldım ve ağlama yetimi kaybettim. Gözyaşı yok, duygu yok. Hiçbir şey gösterme. Öğrendiğim kural buydu.

Ve bunu zor, hızlı ve iyi öğrendim.

Hayır, ben artık çifte cinayetten hapse giren çocuk değilim. Yakınından bile geçmiyorum.

Düşüncelerimi bozan kapı açılıyor ve tam avukatım içeri girerken başımı kaldırıyorum.

"Ana girişin etrafında haber minibüsleri var. Az önce onlara bir açıklama yaptım ama siz konuşana kadar gitmiyorlar. Arka taraftaki yangın merdiveninden çıkıp çıkamayacağımızı sordum ve izin aldım-"

"Onlarla konuşacağım." Sesim soğuk ve kesik kesik çıkıyor; bir zamanlar olduğum çocuğun boğuk, dehşet dolu çığlıklarından çok farklı.

"Zain-"

"Gerçekten orada kimsenin gizlenmeyeceğine inanıyor musunuz? Eğer o taraftan gizlice çıkabileceğimi hesaba katmamışlarsa, hepsi kovulmalı."

İç çekiyor ama tartışmıyor. Bir kez karar verdiğimde beni bundan vazgeçiremeyeceğini çok çabuk öğrendi.

"Tamam. Peki, oraya gitmeden önce nasıl bir açıklama yapacağınızı konuşabilir miyiz?"

"Bana güvenmiyor musun, Peter?"

Bunun üzerine sessizce güler. "Sana güveniyorum. Ama aynı zamanda dünyanın sen en son dışarı çıktığından beri çok değiştiğini de biliyorum."

"Kırıldım." Alınmadım. Hem de hiç. O da bunu biliyor.

Ayağa kalkarak sandalyenin arkasındaki ceketini alıyorum ve üzerime geçiriyorum. Kollarımı örten gömleğin ipek kolları tuhaf hissettiriyor. Kaba hapisane kıyafetleri giymeye o kadar alışmışım ki, yumuşak malzeme doğru gelmiyor. Duvarda asılı aynaya dönüp kravatımı düzeltiyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, sonra Peter'a bakıyorum.

"Ben hazırım."

"Onlara ne söyleyeceksin?"

"Bu bana ne sorduklarına bağlı."

"Zain," sesinde endişeli bir ton var, "dikkatli olmalısın."

"Ne yapacaklar? Beni tekrar mahkûm mu edecekler?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Eğer dikkatli olmasaydım, yıllar önce ölmüş olurdu." Yanından geçip kapıya doğru ilerliyorum. "Endişelenmeyi bırak."

İç çekişi ağır, ama beni takip ediyor. Biz geçerken insanlar sessizleşiyor, bakışları koridor boyunca bizi takip ediyor. Adımlarım yavaşlıyor

Köşeyi dönüyoruz ve adliye binasının girişi görünüyor. Kapalı kapılardan süzülen belli belirsiz sesler duyuluyor.

Başımı kaldırıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve sakın bir nefes alıyorum, sonra Peter'a başımı sallıyorum.

"Ben hazırım. Kapıyı aç."

Önden gidiyor, kapıyı itip açıyor ve dışarı adım atıyor. Bağırışmalar hemen yükseliyor ve adımı söylüyorlar. Göğüs cebime uzanarak Peter'ın verdiği güneş gözlüklerini çıkarıp yüzüme takıyorum ve dışarı çıkıp güneş ışığına doğru yürüyorum.

"Zain! Zain!" Her taraftan ismim anons ediliyor. Işıklar yanıp sönüyor, mikrofonlar yüzüme doğru itiliyor ve ardından Peter'ın tuttuğu üç güvenlik görevlisi orada, gazetecileri bir adım geri çekilmeye zorluyor.

Herkes sessizleşene kadar elimi kaldırıyorum, sonra da tam muhabiri işaret ediyorum. "Devam edin."

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Bize şu anda nasıl hissettiğinizi söyleyebilir misiniz?"

"Öforik." Sesim coşkulu gelmiyor. "Sonunda burada özgür bir adam olarak durabilmek, hayal etmeye bile cesaret bir şey."

"Yargıcın kararını bu kadar çabuk vermesini bekliyor muydunuz?"

"Hayır. Aslında davayı düşüreceklerini ve beni hücreme geri göndereceklerini düşünmüştüm. Sanırım geri dönmeyeceğime gerçekten inanmam biraz zaman alacak." Başka bir muhabiri işaret ediyorum.

"Jason Trumont'un ailesinin temyize gittiğinizden haberdar olup olmadığını biliyor musunuz? Uzun zaman oldu. Eminim herkes kararı kabul ettiğinizi ve içeride geçireceğiniz süreyi yaşayacağınızı düşünmüştür. Serbest bırakılmana nasıl tepki vereceklerini düşünüyorsun?"

"Peter Jason'ın annesiyle temasa geçti. Babası Bryan Trumont birkaç yıl önce vefat etmiş. Peter dul eşiyle konuştu ama Jason'ın kız kardeşinin iletişim bilgilerine ulaşamadı. Sanırım annesi tarafından temyiz başvurusundan haberdar edildi. Tek umudum gerçek failin bulunması ve adalete teslim edilmesidir."

"Aklanmanızın ışığında, davayı yeniden açıyorlar mı?" "Bunu polise sormanız gerekecek."

"Jason Trumont en iyi arkadaşınızdı ve kız arkadaşınızla bir ilişkisi vardı. İkisinin de cesedinin üzerinde dururken kanlar içinde bulundun. İnsanların senin düşünmesi sürpriz değil. İnsanların hala buna inanacağını biliyorsun, değil mi?" Soru, kümelenmiş muhabirlerin arkasından geliyor.

"Başka soru yok." Ben cevap Peter önüme geçti. Güvenlik ekibine bir el sallıyor. "Çıkarın onu buradan. Zain, al bunu." Bana bir cep telefonu uzattı. "Numaramı çoktan ekledim ve kalacağın yerle ilgili ayrıntıları içeren bir mesaj bıraktım. Git ve yerleş, seni birkaç saat içinde ararım. Günü bitirmeden önce burada yapmam gereken birkaç şey daha var."

Başımı sallıyorum ve kendimi merdivenlerin dibinde bekleyen siyah cipe bırakıyorum, yürürken muhabirlerin bağırışlarını ve sorularını duymazdan geliyorum.

Serin iç mekana başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Birinci adım tamam. Şimdi ikinci adım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

KORKU, KAFA KARIŞIKLIĞI VE ENDİŞE MİDEMI DÜĞÜM DÜĞÜM EDERKEN annemin telefonuna cevap vermesini bekliyorum. Saatler geçiyormuş gibi geliyor ama aslında sadece birkaç saniye. Telefon nihayet bağlandığında endişem tavan yapıyor. Konuşmasına fırsat vermedim.

"Biliyor muydun?"

"Evet." Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi bile davranmıyor.

"Jason'ı o öldürdü! Onu nasıl serbest bırakabilirler?" "Ama artık öldürmediği kanıtlandı, değil mi?"

"Bu yanlış! Bir hata yapmışlar. Ben *oradaydım*. Ne yaptığını *gördüm*."

"Tatlım, o zamanki savcılık her şeyi kitabına uygun yapsaydı onu serbest bırakmazlardı. Sadece bu bile avukatına davayı hakime götürmesi için bir sebep verdi. Onlar her şeyi olduğu gibi kabul etmezler. Bu yüzden tüm kanıtları tekrar incelediler."

"Anne, o-"

"Birkaç hafta önce, temyiz için sağlam gerekçeler olduğundan emin olduklarında, hukuk ekibinden biri beni ziyaret etti. Seninle konuşmak ve o gece gördüklerinin üzerinden geçmek istediler." Sözleri üzerime atılan bir kova buz gibi kanımı dondurdu.

"Sen... onlar... ne?" Yatağa uzandım.

"Merak etme. Onlara nerede olduğunu söylemedim." Burnunu çekiyor. "Yine de *neden* saklanman gerektiğini düşündüğünü anlamıyorum. Bu çok uzun zaman önce oldu. Ve hiçbirisi senin hatan değildi."

"Çünkü sonsuza dek kardeşi *en yakın arkadaşı tarafından* vahşice öldürülen kız olarak bilinmek istemiyorum!"

"Jason sadece senin üvey kardeşindi. Sen doğduğunda yedi yaşındaydı. Onu çok az tanıyordun. Gecenin o saatinde evde ne aradığını hâlâ açıklamadın."

Ses tonundaki soruyu duymazdan geliyorum. O gece evi neden terk ettiğim konusunda uzun süre sessiz kaldım ve şimdi bunu gündeme getirmenin bir anlamı olduğunu . Bu sadece onu üzecektir.

"On sekiz yaşına kadar her hafta sonunu bizimle geçirdi. O benim *kardeşimdi*. Etrafta olmasından hoşlanmaman *benim* hoşlanmadığım anlamına gelmez."

"Bizimle vakit geçirmesiyle ilgili bir sorunum yoktu, Ashley. Babanla evlendiğimde, onun bir oğlu olduğunun farkındaydım. Ama velayeti tam zamanlı olarak annesindeydi, bu yüzden onunla herhangi bir ilişki kurma şansım hiç olmadı. Bunu *biliyorsun*. Evet, ölmesi üzücü... özellikle de böyle korkunç bir şekilde. Hepimiz için bir şok oldu. Ama Zaini tutuklayan yetkililerin hata yapmış olabileceğini kabul edemeyecek kadar da duygusal bir bağ kurmuyorum. Babana her zaman bunun mantıklı olmadığını söyledim. Onlar en iyi arkadaşlardı. Kardeşten daha yakındılar."

"Bunu o zaman da söylemiştin. İfade vermemi kabul ettiğinde babamla kavga ettiğinizi hatırlıyorum."

Yumuşak bir iç çekiş. "Tatlım, sen *on üç* . Gördüklerin *herkesi* üzebilirdi ama baban seni çıkarmayı asla kabul etmemeliydi. Çok üzgündün, çok travmatize olmuşsun. Duruşma sırasında sana nasıl davranacaklarıyla uğraşmak zorunda kalmanı istemedim. Avukatlar nazik olmalarıyla bilinmezler."

"Yanlış anladığımı düşünüyorsun." Sesim düz. "Gördüklerim hakkında yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır, ama ben senin Yanılmışım, arada fark var. Bir risk olduğunu düşünmüştüm."

O gece gördükleriniz kafanızda karmakarışık oldu ve gördüğünüzü sandığınız şey *gerçekte* şey değildi. Özellikle de sana yöneltilen sorularla. Baban seni almak için istasyona histerik bir haldeydin. Gördüklerin karşısında aklını kaçıracak kadar korkmuştun."

İç çekiyor. "Jason'a yakın olduğunu düşündüğünü biliyorum tatlım ama gerçek şu ki sen on üç yaşındayken o çoktan yetişkin bir adam olmuştu. Onun hayatında senin farkında olmadığı pek çok şey vardı. Bunlardan biri de o, Zain ve Louisa arasındaki durumdu."

"Durum" mu? Zain'in kız arkadaşıydı. Onun tek şüpheli olmasının nedenlerinden biri de buydu."

"O Jason'ın kız arkadaşıydı."

"Sadece Zain'i aldattığı için."

"Hayır, tatlım. İkisiyle de açıkça çıkıyordu ve umurlarında değildi. Herkes bunu konuşuyordu."

"Sana inanmıyorum."

"Sana yalan söylemem için ne sebep var?"

"Babam biliyor muydu? Jason bunu neden sorun etsin ki?"

Keşke babam burada olsaydı da ona sorabilseydim. Ama olmadığı için de memnunum. Oğlunu öldüren adamın serbest bırakıldığını öğrense yıkılırdı. Jason'ın kaybıyla içinde bir şeyler kırıldı.

"Bilmiyorum. Belki de. Konuştuğumuz bir şey değildi." Tekrar konuşmadan önce kısa bir sessizlik oldu, sesi dikkatliydi. "Ashley, endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Sen olayla ilgili tanıklık yapan birçok kişiden sadece biriydin. Cinayetten birkaç gün önce Zain ve Louisa'yı tartışırken gördüklerini söyleyen tanıklar vardı. Sonra başka biri tarafından Jason'la kavga ederken görülmüş. Sen genç bir kızdın. Kardeşinin öldürüldüğü odaya giren bir kız. Gördüğünüz ilk şey Zain'di. Başka ne olduğunu düşünebilirsin ki?"

"Az önce bana inanmadığını söyledin."

"Ben öyle demedim, tatlım. İçeri girdiğine ve Zain'i cesetlerinin başında bulduğuna kesinlikle inanıyorum. Sadece onları öldürürken içeri girdiğini sanmıyorum. O zamanlar ben de bilmiyordum. Bu

bana hiç mantıklı gelmedi. Neden orada öylece dursun ki? Sen içeri girdikten sonra bile seni susturmaya çalışmadı."

Buna söyleyebileceğim pek bir şey yok. Gerekçeleri mantıklı ama hata yaptığımı düşünmeme izin verirsem, bu masum bir adamın hapsedilmesine yardım ettiğim anlamına gelir... ve Zain Ryder'ın masum *olmadığından* eminim. Gördüğüm şeyin doğru olduğuna *eminim*.

Ama sen öyle misin?

"Hafta sonu için eve gelmeyi düşünüyordum." Sesimde durduramadığım bir titreme var.

"Bu iyi olur. Ziyarete gelmeyeli uzun zaman oldu. Ama bu, adını değiştirip uzaklara taşınmanın nedenini ortadan kaldırmayacak mı?"

Haksız değil, ama gerçekte kim olduğumu açıklayan bir basın bülteni gönderecek değilim. Orada herkes benim kim olduğumu zaten biliyor. Ülkenin geri kalanı bilmiyor ve işte bu noktada öldürülen Jason Trumont'un küçük kız kardeşi olarak görülmemem önemli.

"Gidip Jason'ın mezarını ziyaret etmek istiyorum."

"Odanın her zaman seni beklediğini biliyorsun. Sadece ne zaman geleceğini söyle ki sen gelmeden önce havalandırabileyim." Sesi sertleşiyor. "Kısa kesmekten nefret ediyorum ama gitmem gerek tatlım. Yarım saat içinde arkadaşlarımla buluşacağım ve hazırlanmayı bitirip şehrin öbür ucundaki Randall'a gitmem gerekiyor."

Randall's benim kasabada bir kahve dükkânı. Kendimi bileli annem arkadaşlarıyla her hafta orada buluşur, kahve içer ve dedikodu yapardı.

"Onlara benden selam söyle."

"Geleceğim. Eve döndüğünde Scott da sana katılacak mı?"

Kahretsin. Scott.

Zain'in başına gelenleri duyunca yaşadığım şokla onu tamamen unuttum. Geçmişim hakkında hiçbir fikri yok ve böyle kalmasını tercih ederim. Annemle her karşılaştığında ona Jason hakkında hiçbir şey söylememesi için yemin ettirdim. Onu hiç Whitstone'a götürmedim. Annem beni hep burada ziyarete gelirdi.

"Hayır. Bu kadar kısa sürede işten izin alamayacak, o yüzden yalnız olacağım."

"Çok yazık. Onu tekrar görmek güzel olurdu."

"Bir dahaki sefere ziyarete geldiğinde, onun müsait olduğundan emin olacağım."

Konuşma kısa bir süreliğine annemin Scott'ı ne kadar sevdiğine dönüyor ve görüşmeyi başladığımdan çok daha rahatlamış hissederek bitiriyorum.

O haklı. Boşuna endişeleniyorum. Zain'in mahkemede tanıklık yapan bir kişiyi seçmekten çok daha önemli işleri olacak. Serbest bırakıldığını duyduğumda yaşadığım şok beni kör bir paniğe sürükledi ama şimdi daha sakin olduğum için aşırı tepki verdiğimi görebiliyorum.

Eve gideceğim, Jason'ın mezarını ziyaret edeceğim, annemle birkaç gün geçireceğim, sonra buraya döneceğim ve kimsenin kim olduğumu bilmediği hayatıma geri döneceğim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZAIN

PETER'IN TUTTUĞU GÜVENLİK GÖREVLİSİ BENİ OTEL GİRİŞİNDEN GEÇİRİYOR.

en az telaşla. Bana bir anahtar kart veriliyor, bu kart olmadan asansöre binemeyeceğim bildiriliyor ve masadaki adam tarafından sıkılmış bir sesle mevcut tüm olanakların bir listesi veriliyor. Beni tanıdığına dair hiçbir işaret vermiyor, ki bunu takdir ediyorum ve işi bittikten sonra beni asansörlere yönlendiriyor. İki güvenlik görevlisi benimle geliyor, asansörde sessiz bir şekilde yerlerini alıyor ve başkalarının girmesini engelliyor. Onlardan insanların binmesine izin vermelerini istemeyi düşünüyorum, sonra fikrimi değiştiriyorum. Haber raporlarını gören biriyle küçük bir alanda sıkışıp kalmak istemiyorum. Üçüncü adam lobide geride kalıyor.

Benim katımda kapılar açıldığında, önce bir numaralı güvenlik görevlisi gider. Diğer arkamdan yürüyor, sonra ortağı içeriği kontrol ederken beni kapının dışında bekletiyor. Bunu biraz tuhaf buluyorum. Sanki odasının hayranları ya da çılgın hayranları için kontrol edilmesini isteyen bir tür ünlüymüşüm gibi. Ama biliyorum ki bunun nedeni hayranları kontrol etmek değil, hâlâ suçu benim işlediğime inanan ve ölmemi isteyen insanları kontrol etmek.

çıkıp boş olduğunu teyit etmesi beş dakika sürüyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa dışarıdayız" diyor biri, geçip içeri girdiğimde.

"Gerçekten gerek yok."

"İşin bir parçası, efendim." İkisi de karşılık olarak ne söyleyeceğimi duymak için beklemiyor, koridora çıkıp kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

İç çekiyorum ve yüzümü odaya dönüyorum. *Süit*, diye düzeltiyorum kendimi, odanın karşı tarafındaki kapıları gördüğümde.

Küçük eşyalarımı en yakın düz yüzeye bırakıp ana odanın derinliklerine doğru ilerliyorum. Peter'ın benim için ayarladığı otel süiti çok lüks. Kabul ediyorum, on dört yıl boyunca sekize onluk bir hücrede yaşadktan sonra ayrı banyosu olan *her şey* öyle görünecektir.

Sessizlik sinir bozucuydu. Geceleri bile, ışıklar söndükten sonra, hapishane bloğunda her zaman gürültü vardı. Horlamalar, inlemeler ve homurtular. Monotonluğu bozmak için arada bir çığlıklar. Hepsinden payıma düşeni aldım, özellikle de hapsedildiğim ilk birkaç ayda.

Bu şekilde görünmek ve katiller, tecavüzcüler ve diğer ağır suçlularla dolu bir hapishaneye yerleştirilmek, kendime nasıl bakacağımı hızlı bir şekilde öğrenmem gerektiği anlamına geliyordu. Ya birinin orospusu olacaktım ya da ölecektim. Ve ikisini de yapmaya *hiç* niyetim yoktu.

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve içeri baktım. Yatak en az üç kişinin yatabileceği kadar geniş. Dudaklarımı büken bir gözlem.

Üçümüzün birlikte oynadığı, birbirimize fısıldadığımız ve uzuvlarımızın birbirine karıştığı gecelerin anıları bana saldırıyor ve onları uzaklaştırıyorum. Sonsuza dek yakınımda tutacağım bir şey olsalar da, bu bir daha asla içine girmek isteyeceğim bir durum değil.

Gözlerimi yataktan ayırıp odanın karşı duvarına yerleştirilmiş kapıya doğru ilerliyorum. Kapının küvet, duşakabin, tuvalet, iki lavabo ve her zamanki dolaplardan oluşan bir banyo var. Duş beni çağırıyor ve iyi su basıncı, sıcak su ve tetikte olmak zorunda olmamanın ya da zaman sınırlamasının beni baştan çıkarmasına izin veriyorum.

Kıyafetlerimi çıkarmam saniyelerimi alıyor ve bir dakikadan kısa bir süre sonra spreyin altında duruyorum, yüzüm yukarı dönük, gözlerim kapalı, su akarken. Ve birkaç dakika boyunca

Zihnim tüm düşüncelerden ve orada öylece durup nefes alıyorum.

Üzerime vuran sıcak suyun acısı rahatlatıyor ve kalp atışlarım kulaklarımda sabit, rahat bir gümbürtüye yavaşlıyor. Bedenimi sıkıca tutan gerginlik gevşiyor, parmaklarım avuçlarımdan çözülüyor ve uzun, ağır bir nefes alıyorum.

Serbest bırakılmamın üzerinden neredeyse beş saat geçti ve hâlâ birinin bana bunun bir hata olduğunu söyleyip beni geri getirmesini bekliyorum. Ama burada, sıcak spreyn altında dururken, gerçek nihayet dank ediyor.

I. Am. A. Özgür. Adamım.

Teorik olarak, eğer istersem, giyinip otel odasından çıkabilir ve yemek için restorana gidebilirim. Bir bara gidebilirim. Hatta gidip film bile izleyebilirim.

Yapmayacağım. Ama yapabilirim.

Peter bana bir süre gözlerden uzak kalmamı tavsiye etti, medyanın çılgınlığının azalmasına yetecek kadar uzun bir süre. Yeniden yargılanmam tüm ülkeye ulaşacak kadar yüksek profilli olmasa da, devlet tarafından ele alındı ve birçok yerel haber kanalı hikayeler yayınladı.

Birkaç gün otelde saklanmamı istiyor, sonra eve gidebilirim.

Home.

Büyüdüğüm yere, ailemin yaşadığı yere. Bir evimin olduğu yere. Jason ve Louisa'nın yattığı yere.

Peter bunun kötü bir fikir, *riskli* bir fikir olduğunu düşünüyor. Whitstone'da sahip olduğum mülkleri satmam için bana birden fazla kez tavsiyede bulundu.

Ama yapamam. *Yapmayacağım.*

Geri dönmek zorundayım. Kasabayla ve bana karşı duran insanlarla yüzleşmeliyim. Onlara masum *olduğumu* göstermeliyim.

Hatalı olduklarını bilmelerini istiyorum.

Cep telefonumun zil sesi sessizliği bozuyor ve başım dönerek onu kıyafetlerimin üzerine nereye attığımı arıyor. Numara sadece bir kişide var ve ben duştan çıkıp bir havlu bulana kadar o da telefonu kapatıp iki kez daha çalıyor.

Üçüncü aramada açtım.

"?" Avukatımın sesi keskin. "Duş aldım."

"Oh." Nefes alış verişı her halinden belli oluyor. "Düşündüm ki-"
"Uyarılarını dikkate almadığımı ve kaçtığımı. Belki de mahallenin etrafında bir gezintiye çıkmışımıdır?"

"Evet, o."

". Kapımın önünde bekleyen gardiyanların bana izin vereceğini sanmıyorum."

"Onlar hapishane gardiyanı değil, Zain."

"Otelden ayrılmamı engellemeye çalışacaklar mı?"

"Evet."

"O zaman onlar gardiyan." Hücreyi omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım ve vücudumu kurulamayı bitirdim.

"Sadece birkaç günlüğüne. Basın nerede olduğunuzu öğrenirse kimsenin size ulaşmasını engellemek için. Seni koruyorlar, muhafaza etmiyorlar."

"Önemli değil. Gidecek bir yerim ya da görececek kimsem yok. Benim için kıyafet ayarladınız mı, yoksa tedbiri elden bırakmayıp karar çıkana kadar beklediniz mi?"

"aksine, bugün özgür bir adam olacağından emindim. Asistanıma size bir hafta yetecek kadar eşya aldurdım."

"Burada bir hafta kalmayacağım."

Sözünü kesmemişim gibi konuşmaya devam ediyor. "Gömler, pantolonlar, iç çamaşırları, çoraplar, üç çift ayakkabı, iki çift spor ayakkabı, birkaç ceket ve uzun bir palto. Ayrıca zaten sahip olduğun cep telefonu, bir tablet ve bir dizüstü bilgisayar var. Ana odadaki masanın üzerinde tüm banka hesapları ve e-posta girişlerinin bulunduğu bir zarf . Cep telefonunuza bankacılık uygulamasını yükledim ve cüzdanda banka ve kredi kartları var. Ayrıca birkaç yüz dolar da nakit olmalı. Odadan çıkacağından *değil*."

"Burada ne kadar kalmam gerekiyor?"

"Bir saat içinde orada olacağım. Bazı son evrak işlerini halledeceğiz ve sonra sonraki adımlar hakkında konuşabiliriz." Sorumdan kaçıyor, bu çok açık.

"Sonraki adımlar?"

"Zain, on dört yıl uzun bir süre. Ne kadar aksini iddia etmeye çalışırsan çalış, önümüzdeki birkaç hafta

bir ayarlama olacak. Ben hala Whitstone'a bu kadar erken dönmenin bir hata olduğunu düşünüyorum."

"Bunu konuşmuştuk. Eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum ve anlıyorum. Ama küçük kasaba zihniyetini kırmak . Bu kalp ağrısına değeceğine emin misin? Neden başka bir yerde yeniden başlamıyorsun?"

"Çünkü Whitstone benim *evim*. Nesillerdir *ailemin* evi oldu."

"Katil olarak damgalanmanıza ve özgürlüğünüzü kaybetmenize neden olan da oradaki polis gücünün kalitesiz çalışmasıydı."

"Geri dönmem için bir neden daha."

"Onları kışkırtmak için mi?"

" gibi bir şey."

Yatak odasına geri dönüyorum ve dolap kapaklarını açıyorum. Gıcır gıcır beyaz gömlekler ve pahalı siyah pantolonlar askılarda. Şifonyere dönüyorum. En üst çekmecede iç çamaşırları ve çoraplar var.

"Giymem için daha gündelik bir şey aldın mı?"

"Kot pantolon, eşofman altı ve tişört olmalı. Neyi tercih edeceğinden emin değildim, bu yüzden tüm seçenekleri değerlendirdik."

İhtiyacım olanları alıp yatağın üzerine atıyorum, telefonun ekranındaki hoparlör simgesine basıyorum, sonra cep telefonunu da yere atıyorum, böylece hem giyinip hem konuşabiliyorum.

"Peki ya kız?" Peter iç

çeker. "Zain-"

"Bunu konuşmuştuk. Onu buldunuz mu mı?"

"*Bir şey* buldum. Avukatınız , bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü kayıtlara geçirmek istiyorum."

"Not edildi. Ne buldun?"

"Bildiğiniz gibi, Esme Trumont' konuşması için birini gönderdiğimde, kızının nerede olduğu konusunda pek açık sözlü değildi. On sekiz yaşına girer girmez kasabayı terk ettiğini biliyoruz ama sonra ortadan kayboldu. Belli ki adını değiştirmiş ama resmi olarak değil. Ona ihtiyacımız yoktu ve eğer onu bulmaya çalışsaydık savcılık onu tekrar ifade vermeye çağıracaktı. Onun orada olmaması daha çok işimize yaradı."

"Peki ya şimdi?"

"Onu bulmak zor olmadı. New York'ta yaşıyor ve Trumont yerine Truman adını kullanıyor."

"Yani kim olduğu hakkında yıllardır yalan mı söylüyor? Sanırım bir kere yalancı olan her zaman yalancıdır."

"Sacred Saints Hastanesi'nde çalışıyor." "O bir doktor mu?"

"Hayır. İdarede çalışıyor." "Ev adresi sizde var mı?" "Var."

Cep telefonunu yatağın üzerinden alıp ana odaya dönüyorum ve buzdolabındaki içeceklere bakıyorum. Bir şişe su çıkarıp kanepeye oturuyorum.

"getir."

Kısa bir sessizlik olur. "Zain, onun evine gidiyor-"

"Ben aptal değilim, Peter. Onun evine gitmeye hiç niyetim yok."

Sadece nerede yaşadığını, ne yaptığını, arkadaşlarının kim olduğunu ve neye benzediğini bilmek istiyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

ANNEME ARABAYI SÜRMEDEN ÖNCE ONA HABER VERECEĞİMİ SÖYLEMEME RAĞMEN bekleyemem. Ne kadar uzun süre bırakırsam, o kadar çok şansım olur.

Kasabaya geri dönüyor.

Evinin zaten tertemiz ve ziyaretçi kabul etmeye hazır olmamasının mümkün olmadığını biliyorum. Her zaman evine düşkün olmuştur ve odamı havalandırmak beş dakikasını alacaktır. Tabii gerekliyse. Eminim en fazla yatağı toplamam gerekecek.

Evde yalnızım, ev arkadaşlarım çoktan işe gittiler, yani beni hafta sonu için yeterince kıyafet toplayıp bugün eve dönmekten vazgeçirecek kimse yok. Her neyse, içimden bir ses, belki de içgüdülerim bana eve gitmem *gerektiğini* söylüyor

... ve şimdi gitmem gerekiyor. Bunu ertelemek hata olur.

Kapı çaldığında bavulumu sıkıştırıyordum. İşte o an Scott'la öğle yemeğine çıkmayı kabul ettiğimi hatırlıyorum. Haftalardır ilk kez izin günlerimiz çakışıyor ve o da öğleden sonrayı benimle geçirmek istiyor.

Son zamanlarda bunu daha fazla istiyor. Ben onu haftada bir ya da iki kez görmekten memnunum ama o beni daha sık görmek için ısrar etmeye başladı. Onunla ilişkiyi bitirmenin zamanı geldi mi diye düşünüyorum. Yeterince iyi biri ama ciddi bir şey istemiyorum.

Bavulu yataktan alıp merdivenlerden aşağı sürüklüyorum ve ön kapıyı açmadan önce koridordaki duvara yaslıyorum.

Scott bana bir demet çiçek uzattı. "Senin için. Buraya gelirken gördüm ve bana seni hatırlattı."

"Teşekkür ederim." Papatyaları bir vazoya koyabilmek için onu evin içinden mutfığa götürüyorum.

"Bugün öğle yemeğini unuttum, özür dilerim." Vazoyu pencere kenarına koydum. "Bu sabah annemle konuştum ve birkaç günlüğüne eve gitmeye karar verdim."

"Oh?"

"Aslında beni yakaladınız. Ayrılmak üzereydim. Şehir dışına çıkarken öğleden sonra trafiğini kaçırmak istiyorum."

"İstersen ben de seninle gelebilirim. Biraz izin almam gerekiyor."

"Hayır. Tatil zamanını boşa harcamanın bir anlamı yok. Eve gideceğim, annemle birkaç gün geçireceğim, sonra geri döneceğim."

"Ama neden şimdi? Annen iyi mi? Hasta değil, değil mi?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. Ona gerçeği söylemeliyim. İlişkimizi değiştirecek büyük bir sır değil ki bu. Neden ona söylemek istemediğimi bilmiyorum. Belki de çıktığımız üç yıl boyunca neden bundan hiç bahsetmediğimi soracağı içindir. Ve buna verecek bir cevabım yok. Benim Ashley Truman olduğumu düşünüyor, geçmişinde yıkıcı bir trajedi olmayan tek çocuk.

Ama ses tonunda bir gerginlik var. Ona şimdi gerçeği söylersem, bunu kişisel algılayacağını ima eden bir şey. Sanki gerçek ben konusunda ona hiç güvenmemişim gibi.

Yalan olmazdı.

Kafamın içinde fısıldayan küçük sesi bastırıyorum. Scott'a güvenmediğimden değil. O tatlı biri. *İyi biri*. İlişkimiz kolay ve rahat. Benden hiçbir şey talep etmiyor. Her şeyden çok çıkarları olan arkadaşlar gibi. Ve ben bu şekilde olmasını seviyorum çünkü bu ikimizin de arkadaşlarımız ve ailemiz tarafından biriyle tanışıp çıkmamız için baskı görmediğimiz anlamına geliyor.

"Ashley?"

Yüzümü ona dönüyorum. Yüzü sıkıntılı. "Her şey yolunda mı?"

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Her şey yolunda. Sadece evimi özledim."

"O adamın bu sabah hapishaneden salıverilmesiyle bir ilgisi yok mu?"

"Ne?"

Başını yana eğiyor ve sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bekliyor. iç geçiriyor.

"Ashley, ben aptal değilim. Senin gerçekte kim olduğunu uzun zamandır biliyorum." Sesi nazikti. "Bana söyleyeceğin bir noktaya gelmeni umuyordum ama sen hazır olana kadar zorlamak istemedim. Hayatının o kısmını unutmak istediğin çok açıktı."

"Ama *nasıl*?"

Gülümsemesi zayıf. "Birkaç yıl önce bir haber yakaladım. Mahkemeye girerken çekilmiş fotoğraflarınız ve davanın kendisinden sanatçı görüntüleri vardı. Sandığınız kadar değişmemişsiniz."

Kalbim çarpıyor, ağzım .

Scott biliyorsa, başka kim ?

O mu düşüncelerimi okuyor, yoksa ben mi ses çıkarıyorum bilmiyorum ama sessiz soruma cevap veriyor.

"Başka kimsenin bağlantıyı kurduğunu sanmıyorum. Peki, gerçekten neden eve gidiyorsun?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Annem bunu unutmamı ve hayatıma devam etmemi söylüyor."

"Jason'ın üvey annesiydi, değil mi?"

Başımı sarsakça salladım. "Bunu açıklayamam, Scott. Sadece... eve gitmem *gerek*iyor."

"Belki de kapanış

içindir." "Kapanış mı?"

"On sekiz yaşındayken ayrıldın, değil mi?" Cevap vermemi beklemiyor. "Yıllarını olanlardan kaçarak geçirdin. Belki de Ryder serbest bırakıldığına ve aklandığına göre artık eve dönüp hayatına devam ettiğini kendine kanıtlaman gerekiyordur." Uzanıp elimi tutuyor, böylece beni kendine doğru çekebiliyor. "Benim de gelmemi istemediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Yine de teşekkür ederim. Belki de haklısın. Belki de eski halimi bir kenara bırakmam gerekiyordur. Bunu yapmak için de eve gitmem gerekiyor."

Bana gülümsüyor, sonra alnıma bir öpücük konduruyor. "Oraya varır varmaz beni aramanı bekliyorum."

"Yapacağım."

"O zaman bavulu arabana koyalım da sen de yoluna devam et. Karanlıkta araba kullanma fikrinden hoşlanmıyorum."

"İyi olacağım."

"Yapacağını biliyorum, ama benim hoşuma gitmek zorunda olduğu anlamına gelmez." Elimi bırakıyor ve bavulu almak için etrafımda dolanıyor.

Onu koridorda takip edip ön kapıdan çıkıyorum. Küçük arabam yolun yüz metre aşağısına park edilmişti. O bagajın kilidini açıyorum, ışıklar yanıp sönüyor ve takip ediyorum. Bavulu arabaya koyması için onu yalnız bırakıyorum ve sürücü kapısını açıyorum, böylece içeri girebiliyorum. Bagajı kapattığında araba hafifçe sallanıyor, sonra açık kapının yanına çömeliyor, dengesini sağlamak için bir elini tavana koyuyor.

"Dikkatli sür ve oraya vardığında beni ara."

"Arayacağım."

"Bana ihtiyacın olursa-"

"Teşekkür ederim."

"Ashley, ciddiylim."

Yanağından öpebilmek için eğildim. "Biliyorum ve bunu takdir ediyorum. I

yapacağım. Ama bunu yalnız yapmalıyım."

Yanaklarımı avuçlamak için içeriye uzanıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor, sonra doğruluyor.

"Seni seviyorum,

Ashley." Çenem

düştü.

Ne be?

Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu daha önce hiç söylememişti. Hiç *düşünmemiştim* bile.

Cevap vermeli miyim? Teşekkür etmeli miyim? Tamam mı? Ne demeliyim?

Ben bir karar veremedim kapıyı çarpıyor ve ben orada ağızım bir karış açık, pencereden ona bakakalıyorum.

Tavana vuruyor ve kaldırıma doğru geri adım atıyor, sırtışı çarpık, arabayı sürmemi işaret ediyor.

Çenemi yerden kaldırıyorum, arabayı vites ve park yerinden çıkıyorum. Yanından geçerken el sallıyor, ben de kendimi garip hissederek karşılık veriyorum.

Bunu neden şimdi söylesin ki? Daha kötü bir an seçebilir miydi?

Belki de amaç buydu. Nereye gittiğimden başka bir şeye odaklanmamı sağlamak için. Bunu gerçekten kastetmedi. Sadece beni şok etmek içindi.

Sonraki bir saatimi bunun doğru olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak geçiriyorum, çünkü eğer doğru değilse ve bunu kastediyorsa... o zaman geri döndüğümde vermem gereken ciddi bir karar var.

ALTINCI BÖLÜM

ZAIN

"BURAYI IMZALAYIN." PETER MİLYONUNCU KAĞIDIN ALTINA DOKUNUR bana el salladı.

Bir nefes üflüyorum. "Bu ne için?"

"Haksız yere hapsedilmenizin bedelini devlete ödetme sürecini başlatmak için. İyi bir ödemeyle karşı karşıyasınız. Genellikle fazla tartışmazlar ve nispeten hızlı bir şekilde sonuçlanır."

Kaşlarımı çatıyorum ve imzayı . "Yine de paraya ihtiyacım yok. Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Paranız güvende ve sağlam. Bankacılık uygulamasını kontrol etmediniz mi? Ama asıl mesele bu değil, değil mi?"

"Ne anlamı var ki?"

"Soruşturma sırasında tüm yanlış aramaları yapan dedektiften parayı alamayız. Onu mahkemeye verebilir ve kazanabiliriz. Ama ödeyecek parası yok, bu yüzden anlamsız bir egzersiz olur. Ve tabii ki jürinin ya da aleyhinde konuşan tanıkların peşinden gidemeyiz." Tek kaşını kaldırıyor. "En azından kürsüye çıkan *diğer* tanıkların peşine düşemeyiz. Ama biz de bu işin peşini bırakmak istemiyoruz. Tazminat davası açmak, yanlış yaptıklarını kabul edip onları affetmeyeceğinizi ilan etmek anlamına geliyor."

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Kimseyi affetmeye niyetim yok."

"Ve artık devlet tazminatından bahsetmiyoruz, bu yüzden bilmek istemediğim bir şey." Hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Müvekkil/avukat gizliliğimiz yok mu?" Koltuğa yaslanıyorum ve bacaklarımı uzatıyorum.

"Konu bu değil." Kağıtları toplar ve bir klasörün içine koyar. "Bunları öğleden sonra dosyalayacağım. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı arkaya eğip tavana bakıyorum. "Sabah Whitstone'a geri döneceğim."

"Birkaç gün bekleyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Sen önerdin. Ben de düşündüm. Burada kalmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum."

"Avukatınız olarak-"

"Buna karşı tavsiyede bulunuyorsun. Biliyorum." Doğruldu ve ona baktım. "Ama güvenlik görevlilerin dışarıdayken bu odada sıkışıp kalmak..." Omuz silkiyorum. "Hücrede olmaktan bir farkı yok. Buradan çıkmam gerekiyor. İzin istemek ya da açıklamak zorunda kalmadan istediğim yere gidebildiğim sürece özgür değilim." Sesim sakin, hatta hoş. Ama içim çalkalanıyor, kaslarım o kadar gergin ki kopacaklarından eminim.

Hemen cevap vermiyor, sadece bana bakıyor. Ben bir şey söylemeyince başını sallıyor.

"Sabah sizi alması için bir şoför ayarlayacağım o zaman."

Kendim sürmeyi tercih ederdim ama şu anda bunu yapabilecek durumda değilim. Özgürlüğümü kaybetmeden önce sahip olduğum araba muhtemelen bir otoparkta çürüyordur ya da parçalanmıştır veya satılmıştır. Cinayet gecesi evin dışındaki yola park edilmişti ve eminim polis DNA ya da kanıt testi yapmak için onu alırdı.

"Zain?" Avukatımın sesi beni zamana geri sürüklüyor.

"Evet, bir şoför harika olur. Teşekkürler."

"İhtiyacınız olan diğer her şey var mı?"

"Evimin anahtarları bana geri eşya yığınının içindeydi." Çenemi kaşıyorum. "Umarım hâlâ çalışıyordur. Kapı kolunun yeni bir pile ihtiyacı olabilir."

"Çoktan değiştirdim." Bana bir kutu uzattı. "İçinde evin anahtarlarını ve elektrikli kapılar için yeni bir uzaktan kumanda bulacaksın. Ev iyi durumda. İçeri girip temizlemesi için bir firma tuttum, dönüşünüze hazır olsun."

"Temizlemek mi?"

"On dört yıldır boş duruyordu. Bu yüzden odaları havalandırmalarını, yiyecek ve içecek bulundurmalarını emrettim. Bu konuda kararlı göre dönüşünüzün sorunsuz geçmesini istiyorum."

Whitstone'a dönüşümün pürüzsüz olmayacağı tek şey bu, ama ona katılmıyorum.

"Teşekkürler."

Peter ayağa kalktı ve dosyayı bir kolunun altına sıkıştırdı. "Tazminat başvurusu hakkında sizi bilgilendirmeye edeceğim."

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Ciddiyim, Peter. Teşekkür . Çünkü *her şey.*"

Elimi iki elinin arasında tutuyor. "Bir şey değil. Şimdi yarım kalan işleri tamamlamaya odaklanalım ki hayatına devam edebilesin."

Onunla birlikte süitin kapısına kadar yürüdüm.

"Oda servisi sipariş et ve bu gece burada kal. Söylediğim başka hiçbir şeyi dinlemesen bile, tek bir şey yap. Bugünü kendine ayır. Televizyon izleyin, abur cubur yiyin, o hücreden çıkmaya alışın ve *uyuyun.*"

Doğrusunu söylemek gerekirse, güvenlik görevlilerinin beni içeride tutmasından şikâyet etsem de dışarı çıkmaya hiç niyetim yok, bu yüzden gülümseyerek başımı sallıyorum. Uzun bir gün oldu. Yargıcın, sonra gazetecilerin önünde nötr bir ifade takınmanın zihinsel jimnastiği ve ardından tek başıma geçirdiğim bir saat çok yorucu oldu. Yemek ve uyku kulağa iyi geliyor. Hatta iyiden de iyi.

"Planım bu. Erken bir başlangıç yapmak istiyorum. Yarın öğle yemeğinden önce Whitstone'da olmak istiyorum. Ailemi arayıp haber verir misin?"

Bana kaşlarını çatarken bir an sessizlik oldu. "Onlarla konuşmadın mı?"

Başımı salladım. "Kimsenin numarası yok bende."

"Senin için onları bulabilirim."

"Hayır. Sadece onları ara ve yarın evde olacağımı söyle." Bunu açıklayamam. Ama henüz geçmişimden biriyle konuşmaya hazır değilim.

"Tamam, ben çıkıyorum. Herkes paydos etmeden önce ofise dönmem gerekiyor. Saat sekizde şoförün seni almasını sağlayacağım." Kapıyı çekip açıyor ve koridora adım atıyor. "Yarın seni ararım. Sen içeri gir." Elini salladı ve kapıyı kapatabilmesi için geri çekildim.

Yalnız kaldığımda oda servisi menüsünü bulup göz gezdiriyorum. Ürünlerin yarısını tanımıyorum ama sonunda ızgara peynir ve yanında soğan halkasında karar kılıyorum. Kimsenin bununla yanlış yapabileceğini sanmıyorum.

Siparişi veriyorum, gelmesini bekliyorum, sonra yemek yerken bir saat boyunca kanal kanal dolaşıyorum, hiçbir şeyde ne olduğunu gerçekten anlayacak kadar uzun süre kalmadan kanalı değiştiriyorum.

Öğleden sonra akşama dönüyor. Saat on olana kadar kanepeden kalkmıyorum, bu noktada yatak odasına taşınyorum ...

... Ve o anda yatmak üzere olduğumu fark ediyorum, çünkü hapishanede ışıklar o zaman sönüyor.

"Siktir." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yatağa bakıyorum. Çok büyük, çok yumuşak. Oda yüksek tavanı tavandan tabana penceresiyle çok açık. Panik atak geçirdiğimi hissedebiliyorum, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum.

Örtüyü çekip çıkarıyorum, bir yastık alıyorum ve onları banyoya taşıyorum. Bu oda daha küçük, sekize on değil ama neredeyse. Yatak takımlarını yere atıp kapıya doğru yürüyorum, kilidi çeviriyorum ve elimi ışık düğmesine koyuyorum.

"Işıklar sönsün," diye mırıldandım ve odayı karanlığa gömdüm.

Yatağın üzerine uzanıp ellerimi başımın arkasına koyuyorum ve tavana bakıyorum. Neden diğer odadaki yatakta değil de yerde yattığımı sorgulamamaya çalışıyorum.

Her seferinde bir adım. Plana sadık

kal. Birinci adım: Hapisten çıkın.

Sırada ikinci adım var: Beni oraya koyan kızı

bulmak. Bunu başardıktan sonra, üçüncü adımın zamanı geldi.

Bunu ona ödet.

YEDİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

Whitstone'a Hoş Geldiniz Nüfus
4,532

ARABA YOLDA HIZLA İLERLERKEN TABELA SAĞIMDAN GEÇİYOR VE midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Annem arayıp babamın ölümcül bir kalp krizi geçirdiğini söyledikten sonra eve son gelişimin üzerinden beş yıl geçmişti. Cenaze için eve geldim, bir sonraki kasabada bir otelde kaldım ve ertesi sabah kasabada kimse benimle konuşmadan ayrıldım. Ölümünden hemen sonra annemi yalnız bırakmak istemedim ve onu benimle birlikte New York'a davet ettim. Eve dönmek istediğine karar verene kadar bir hafta sürdü.

Neden şimdi eve geliyorum? Scott'ın dediği gibi kapanış için mi? Olabilir.

Ama bir yanımda Zain Ryder'ın şehre döndüğü kesinleştğinde bir *daha asla* geri dönemeyeceğimi biliyor. O dönmeden önce eve gitmeliyim. Hapisten erken çıkmanın ne anlama geldiğini bilmiyorum ama eminim bir sürü evrak işi vardır. En az bir hafta içinde döneceğinden şüpheliyim.

Etrafıma son bir kez bakmak, kardeşime son bir kez veda etmek, çocukluğumdan kalan istediğim her şeyi toplamak için eve geliyorum.

Sonra da Whitstone'a sonsuza dek sırtımı döneceğim.

Şarkıyı değiştirmek için cep telefonumun ekranına dokunuyorum ve The Orphan The Poet'ten 'Daisies' çalmaya başladığında gülümsüyorum. Sesi açıyorum, camı indiriyorum ve şehre son bir kilometre kala arabayı sürerken şarkıya eşlik ediyorum.

Annemin evi Ana Cadde'de, Postane'den hemen sonra sola dönüyorum ve yol boyunca bir park yeri buluyorum. Dışarı çıktığımda biri adımı seslendi.

"Ashley? Ashley Trumont? Aman Tanrım, bu *gerçekten* sen misin?"

Kalbim sıkışıyor. Sondra McMillan, biz okuldayken amigo kızların lideri, kasabanın kurucu ailelerinden McMillan'ların tek kızı... Zain Ryder'ın kuzeni ve duruşması sırasında onun masumiyetini ve benim sahtekârlığımı herkese ilan eden en yüksek sesli destekçisi. Geldiğimi görebilecek onca insan varken, o olmalıydı.

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve onu selamlamak için dönüyorum. "Merhaba, Sondra. ? İyi görünüyorsun."

Ne yazık ki yalan değil. Öğrenciyken her zaman mükemmel bir şekilde bir araya getirilmişti ve şimdi de farklı değil. Sarı saçları mükemmel bir bukle halinde, kıyafetleri tek bir kırıışık olmadan güzelce ütülenmiş. Tırnakları manikürlü ve rujuyla uyumlu ince bir nude renge boyanmış.

Kollarını uzatıyor ve yanaklarımı öpebilmek için yaklaşıyor. Bu sığ görüntü karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Okulda aynı ortamlarda bulunmuyorduk ve Zain mahkûm olduktan sonra o ve arkadaşları benim dışlanmam ve görmezden gelinmem için ellerinden geleni yaptılar.

"Yorgun görünüyorsun," diyor uzaklaştığında. "Her şey düşünüldüğünde beklenmedik değil. Eminim Zain'in serbest bırakılması senin için büyük bir şok olmuştur."

"Evet."

"Tabii ki hepimiz onun masum olduğunu biliyorduk. Zain *asla* böyle bir şey yapmaz."

"Gerçekten mi?" Bu yemi neden yuttuğumu bile bilmiyorum. Mezun olana ve ben şehirden kaçana kadar her gün aynı şeyi söyledi.

Gülüşü de en az gülüşü kadar sahte. "Herkes Dedektif Holson'ın ne söylemen gerektiği konusunda seni yönlendirdiğini *biliyor*. Ama ben her zaman gerçeğin ortaya çıkacağını biliyordum."

"Bana *hiçbir* konuda koçluk yapılmadı." Bu yeni bir teori değil. Defalarca duyduğum bir şeydi ve on sekiz yaşıma girer girmez şehri terk etmemin en büyük nedenlerinden biriydi.

"Hadi ama Ashley. *On dört* yıl oldu. Artık gerçeği itiraf edebilirsin."

"Gerçek şu ki, onu kanlar içinde ve Jason'ın cesedinin üzerine eğilmiş halde buldum." Sesim keskin.

"Neden oradaydın ki? Hep merak etmişimdir. On üç yaşındasın ve gece geç saatte üvey kardeşinin evine gitmek için şehrin öbür ucuna yürüyorsun. Bu biraz tuhaf, sence de öyle değil mi? Gerçekten açıkladığın bir şey değil."

"Orada bulunma sebebim seni ilgilendirmez." Ona sırtımı döndüm ve uzaklaştım.

"Umarım buraya geri dönüp kollarınızı açarak karşılanacağınızı düşünmüyorsunuzdur. Zain eve dönmek üzere ve o zaman gerçek ortaya çıkacak. Hepimiz senin ne kadar yalancı bir kaltak olduğunu biliyoruz."

Cevap vermemek için alt dudağımı ısıırıyorum ve yürümeye devam ediyorum. İhtiyacım olan son şey onunla kavga etmek.

"Sonra görüşürüz, Ashley." şurup gibi tatlı sesinde açık bir uyarı var, ama onu görmezden geliyorum ve annemin evine giden merdivenlere ulaşana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanıyorum.

Ben ulaşamadan kapı açılıyor.

"Eve gelmeye karar vermeden önce arayacağını sanıyordum?"

Omuz silkiyorum. Annemin bakışları yüzümde geziniyor, sonra iç geçiriyor.

"İçeri gel o zaman. Burada olduğum için şanslısın. Kızlarla buluşmak için yarım saat içinde gidiyorum."

Onu içeri kadar takip ettim ve mutfağa doğru yürüdüm.

"Beni burada istemiyorsanız bir otelde oda ayırtabilirim."

"Ben öyle bir şey demedim. Dışarıda gördüğüm Sondra mıydı? Size bir şey söyledi mi? O kadının kendisini ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmaması gerekiyor." Masaya oturur. "Bu akşam kulüpte yemek yemeyi planlıyordum. Ama dondurucuda yiyecek var."

Açım. Ya da bir şeyler ." Kaşı kalkıyor ve ne *biliyorum*. "Önce *arasaydın*, başka düzenlemeler yapabilirdim."

"Biliyorum. Özür dilerim. Ben sadece..." Mutfak masasının altından bir sandalye çekip çıkarıyorum ve karşısına oturuyorum. "*Onun* serbest bırakılmasını düşünmeden edemiyorum ve olmamış gibi davranmak zorunda olmadığım tek yer burası."

Bir dakika sessiz kaldı, sonra kolu omzuma dokunabilmek için uzandı. "Neden rol yapma ihtiyacı duyduğunu hiç anlamıyorum. Ama bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Açıkçası serbest bırakılacağını düşünmemiştim ve bunun seni nasıl etkileyeceğini hiç düşünmedim. Planlarımı iptal etmemi ister misin? Burada seninle kalabilirim."

Başımı salladım. "Hayır. Sen git. Sessizlik iyi bir değişiklik olur. Jessa-Mae ve Karla'nın evi her zaman gürültülüdür."

"Emin misin?"

Gülümsememi topladım. "Elbette . Gidip Sondra'nın gidip bakacağım, çantamı alacağım ve valizimi boşaltacağım. Zaten burada eşyaları gözden geçirmek istiyorum, bu yüzden öğleden sonrayı bunu yaparak geçireceğim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ZAIN

UYUMAK İMKANSIZ VE BİRKAÇ SAAT BAKINDIKTAN SONRA PES EDİYORUM

tavana baktım ve süitin ana odasına geri döndüm. Hapsedilmeden önce üzerimde olan her şeyin bulunduğu çanta masanın üzerinde bıraktığım yerde duruyor, televizyon kumandası da yanında. Kumandaya uzanıyorum ve tek parmağımla güç düğmesine basıyorum. Televizyon ekranı aydınlanıyor ve hoparlörlerden sesler geliyor. Sesi bu saat için makul bir seviyeye indiriyorum, sonra çantayı alıp kanepeye oturuyorum ve içindekileri kucağıma boşaltıyorum.

İki takım anahtar, yarısı boş bir paket sigara, elli dolar ve bozuk para, bir polaroid fotoğraf, bir sakız ve cep telefonum.

Anahtarları masanın üzerine atıyorum, parayı yeni cüzdanıma koyuyorum ve sigaraları çöp kutusuna atıyorum. Hapiste olmanın iyi bir yanı var sanırım. Artık sigara içmiyorum.

Fotoğrafı yüzüstü bırakarak yanımdaki minderin üzerine koyuyorum ve cep telefonunu elime alıyorum. biliyorum. Bu zaman sonra olmaz. Şarjı çoktan bitmiş olacak. Ama yine de denemekten kendimi alıkoyamıyorum ve şarjı bittiğinde yine de bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Belki onunla çalışan bir şarj aleti bulabilirim.

Neden bulacaklarınızla kendinize işkence etmek istiyorsunuz?

Bu soruyu bir kenara itiyorum ve fotoğrafın arkasına bakıyorum. Ne görecekimi bilmek için ters çevirmeme gerek yok. Fotoğrafı cüzdanımda saklıyordum. Hepimizde bir tane vardı. Aynı pozdan üç tane.

Daha masum bir zamanın hatırlatıcısı.

Arkasında soluk siyah bir kalemle yazılmış tarih Jason ve Louisa'nın ölümünden altı ay öncesine ait. Kalbim boğazıma düğümleniyor, kağıdı ters çeviriyorum... ve kendimin, Louisa'nın ve Jason'ın genç hallerine bakıyorum.

Louisa ortada ve ikimiz de kollarımızı onun omuzlarına dolamışız. Mutlu, kaygısız ve gülünç derecede genç görünüyoruz.

Midem bulanıyor, safra yükseliyor ama yutkunuyorum ve kendimi resme daha yakından bakmaya zorluyorum.

Louisa yazlık bir elbise giyiyor. En sevdiği, ayçiçekleriyle kaplı. Jason benim ceketimi giyiyor. Derse geç kaldığımız için hepimiz kapıya doğru koşarken onu kanepenin arkasından almıştı. Gülen yüzlerin üzerinde bir parmağımı gezdiriyorum.

Üniversitenin kafelerinden birinde öğle yemeği için durmuş ve dışarıdaki rastgele adama üç fotoğraf çekmesi yalvarmıştık. Altı ay sonra ikisi de ölmüştü, kanları içinde bulunmuştum ve katledildikleri sırada nerede olduğumu doğrulayabilecek kimse yoktu.

Mazereti yok. Kanla kaplı. Ve beni cesetlerinin başında gören bir tanık.

Fotoğrafı masaya fırlatıyorum, ayağa kalkıyorum, cüzdanımı alıyorum ve kapıya yöneliyorum. Peter'a otelden ayrılmayacağıma söz vermiştim. Süitten ayrılmakla ilgili bir şey söylemedim.

Kapıyı açtığımda güvenlik görevlisi doğruldu. "Her şey yolunda mı?"

"Ben bara gidiyorum. Burada kalabilir ya da bana katılabilirsin ama beni durduramazsın." Gitmeme izin vermemesini bekliyorum.

"Benim işim sizi durdurmak değil, efendim. Ben sadece sizi güvende tutmak için buradayım. Otelin barı yirmi dört saat açıktır. Üçüncü katta yer alıyor."

O da yanıma geliyor ve asansöre doğru yürüyüp üçüncü kata iniyoruz. Kapılar girişin karşısında açılıyor.

Barda ikimiz de yalnızmışız gibi görünmek için arkamdan yürümeye başladı.

Işık loş ve etrafta içkilerini yudumlayan birkaç kişi var. Barmene oda numaramı veriyorum, bir hesap açıyorum ve bir viski chaser sipariş ediyorum, sonra iki bardağı da odanın uzak tarafındaki boş bir masaya götürüyorum, diğerlerinden uzakta.

Viski bardağını kaldırıyorum.

"Bu sizin için çocuklar," diye mırıldanıyorum ve geri vuruyorum.

Boğazımda yanmasına fırsat vermeden birayı kaptığım gibi yarısını boşaltıyorum. Anında vuruyor, doğrudan kafama gidiyor. Avuçlarımı masanın üstüne dayayıp gözlerimi kapatarak sakinleşmesini bekliyorum, sonra barmene bir tane daha getirmesini işaret ediyorum.

Üçüncüde hafif bir vızıltı hissediyorum. Burnumun ucu uyuşmuş ve her şey biraz bulanık, ama zihnim daha iyi günlerin anılarını kafamın etrafında döndürmeyi bıraktı. Bu adil bir takas.

Beşinciden sonra uykumun geldiğini hissediyorum. Gözlerim ağırlaşıyor ve uyuyabileceğimi düşünüyorum, bu yüzden gardiyanın beni takip edip etmediğini kontrol etme zahmetine girmeden asansöre geri dönüyorum. Kapılar kapanmadan hemen önce içeri giriyor ve benim katıma çıkıyoruz, orada tökezleyerek odama giriyorum, kapıdan geçiyorum ve kanepede .

Gözlerimi açtığımda, birinin kafama çivi çaktığını görüyorum. Bu kadar çok içmek, özellikle de yıllarca süren zorunlu perhizden sonra, alkol toleransımın düşük olduğu anlamına geliyor. Bunu hiç düşünmemiştim ve hissettiklerim hiç hoşuma gitmiyor. Ama öte yandan, birkaç saatten fazla uyudum.

Kanepeden yuvarlanarak bir şişe su alıyorum ve yarısını boşaltıyorum. Saatler uykumun, başımın ağrmasına ve ağzımın kurumasına değdiğinden emin değilim. Sanırım sigarayla birlikte alkolün de tadını kaybettim. Ve belki de böylesi daha iyi. Sarhoş olmazsam, aptalca şeyler yapamam ve kendimi tekrar parmaklıklar ardında bulmam.

Tazelenmek için bir duş alıyorum, suyun sıcaklığı ve gücünün tadını çıkarıyorum, sonra birkaç yeni kıyafet seçiyorum ve geri kalanını Peter'ın verdiği bavula koyuyorum. Hazırdım ve şoför geldiğinde bekliyordum.

kapıyı çalıyor. Kapıyı açtığımda uzun boylu, takım elbiseli ve güneş gözlüklü bir adamla karşılaşıyorum.

"Bay Ryder? Sizi Whitstone'a götürmek için buradayım."

Bavulumu ve bilgisayar çantamı alıp dışarı çıkıyorum ve güneş gözlüklerimi yüzüme takıyorum. Bir gece önceki güvenlik görevlisi gitmişti.

Şoför bavula bakar. "Bunu sizin için alabilir miyim?" Başımı sallıyorum. "Ben alırım."

"Bilgisayar antası ne olacak?"

"Sorun değil. İdare edebilirim."

"Bay Longeaton size otel odasının parasının ödendiğini söylememi istedi, böylece check-out masasına gitmekten kurtulabiliriz. Eğer beni takip ederseniz, sizi arabaya kadar götüreceğim."

Yeraltı otoparkına gidiyoruz ve beni sıradan siyah bir arabaya götürüyor. Bagajı açıp bavulumu alıyor ve içine yerleştiriyor, sonra yan tarafa geçip arka yolcu kapısını açıyor. Ben yerleşirken o ön tarafa tırmanıyor ve motoru çalıştırıyor.

"Koltuğun altındaki mini buzdolabında şişe su var."

"Teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, gizlilik ekranını açmanız yeterli." Bir düğmeye basıyor ve ekran yukarı kayarak bizi ayırıyor.

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Whitstone'a varmam birkaç saat sürecektir. Şu anda yapabileceğim en iyi şey akşamdan kalmalığın etkisinden kurtulmaya çalışarak uyumak ve vardığımda beni bekleyen her neyse onunla yüzleşmeye hazırlanmak.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ASHLEY

ESKİ YATAK ODAMDA UYANMAK ÇOK GARİP. GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA

On altı yaşımdayken duvara astığım posterler rahatsız edici. Yıllardır düşünmediğim ve şimdi de düşünmek istemediğim anıları zihnimde ön plana çıkarmaya zorluyor. Babamın cenazesinden sonra eve geldiğimde üst kata çıkmadım. Oturma odasında annemin kıyafetlerini hazırlamasını bekledim ve sonra ayrıldık. Dün yatak odasına girdiğimde *hiçbir şeyin* değişmediğini görmek beni şok etti. Annemin tüm eşyalarını topladığını ve yeniden dekore ettiğini görmeyi bekliyordum.

Telefonuma baktığımda saatin hâlâ erken olduğunu görüyorum ama tamamen uyanığım. Yatakta kalmayı seven biri değilim, bu yüzden kalkıyorum ve mümkün olduğunca sessizce aşağıya iniyorum. Annemi uyandırmak istemiyorum.

Çay ve tost yapacağım, sonra da güne hazır olacağım. Yapmak istediğim ilk şey Jason'ı ziyaret etmek. Babamın cenazesinden beri mezarına gitmedim.

Hava bakıyorum, yine güzel bir gün olacak, hafif bir esinti var, kot pantolon ve tişört giyiyorum, bir kazak ve arabamın anahtarlarını alıyorum. Annem merdivenlerden inerken ben de evden çıkıyorum.

"Jason'ı görmeye gidiyorum,"
diyorum ona. Başını sallıyor.
"Ashley..."

Dönüyorum, bir elim kapının kolunda. "Evet?"

Küçük bir kafa sallama hareketi yapar. "Önemli değil. Döndüğünde görüşürüz. Dikkatli sür."

"Yapacağım."

Mezarlık kasabanın sınırlarında yer alıyor ve oraya ulaşmak yirmi dakikadan az sürüyor. Ya da çiçek almak için bir çiçekçide durmasaydım öyle olacaktı. Kadın beni buralarda görmediğinden bahsediyor ve kasabanın son beş yılda ne kadar değiştiğine dair otuz dakikalık bir sohbeta dalıyoruz.

Beni tanıdığını *sanmıyorum* ama emin olmak zor. Kimi ziyaret ettiğimi sormuyor ya da beni kasabada görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğu hakkında yorum yapmıyor. Onu tanımıyorum, bu yüzden sanırım ben gittikten sonra kasabaya taşınmış olmalı.

Nihayet mezarlığa vardığımda saat on olmak üzereydi ve insanlar Pazar sabahı ayini için yolun karşısındaki kiliseye geliyorlardı. Mesafemi koruyarak mezarlığın kapısından içeri giriyorum.

Babam ve Jason mezarlığın uzak ucunda birbirlerine yakın bir yere gömüldüler. Taze çiçekleri yerleştirmeden önce babamın mezarındaki eski temizlemek için birkaç dakika harcıyorum. Çalışırken onunla konuşuyorum, hayatımda neler yaptığımı , sonra Jason'inkine dönüyorum.

Mezar taşının önünde çömelerek, tepesinde dengede duran dökülmüş yaprakları parmaklarımla temizliyorum.

"Selam, Jace. Uzun zaman olduğu için özür dilerim." Çiçek vazosunu yere bırakıp çimlerin üzerine yerleşiyorum. "Evde olmak çok tuhaf hissettiriyor. Taşınıp kendi evine çıktıktan sonra anneni her ziyaret ettiğinde böyle mi ?"

Bacaklarımı yukarı çekiyorum ve kollarımı dizlerime doluyorum. "Keşke burada olsaydın." Gülüşüm yumuşak. "Ama burada olsaydın, burada oturuyor , değil mi?" Etrafımı saran otları koparıyorum. "Bu çok aptalca. Ben artık o küçük kız değilim. Tehdidi öfkeden başka bir şey değildi çünkü hüküm giymeyeceğini düşünüyordu. Benim peşimden gelmeyecek. Gerçekten böyle düşünseydim eve geri , değil mi?"

Ağaçların arasından gelen ılık esinti benim tek cevabım.

Yine de geri dönecek. Bunu kendi adıma bildiğim kadar iyi biliyorum. Bunu doğrulamak için Sondra'ya ihtiyacım yoktu. Burası onun da evi. Ailesi kasabanın en az dörtte birine sahip ve atalarının izini, bir şehirden diğerine yapılan uzun yolculuklarda dinlenmek için bir yer sunan birkaç tahta kulübeden başka bir şey olmadığı zamanlara kadar sürebilir.

Beni tanıyacak mı? Yollarımız kesişecek mi?

Kalbim küçük garip bir sıçrama yapıyor.

Korku mu?

Mahkum olduktan sonra uzun süre korktum. Kaçıp geleceğini düşündüm.

Serbest bırakıldığı haberini ilk duyduğumda, o korkular tekrar üzerime çöktü. Eve dönmek istememin nedenlerinden biri de buydu. Anneme koşmak ve onun arkasına saklanmak için.

Ama şimdi? Hayır, beni korkunun yönlendirdiğini sanmıyorum. Sanırım Scott kapanışa ihtiyacım olduğunu söylediğinde haklıydı. Yoksa neden onun yaşadığı kasabaya geri dönme riskini alayım ki?

Onu görmek istiyor
muyum? Belki de.

Bir yanıma onunla yüzleşmek istiyor. Gözlerinin içine bakıp özgür olmayı *gerçekten* hak edip etmediğini sormak istiyor.

Onu korkmuş bir çocuk olarak değil, bir yetişkinin gözünden görmek istiyorum.

Çimlerin üzerinde yer değiştiriyorum ve parmaklarımı kardeşimin taşa kazınmış isminin üzerinde gezdirmek için uzanıyorum.

"Seni özlüyorum. Annem seninle ilgili hatıralarımın kusurlu olduğunu söylüyor. Gül renkli gözlükler. Ama umurumda değil. Sen hep benim yanımdaydın. Ve seni *çok özlüyorum*, tamam mı?" Sesim kesiliyor. "Bu adil değil. Burada olmalıydın. Hayatın bu şekilde sona ermemeliydi." Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ve onu yere vuruyorum. "Bu hiç adil değil!"

"Bu ikimizin de üzerinde anlaşılabileceği bir şey." Arkamdan derin bir ses geliyor.

Ensemdeki ince tüyler diken diken oluyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Arkamı dönmeye cesaret edemiyorum. Ses daha derin olabilir,

Daha sert, ama hemen tanıdım. Yıllardır kabuslarımda duyuyorum. her zerresiyle arkamda kimin durduğunu *biliyorum*. Önceki düşüncelerimden bağımsız olarak, henüz onunla yüzleşmeye hazır *değilim*.

Daha çok erken.

"Söyleyecek bir şey yok mu?" Üzerime bir gölge düşüyor, güneşi engelliyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Kıpırdamadan, sessizce oturuyorum ve Jason'ın mezar taşına öyle bir bakıyorum ki görüşüm bulanıklaşıyor.

"Bu kadar sessiz olman ne tuhaf," diye devam ediyor sert ses tonu. "Seni son gördüğümde söyleyecek çok şeyin olduğunu hatırlıyorum. Neydi o? Bir düşüneyim."

Gölge sağıma doğru hareket ediyor ve bir adam şekline dönüşüyor. "Ohdoğru ya. Bir oda dolusu insana benim en kötü insan türüydüm. Ruhumun kana bulandığını ve bir daha asla güneşi yüzümde hissedemeyeceğim en derin, en karanlık çukura kapatılmam gerektiğini söyledin. Bir canavar olduğumu ve yaşamayı hak etmediğim için ölüm cezasının bir seçenek olmasını dilediğinizi söylediniz."

Gölge tekrar hareket eder, bu sefer ileri doğru ve mezar taşının üzerine yayılırken bükülür.

"Sizi burada bulmayı beklemediğimi söylemeliyim. Yıllar önce Whitstone'dan taşındığınızı duymuştum. Birkaç gün içinde gelip sizi ziyaret edecektim. Bilirsiniz işte... arayı için."

Sözleri kanımı dondurdu. Sonuçta ilk içgüdüm doğruydu. Beni bulmaya niyetliydi.

"Beni zaman ve masraftan kurtardığınıza göre sanırım o geziyi iptal edebilirim."

Konuşmamak için yanağımın iç kısmını ısııyorum.

"Seni unuttuğumu mu sandın? Yoksa ben fark etmeden şehre gelebileceğini mi düşündün? Annenle mi kalıyorsun yoksa otelde mi? İtiraf etmeliyim ki avukatıma nerede olduğunu söylemeyi reddetmesi beni şaşırttı. Jason'ın ondan şekli o kadar da anaç görünmüyordu."

Ağabeyimin adının ağzından çıkması, o yokmuş gibi davranma isteğimi yok ediyor ve ayağa fırlayıp etrafımda dönüyorum.

"Sakin bir daha onun adını ağzına alma."

Ve sonra ona bakma hatasını yaptım.

Siyah saçları dağınık teller halinde alnına dökülüyor. Koyu renk güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor. Dudakları sert bir çizgi halinde ve çenesi saçlarıyla aynı renkte kirli sakallarla kaplı. Giydiği takım elbise pahalı görünüyor, ki bu sürpriz değil. Ailesi zengin. Jason'ın bana Zain'in on sekiz yaşına geldiğinde milyonlar değerinde bir vakıf fonuna erişim kazandığını söylediğini hatırlıyorum. Acaba bu paraya hapisanedeyken de ulaşabilir miydi ve içeride hayatını kolaylaştırır mıydı?

"Konuşuyor." Sesinin tonunu yorumlayamıyorum. Elini kaldırıp alnındaki saçları itiyor ve bu hareket bir anının kilidini açıyor.

Boğazım daralıyor ve onun görüntüsü bir başkasıyla üst üste biniyor. Onun *daha genç* bir versiyonu, kardeşimin yatak odasına ilk girdiğimde ellerinden birini kaldırmış, bir bıçak tutarken kırmızıya boyanmış.

"Hayır." Kelime donmuş dudakların arasından kendini dışarı itiyor. "Burada olmaya hakkın yok."

"Burada olmaya senden daha çok hakkım var."

Saçlarım kafa sallamamın şiddetiyle yüzümün etrafında savruluyor. "Cehenneme kadar yolun var."

" yollardan geçtim." Bir adım öne çıkıyor. "Ama benim yaşadığım cehennem, senin keşfetmek üzere olduğunla kıyaslanamaz bile."

ONUNCU BÖLÜM

ZAIN

CEKETİMİN YAKASINI KALDIRIYORUM VE YÜRÜRKEN BAŞIMI EĞİYORUM.

Mezarlığa doğru. Hava soğuk değil ama beni tanıyabilecek biriyle yüzleşmeye hazır değilim ve tam da sabah ayını başlamak üzereyken buraya geleceğimi düşünmemiştim bile.

Jason'ın mezarına ulaştığımda adımlarım yavaşlıyor. Burada biri var. Duruyorum, saygılı bir mesafe bırakıyorum. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok ve rahatsız etmek istemiyorum.

Konuşurken elleri zarifçe hareket ediyor ve birkaç dakikada bir aynı saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp duruyor. Sesi alçak ve yumuşak, ne dediğini duymak için kendimi daha da yaklaşıırken buluyorum.

Karşımdaki kızın yıllar önce kürsüye çıkıp gözlerimin içine bakarak mahkeme salonundaki herkese kardeşini öldürdüğümü gördüğünü söyleyen kızla aynı kişi olduğunu anlamam bir dakikadan az sürdü.

Konuştuğumda ve nihayet yüzünü bana döndüğünde, görünüşü şok ediyor. Uzun siyah saçları, öfkeyle parlayan mavi gözleriyle hem güzel hem de en iyi arkadaşımı acı verici bir şekilde hatırlatıyor. Ama ağzını açtığı anda, bana zehir kusan kadınla hayatımı mahveden genci bağdaştırmak hiç de zor değil.

"Bana söyleyebileceğin *hiçbir* şey kardeşimi kaybetmekten daha kötü hissetmeme neden olamaz."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama yakında ne kadar yanıldığını anlayacaksın." Onun varlığı beni tedirgin ediyor ve dikkat dağıtmak bu tehdidi savuruyorum.

Çenesi eğiliyor, mavi gözleri daralıyor, sonra alaycı bir gülümseme dudaklarını büküyor.

"Beni *tehdit* mi ediyorsun? Hem de serbest bırakıldıktan hemen sonra.

Bu iyi görünmeyecek, değil mi?"

"Kime?" Bir kaşımı kaldırıyorum ve etrafıma bakıyorum. Zihinsel olarak, yaklaştığından emin olduğum panik atağı önleme adımlarını uyguluyorum. İhtiyacım olan son şey onun *buna* şahit olması. "Ölülerin o kadar da umursayacağını sanmıyorum."

Yanaklarının rengi soluyor, ama dimdik duruyor, bana dik dik bakıyor, parmakları vücudunun iki yanında yumruk olmuş.

"Eğer gitmezsen, polisi arayacağım." Cep telefonunu çıkarır.

"Devam et." Kalbim hızla çarpıyor. İstedğim son şey polisle herhangi etkileşime girmek ama sözlerinin beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermeyi reddediyorum. "Cenazesinde bulunamadığım için en yakın arkadaşşıma saygı göstermek için mezarlığa gelmenin son on dört yılda yasadışı hale gelmediğinden oldukça eminim."

Onu gördüğümde vereceğim ilk tepkinin ne olacağını hep merak etmişimdir. Her gece yatağıma uzanır ve kafamda buluşmayı hayal ederdim. Sorun şu ki, tüm bu hayallerde, o her zaman belirsiz özelliklere sahip on üç yaşında bir kızdı. Çocuğu çok az tanıyordum ve o zamanlar sıraya girsem bile onu seçemezdim.

Bu neden bir sorun olsun ki?

Çünkü planlarım, kaderimi belirleyen cılız küçük gencin büyüüp keskin pençeleri ve hırçın diliyle bir harpiye dönüştüğü gerçeğini hesaba katmamıştı.

Onu görmenin beni nasıl etkileyeceğini düşünmemiştim.

Bu görüşmenin benim şartlarımda, benim kontrol edebileceğim koşullarda olmasını istiyordum. Böyle gerekiyordu.

Belki de bu iyi bir şeydir. Korkmuş küçük bir fareden intikam almayı planlıyordum, ama karşımdaki kadın ateş dolu ve

Brimstone.

Yıllardır ilk kez öfke ve nefretin ötesinde bir şeyler hissediyorum. Beklenti yalayıp geçiyor. Planımı değiştirmem gerekiyor.. ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyorum.

"Jason senden nefret ederdi, biliyorsun." Konuşma tonunu benimsiyorum ve bir adım öne çıkıyorum.

Geri çekiliyor, mezar taşını aramıza koyuyor. Ellerimi pantolonumun ceplerine sokup onu inceliyorum. Gözlüklerin arkasından gözlerimi göremiyor ama ne yaptığımın belli olduğundan eminim. Mezarın arkasında bir duvar ve ağaçlar var. Onu onlara ne kadar yaklaştırırsam, insanlar bizi o kadar az görür.

Ve söyleyeceklerimi kimsenin duymasını istemiyorum.

"Hayatımın on dört yılının çalınmasından sorumlu olmakla kalmayıp, Jason'ın anne babasının ayrılmasına da sebep olduğunu bilmek nasıl bir duygu?" Sesim yumuşak, hatta hoş ve sanırım sözlerimin algılanması bir dakika sürüyor.

Bunu yaptıklarında, kaşları çatılır. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bryan Trumont metresinin hamile olduğunu öğrenince karısını terk etti. Annen ona bir seçim yaptırdı. Ya ilişkisini itiraf edecek, kızıyla birlikte onun yanına taşınacak ya da karısına söyleyecek ve her şeyini kaybedecekti."

"Yalan
söylüyorsun."

"Söylüyor
muyum?"

"Annemle babam ben doğmadan önce iki yıl birlikte olmuşlar."

"Öyleydi, haklısın. Hâlâ Jason'ın annesiyle evliyken."

Homurdanıyor. "Başıma bela açma fikrin bu mu?" "Jason sana içerledi, bazen senden nefret etti."

İrkildi.

"Annesiyle babasının neden boşandığını sürekli hatırlatıyordun." "Bu doğru değil."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Kanıtlaması bu kadar kolay bir konuda neden yalan söyleyeyim ki? Boşanma tarihini kendiniz öğrenebilirsiniz. Hepsi sizin

yapmanız gereken kayıtları kontrol etmek. Evraklar dosyalandığında üç aylık olduğunuzu göreceksiniz."

"Sen bir yalancısın."

"Annene sor."

Kirpiklerini indirerek gözlerini bir saniyeliğine görüş alanımdan koruyor ve sonra bana ters ters bakıyor. "Eğer cehennemi kapıma getirme fikrin buysa, daha fazla pratiğe ihtiyacın var." Arkasını dönüyor ve adım adım uzaklaşıyor.

Gitmesine izin verdim.

Şüphe tohumlarını ektim. Bir sonraki adım onun. Ve bunu yapacağından eminim. Ve bunu yaptığında, bu onu ağımın daha derinlerine çekecek. Yine de intikamımı alacağım. Sadece yeni bir şekil alacak.

O gözden kaybolana kadar bekliyorum, sonra Jason'ın mezarının önünde dizlerimin üzerine çöküp nefes nefese kalıyorum.

Üç nesne bulun.

Etrafa bakıyorum.

Bir mezar taşı. Bir ağaç. Bir duvar.

Bir nefes daha alıyorum.

Üç ses duyun.

Kilise çanları. Kuş sesleri. Bir arabanın motoru.

Bir nefes daha.

Üç vücut parçasını hareket ettirin.

Parmaklarımı sıkarım. Omuzlarımı silkiyorum. Başımı

çeviriyorum. Bir derin nefes daha.

Tamam. Güzel. İyisin.

"Hey, kardeşim." Mezar taşının önündeki vazoyu düzeltirken ve içindeki çiçekleri yeniden düzenlerken sesim biraz titriyor. "Af dilemenin izin istemekten daha iyi olduğunu söylerler. İkisine de ihtiyacım olduğundan emin değilim. Yapılması gerekeni yapmak zorundayım. Sanırım anlayacaksın. Tek yolu bu."

Elimi mermerin tepesine dayıyorum. Güneşten dolayı sıcak.

"Peter bana Louisa'nın yakıldığını ve ailesinin küllerini sahile serptiğini söyledi. Bundan mutlu olurdu. Sahil onun en sevdiği yerd. Orada güzel anılar biriktirdik, değil mi?"

Cebimdeki telefonum titriyor. Görmezden .

"Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Ama artık buradayım. Olan hiçbir şeyi değiştiremem. İkinizi de geri getiremem. Ama insanların gerçeği bilmesini sağlayabilirim. Bunu kimin yaptığını bulacağım, Jay. Yaptıklarının bedelini ödeyene kadar rahat etmeyeceğim."

Telefonum tekrar titriyor. Çıkarıp ekrana bakıyorum. Peter'ın numarası yanıp sönüyor.

"Sanırım şu anda içeride olduğum zamankinden daha fazla izleniyorum." Aramayı bağladım. "Peter."

"?"

"Mezarlıkta, neden?"

"Whitstone'a doğru yola çıkan bir haber ekibi var. Çoktan eve gittiğinizi duymuşlar. Henüz eve gitmedin mi?"

"Hayır. Doğruca buraya geldim."

"Yani, şoförü geri göndermediniz mi?"

"Hayır, beni bekliyor."

"Güzel. Arabaya bin ve ailenin evine git. Oraya vardığında gözlerden uzak dur. Ben de yoldayım. Ben oraya varmadan kimseyle konuşmanı istemiyorum."

"Neden buraya geliyorlar?"

"Daha büyük bir hikaye olduğunu düşünüyorlar. Gerçek katilin peşine düşeceğinizi düşünüyorlar."

"Haksız değiller."

"Zain, bunu konuşmuştuk. Eğer polis departmanı davayı yeniden açarsa, işlerini yapmalarına izin vermelisin."

"O zaman yaptıkları gibi mi demek istiyorsun? Bu sefer o zaman yaptıklarından daha doğru yapacaklarına inanmadığım için beni bağışlayın."

Buna karşı söyleyebileceği pek bir şey .

"Birkaç saat içinde orada olurum. Sonra da etrafta dolaşan akbabalara vereceğin bir ifade üzerinde çalışırız."

"Onlara zaten bir ifade verildi."

"Hayır, onlara adliyenin merdivenlerinde birkaç yüzeysel söz söylediniz. Şimdi de sizinle özel bir görüşme yapmak için mücadele ediyorlar."

"Belki de onlara bir tane vermeliyim. Ne de olsa paylaşacak çok şeyim var."

"Bunu tartışacağız. Lütfen ben gelene kadar acele karar vermeyin. Planınızın hapse girmeden önce satın aldığınız eve taşınmak olduğunu biliyorum, ancak bir süre daha beklemeniz gerekebilir."

İ ekiyorum. "Saklanmıyorum, Peter."

"Senden saklanmanı istemiyorum. Sadece bazı şeyleri yavaşça yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Yavaşça." Vedalaşmak için parmaklarımı mezar taşının üzerinde bir kez daha , sonra ayağa kalkıp arabaya doğru dönüyorum. "Bence on dört yıl yeterince yavaş, sence de öyle değil mi?"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

ITIRAF ETMEKTEN UTANMIYORUM. ONUN GÖRMESİNE İZİN VERMEMEYE ÇALIŞIYORUM. sözlerinin beni ne kadar etkilediğini anlamaya çalışıyorum ama başarılı olup olmadığımdan emin değilim. Arabama ulaştığımda kapının kilitli olduğundan emin oluyorum ve başımı yaslıyorum.

Ailem hakkında yalan söylüyor. Öyle olmalı. Ama neden?

Seninle uğraşmak için. Seni üzme için. Başka neden olabilir ki?

Anahtarımı kontağa sokup arabayı çalıştırıyorum. Mezarlıktan eve dönerken Zain'in sözleri kafamın içinde dönüp duruyor.

Sadece beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum. Muhtemelen gerçeği çarpıttığını da *biliorum*. Ama içimde küçük bir parça, kafamın arkasındaki minik bir ses, yalan söylediğine dair inancımı sorguluyor.

"Anne? *Anne?*" Daha ön kapıdan çıkmadan ona sesleniyorum. "Anne!"

Mutfağın kapısında beliriyor. "Neden bağıırıyorsun? Ne oldu?"

"Sana bir şey sormam gerekiyor." Ceketimi çıkarıp askıya astıktan sonra ona doğru yürüyorum.

"Biraz solgun görünüyorsun. Bir şey mi oldu?" Mutfağa geri dönüyor, ben de onu takip ediyorum.

Masa.

"Bu sabah mezarlıkta biri vardı." Zain'in adını söylemekten kaçınıyorum. Aklıma kimin soktuğunu söylemeden önce sorumu sormak istiyorum.

Lavaboya giderken durakladı ve dönüp bana baktı. "Ah?" Sesinde garip bir tonlama var.

" mi? Neden öyle söylüyorsun?"

"Bugün Pazar. Marissa'nın Pazar günleri oraya gittiğini biliyorum."

Marissa. Jason'ın annesi. "Orada değildi."

Başını sallıyor ve lavaboya dönüp bulaşık bezini alıyor. "Peki, bana ne sormak istiyordun?"

"Babamla ne zaman çıkmaya başladınız?"

Biraz gülüyor. "Tatlım, bu hikâyeyi zaten biliyorsun. Sen doğmadan yaklaşık iki yıl önce. Çalıştığım benzin istasyonuna geldi ve cüzdanını unuttu."

"Bu Marissa'dan boşanmadan önce miydi, *sonra* mı?" Onu dikkatle izliyorum, Zain'in doğruyu söylediğine işaret edecek bir şey arıyorum.

Eğer onu aramıyor olsaydım, omuzlarının nasıl sertleştiğini fark etmezdim.

"Anne?"

"Bu konuyu neden şimdi açıyorsun?"

"Zain'i mezarlıkta gördüm."

Yıkamakta olduğu tabak lavaboya düşer ve kendi etrafında döner.

"Ne yaptın, Ashley? Adam *temize* çıktı. Onu serbest bıraktılar. Nasıl haksız yere suçlandığı tüm haberlerde yer aldı. Şu anda ihtiyacın olan son şey insanların sana odaklanması."

Neden bir şey yaptığımı ya da söylediğimi düşündüğünü biliyorum. Bazen çenemi kapalı tutmayı beceremiyorum, bu yüzden talebi beni rahatsız etmedi. Belki biraz ama gücenmedim.

"Ben hiçbir şey *yapmadım*. Benimle konuştu. Bazı şeyler söyledi... bazı şeyler."

Ellerini kuruluyor ve bezi tezgâhın üzerine bırakıyor, sonra masada bana katılıyor. "Ne tür şeyler? Eminim kızgındır ama

sen sadece bir çocuktun."

"Babamla bir ilişki yaşadığınızı söyledi, sonra da onu terk edip sizinle kalmayı kabul etmezse karısına söylemekle tehdit etti."

Yüzünde bir şok ifadesi beliriyor ama hemen toparlanıyor. "Ne kadar saçma. Sadece öfkeleniyor."

"mi? Yoksa haklı mı? Evliliklerini sen mi bozdun?"

"Onunla tanıştığımda evlilikleri çoktan bitmişti."

"Öyle miydi? Yoksa bu sadece kendine söylediğin şey mi?" Ayağa fırladım. "Bunca yıl evliliğinizin güzel bir ikinci şans olduğunu düşündüm. Boşandıktan sonra seni buldu. Ama boşanmaya en başta *sen* sebep oldun. Jason'ın burada fazla zaman geçirmemesinin gerçek nedeni bu mu?"

"Ashley, bu çok uzun zaman önceydi. Şimdi ne önemi var ki?" "Tabii ki önemi var!"

"Peki, tamam. Evet, bir ilişkimiz oldu." Ses tonunda bıkkınlık açıkça görülüyor. "Ama onun evli olduğunu bilmiyordum, Ashley. Gerçek bu. Sana hamile kalana kadar bilmiyordum. Ve o zamana kadar ona aşıkım. Evli olduğunu itiraf etti. Whitstone'dan değildim ve burada yaşamıyordum. Babanı hafta içi görürdüm. Şehirde çalışırdı ama hafta sonları eve gelirdi. Burada bir karısı ve oğlu olduğu için geldiğini bilmiyordum. Marissa'dan boşanana kadar da buraya taşınmamıştım.

"Hamile olduğumu öğrendiğimde mutlu olacağını düşünmüştüm. Ama mutlu olmadı. Evli olduğunu ve küçük bir oğlu olduğunu itiraf etti." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ben bunun şokunu çalışırken beni terk etti ve ona geri döndü. Hamileliğim boyunca onu görmedim, sonra senin doğduğun gece ona bir mesaj gönderdim ve burada olduğunu söyledim. Hastaneye geldi. Seni görmek istedi. Evet, ona bir ultimatom verdim ve evet, karısına söylemekle tehdit ettim. Ama sana yemin ederim, eğer Marissa'yı seçseydi, ona söylemezdim. Bir anlık zayıflık ve öfkeydi. Üzgündüm, kızgındım ve korkmuştum. Ama kendimi ve yeni doğurduğum bebeğimi kollamam gerekiyordu. Bunun için suçlanmayacağım."

Boğazımda bir yumru var. Üzgün mü yoksa kızgın mı olmam gerektiğinden emin değilim. Olmaya hakkım var mı?

"Jason benden nefret mi ediyordu?" Sözcükler fısıltı gibi çıktı.

Annemin gözleri büyüdü. "Kesinlikle hayır. Anne ve babasının tekrar bir araya gelmeyeceğini kabullenmesi biraz zaman aldı, bu yüzden uzun süre babanla konuşmayı reddetti. Sonunda ziyarete geldiğinde neredeyse on yaşındaydı ve bu da sen iki yaşına gelene kadar seninle tanışmadığı anlamına geliyordu. Ama seni neredeyse ilk görüşte sevdi Ashley." Sesi yumuşuyor. "Nefret ettiği biri varsa, o da bendim. Ve bunun için onu suçlamıyorum. Ama sen... bir kız kardeşi olması fikri onu büyüledi. Sana karşı korumacıydı. Yani, hayır, senden nefret etmiyordu. Hem de hiç. Zain sana böyle mi söyledi?"

"Jason'ın bana kızgın olduğunu söyledi. Benden nefret ettiği zamanlar varmış."

Ellerime uzanıyor ve parmaklarımı sıkıyor. "Ben ve Ray amcan gençken..." Ray Amca onun küçük kardeşi. "seve seve boğazlayabileceğimiz günler oldu. Kardeş olmak böyle bir şey tatlım. Yalan söylemeyeceğim ve onun kıskançlık anları yaşamadığına ya da babasına sahip değilken sana sahip olduğun için kızmadığına inanmadığımı söylemeyeceğim. Eminim olmuştur. Ama senden nefret ediyor muydu? Hayır, buna bir an bile inanmıyorum."

"Kim bilir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kasabada sen ve Marissa'dan başka kim biliyor?"

"Bu uzun zaman önceydi Ashley. Beni buraya getirdiğinde Whitstone'da dedikodular vardı. *Herkesin* kim olduğum hakkında teorileri vardı. bir çocuk vardı. yaptılar. Baban ve Marissa boşanmadan çok önce hamile olduğum belliydi. Ama kesin olarak bilmiyorlardı. Tek bildikleri, senin başka birinin çocuğu olduğundu. Sonunda insanlar bunu anladı ve bir süre burada yaşamak zor oldu, tüm fısıltılar ve bakışlarla. Ama büyüdü, yaşılandık ve haber değeri taşıyan başka hikayeler eskilerinin yerini aldı. Bugünlerde kimsenin bunu düşündüğünü sanmıyorum. Ben sadece Esme Trumont'um, Bryan 'un ikinci karısı."

ON İKİNCİ BÖLÜM

ZAIN

ARABA AİLEMİN EVİNİN ÖNÜNE YANAŞTI AMA BEN INMEDİM.

hemen. Bunun yerine, motor rölantide çalışırken orada oturuyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Ailem içeride olacak ve eğer onları tanırıyorsa, ailemin diğer üyeleri de öyle.

Kelepçelenip götürüldüğüm günden beri hiçbirini görmedim.

Beni hapishanede ziyaret etmelerine izin vermezdim. Annemi görmek istemedim. Ama bana mektuplar yazdı ve onunla ayda bir kez telefonda konuştum. Yargıcın temyiz başvurusunu dinlemeye istekli olduğunu öğrendiğimizde Peter'a onlara söylememesini söyledim. İşler ters giderse diye umutlanmalarını istemedim. Ama aynı zamanda işler umduğum gibi giderse, ailemin sakin kalmaya çalışırken, sonrasında gazetecilerin çılgınlığıyla uğraşmak zorunda kalmasını da istemiyordum. Onları bu durumdan haberdar etme işini Peter'a bıraktım.

serbest bırakılacağımı ve eve döneceğimi söyledim.

Kendimi toparlamak, kafamdaki her şeyi çözmek için bir güne ihtiyacım vardı ve özgürlüğümü kazandığım anda onların ya da diğer aile üyelerinin etrafımda olması bunu imkânsız hale getirecekti.

Kalbim göğsümde taklalar atıyor. Eve açılan ön kapı kapalı ama bu her an değişebilir. Bakışlarım pencerelere kayıyor ve birinin dışarı bakarken bir hareketlilik gördüğüme eminim.

"Başka bir yere gitmek ister misin?" Şoförün sesi sessizliği yarıyor ve sözleri harekete geçmem için gereken itici güç oluyor.

"Hayır." Arabanın kapısını açtım. "Benim için bagajı açabilir misin?" "Elbette."

Arabadan inip bavulumu almak için arkaya geçiyorum, sonra da şoförün camını indirmiş beklediği yere doğru yürüyorum. "Teşekkür ." Cüzdanımdan yüz dolarlık bir banknot çıkarıp ona uzatıyorum. "Sabrınız için minnettarım. Kolay olmamıştır."

"Şimdiye kadar sahip olduğum en kolay müşterilerden biri oldunuz." Parayı gülümseyerek aldı ve bana bir kartvizit verdi. "Başka bir şoföre ihtiyacınız olursa arayın."

Başımı sallıyorum, kartı cebime atıyorum ve yavaşça eve çıkan merdivenlere doğru yürüyorum. Ayağım ilk basamağa değer değmez kapı açılıyor ve küçük bir kasırga beni çarpınca neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor.

Kollarım otomatik olarak bana sarılan bedene dolanıyor ve başımı eğiyorum. Parfümünün tanıdık kokusu yüzüme çarptığında dudaklarımdan boğuk bir inilti kaçıyor.

"Anne."

"Bugünün geleceğine inanmakla aptallık ettiğimi söylediler." Sesi sertti. "Ama ben biliyordum. Eve döneceğini *biliyordum*. kanıtlayacaktın." Belime dolanan kolları sıkılaşıyor. "Keşke yanında olmama izin verseydin."

Yüzümü başının üstündeki saçlara gömüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Anne."

Tüm söyleyebileceğim bu. Daha fazlasını söylersem, . Ve ben bunu yapamam. O duvarların yıkılmasına izin veremem. Henüz değil. Yapacak çok işim var ve güçlü kalmak için o bariyere ihtiyacım var.

Kollarını çözmek için arkama uzanıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Kokluyor ama beni durdurmuyor ve ayrılır ayrılmaz yüzümü avuçlarının arasına almak için uzanıyor.

"Şu bak." Sesi titriyor. "Sen gerçek misin ki?" Ellerini kendi ellerimle kapatıyorum. "Ben gerçeğim. Buradayım."

Gözyaşlarının arasından gülümserken dudakları titreyerek yukarı kıvrılıyor. "Eve gel. Baban içeri girmene izin vermemiz gerektiğini söyledi ama seni gördüğümde ..." Başını sallıyor ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını engellemek için hızla gözlerini kırptırıyor. "Daha fazla bekleyemedim."

Parmaklarımı doluyorum ve öpebilmek için yanaklarımdan çekiyorum. "Ben de seni özledim anne."

Parmaklarımı onunkilerle birleştirip boştaki elimle bavulu alıyorum ve merdivenlerden çıkıp eve giriyoruz.

"Burada başka kim var?"

"Baba, Sondra ve ..."

Giriş holünde durduk. "Anlat bana."

"Marissa."

Marissa Trumont-Jason'ın annesi ve duruşmamda bana yöneltilen suçlamaları reddetmek için kürsüye çıkan kadın. Mahkemeye verdiği ifade çok etkileyiciydi ve o zamanki avukatım gerçekten de cinayet kurbanlarından birinin annesinin zanlıdan bu kadar övgüyle bahsetmesinin jüriyi etkileyeceğini düşünmüştü.

Olmamıştı. *Hiçbir* şey olmadı. Daha mahkemeye bile çıkmadan kamuoyu önünde yargılandım ve suçlu bulundum. O zamanlar bunu bilmiyordum.

Ancak Peter Longeaton benimle temasa geçip yeniden yargılama için itirazda bulunmak istediğinde, duruşma sırasında asla izin verilmemesi gereken şeyler olduğu ortaya çıktı. Keşfettiği şeylere dayanarak mahkumiyet kararımı bozdurabileceğinden emindi. Umutlanmaya cesaret edememiştim ama ona dava üzerinde çalışması için onay verdim.

"Nerede o?"

"birlikte salonda."

Omurgamı sertleştiriyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. Önümüzdeki birkaç saat cehennem gibi geçecek. Son on dört yıldır günde yirmi saat kendi kendime ya da hücre arkadaşıma eşlik etmeye o kadar alışmışım ki. Şimdi nasıl sosyalleşeceğimi hatırlamak zorundayım. Nasıl etkileşim kuracağımı. Nasıl *gülümseyeceğimi*.

"O zaman geçelim. Çantamı burada bırakabilir miyim?"

"Lucy'ye söyleyeyim de odanıza götürsün. Burada , değil mi? Yoksa doğruca kendi evine mi taşınacaksın? Eve döndükten kısa bir süre sonra yalnız kalacağın düşüncesi hoşuma gitmiyor."

"Eğer beni kabul ederseniz, birkaç gün burada kalacağım."

Mezarlıkta Ashley Trumont'u gördükten sonra ne yapmak istediğimi yeniden değerlendirmem gerekiyor.

Hapisten çık, bitti.

Beni oraya koyan kızı bul, bitti.

Bunu ona ödeteceğim. Bunu yakında uygulamaya koyacağım.

Bunun için yeni bir fikrim var ama üzerinde biraz çalışmam gerekecek. Peter'ı aramalıyım. Buraya gelmeden önce yapmasını istediğim bir şey var.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

ANNEM ARKADAŞLARIYLA YAPACAĞI PAZAR BRUNCH'INI IPTAL ETMEYİ VE günü benimle geçirdi. Ne kadar saklamaya çalışsam da Zain'mezarlıkta bana söylediklerinin beni sarstığını . Ama onu gitmeye ikna ettim. Bana anlattıklarını sindirmek için zamana ihtiyacım var ve bunu yapmayı tercih ederim. Onunla kavga etmek istemiyorum ve duygularımın beni istemediğim bir şey söylemekten alıkoyacağına güvenemiyorum.

Babam hâlâ evliyken onunla ilişki yaşamış olması hayatımı etkiliyor mu? Hayır, tabii ki etkilemez. Bu benim kim olduğumu, ailemin beni nasıl yetiştirdiğini ya da sevgi dolu iki ebeveynle çok mutlu bir çocukluk geçirdiğim gerçeğini değiştirmez.

Yine de bazı sorulara cevap veriyor. O konuşmaya başlayana kadar ihtiyacım olduğunu fark etmediğim cevaplar. Mesela...

Jason'ın neden doğum günlerini bizimle kutladığını hiç hatırlamadığımı açıklıyor. Ziyaret etmesi gereken bir hafta sonuna denk gelse bile. Eğer öyle bir şey olursa, gelmezdi. Bunun beni üzdüğünü hatırlıyorum, çünkü annem ve babamdan gelen hediyeleri açtığını, pasta yediğini ve onunla birlikte olduğunu görmeyi çok istiyordum.

Bu da annemin neden okul aile birliğine hiç katılmadığını, ama Jason'ın annesinin katıldığını açıklıyor. Aramızda yedi yaş olmasına rağmen, kasabada sadece bir okul var ve anaokulundan

Son sınıftaydım. Annem hiçbir okul etkinliğine ya da okuduğum sınıfa özgü olmayan hiçbir şeye katılmazdı. Şimdi ne yaptığımı bildiğimden, eminim Marissa'yla karşılaşmamak içindi.

Bu, Jason on sekiz yaşına geldiğinde onu görmek istediğimde neden Zain ve Louisa ile paylaştığı eve gitmek zorunda olduğumu açıklıyor. Başka bir yer yerine burada kalıp devlet üniversitesine gitmeye karar verdiklerinde hep birlikte taşınmışlardı. Jason bir keresinde bana Zain'in güven fonu olduğu için istemezse üniversiteye gitmesine gerek olmadığını söylemişti. Ama üniversiteye gitmeden önce hayatında ne yapmak istediğinden emin olana kadar beklemeye karar vermişti, bu yüzden onun yerine toplum üniversitesinde rastgele dersler aldı.

Yatak odama çıkıyorum ve tüm eski posterleri indirerek, şifonyeri ve dolabı sekiz yıldır ya da uzun süredir giymediğim kıyafetlerden boşaltarak biraz zaman geçiriyorum. İşim bittiğinde, yatağın üzerinde makul büyüklükte bir yığın vardı. Şehirde bir iyi niyet mağazası olduğundan oldukça eminim, bu yüzden onları paketleyip arabamın bagajına koyuyorum.

Eve doğru yürürken koyu renkli bir sedan yanaşıyor ve içinden takım elbiseli bir adam iniyor.

"Bayan Trumont?"

Ön kapıya çıkan merdivenlerde durdum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kim olduğumu onaylamıyorum ya da inkar etmiyorum.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ve bir elini uzatıyor. "Benim adım Lionel Rogers. Longeaton, Cassidy ve Fraser'dan Peter Longeaton için çalışıyorum. Bunu teslim etmem istendi." Ceketinin cebinden beyaz bir zarf çıkardı. "Siz Bayan Ashley Trumont'sunuz, doğru mu?"

"Ne oldu?"

"Korkarım içeriğini bilmiyorum. Sadece siz açarken beklemem gerekiyor, böylece cevabınızı geri alabilirim."

"Cevabım mı?" Zarfa uzanıyorum ve kâğıdı başparmağımla parmağım arasında ovuşturarak ters çeviriyorum.

Kalın ve *pahalı* hissettiriyor. İsmim ön yüzünde siyah mürekkeple, bugünlerde nadiren görülen zarif, el yazısı tarzında yazılmış. İçinde ne olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Zarfın içini bile göremiyorum.

"Bu bana paraya mı mal olacak? Bana bir şey için kağıt mı veriyorsunuz?"

Gülümsemesi bu kez daha belirgin. "Ben posta memuru değilim ve boşanmadığınız, kira sözleşmenizi bozmadığınız ya da çocuk velayeti veya nafaka savaşı vermediğiniz sürece güvende olduğunuzu düşünüyorum."

Ona bakarken *kendimi* güvende *hissetmiyorum*. Elimde beni vurup öldürmek üzere olan bir yılan tutuyormuşum gibi hissediyorum ama beni geçirmeye çalışan endişeyi bastırıyorum, parmağımı mührün altından geçirip yırtarak açıyorum.

İçindeki kâğıt da zarf kadar pahalı bir his veriyor ve mektubu açıyorum. Kelimeler aynı kendinden emin vuruşlarla yazılmış. İçeriğin kafamda oturması için iki kez okumam gerekiyor. Aklıma yattığında, kâğıdı bir top haline getirip önümdeki adama fırlatıyorum.

Topu elinden geçiriyor ama yakalıyor.

"Cevabım bu." İçeri girmek için döndüm.

"Bayan Trumont, bekleyin. Sözlü bir cevaba ihtiyacım var."

"Ona de ki, akşam yemeğinde oturup onunla konuşmaktansa şeytanın kendisiyle yemek yemeyi tercih ederim."

"Yani cevabınız hayır mı?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Sikeyim hayır ve ölmeyi tercih ederim hayır." İçeri girdim ve kapıyı çarptım.

Titriyorum. Şoktan mı, korkudan mı, yoksa öfkeden mi bilmiyorum. Belki üçünden de.

ne cüret?

ne cüret?

Görüşüm bulanıklaşıyor ve kendimi duvara yaslayarak dengelemek için elimi uzatıyorum ve baş dönmesinin geçmesini bekliyorum.

Hala titriyorum, nefesim düzensiz geliyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor, kelekler midemde dünyanın en çılgın roller coaster'ında geziniyor.

Ciddi değil.

Ciddi olamaz.

Ama yapabileceğini biliyorum ve yapıyor da. Mezarlıkta beni hayatımı cehenneme çevireceği konusunda uyarmıştı. Ve bu başlangıç.

Bu onun uyarısı.

Peki yemek davetini geri çevirdiğim haberini aldığında ne diyecek?
Bakışlarım merdivenlere odaklanana kadar duvarlarda geziniyor.

Gitmek zorundayım. Buradan uzaklaşmalıyım. Buraya geleceğini *bildiğim* halde eve geldiğim için aptalın tekiydim. O önce birkaç günüm olur . Daha iyi bilmeliydim.

İçgüdülerimi dinlemeliydim. Kaçmam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Saklanmam için. En derin, en karanlık deliği bulmam ve orada kalmam gerektiği konusunda.

Merdivenleri hızla çıktım ve çantamı buldum, böylece kıyafetlerimi içine atabilirim.

o.

Anneme bir not bırakacağım. Anlayacaktır. Sorun olmaz.

Merdivenlerden aşağı sürüklüyorum, ceketimi giyiyorum, arabamı kontrol ediyorum.

Anahtarlar cebinde ve kapıyı açıyor, tam o sırada dışarıdan biri kapıyı yumrukluyor.

"Tekrar merhaba, Ashley."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZAIN

AİLEMLE YENİDEN BİR ARAYA GELMEK ZORDU. SONDRA VE MARISSA BAŞLIYOR
Odaya girdiğim anda ağlamaya başladım. Annem bana sarılmayı bırakmıyor, babam da kolumu okşayıp duruyor.

Bu anın duygusuyla boğulmuş olmalıyım. Burada, bu odada, herkesle birlikte olmak özgür olduğumu kanıtlayan son olay. Yine de yolda annemin parfümünün kokusunu aldığım o tek an dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki içim bomboş.

Duygusal olmalarını, beni gördükleri için heyecanlanmalarını, evde olduğum için mutlu olmalarını takdir edebiliyorum. *Ben* de evde olduğum için mutluyum. Ama çok fazla insan var, çok fazla gürültü var ve eve girdikten sonra on beş dakika içinde kaçmak için bir bahane arıyorum.

Zihnim kapanmak istiyor. Bedenim sessiz bir yere çekilmek istiyor.

Mantıksal olarak, bunun hapishaneden özgürlüğe geçiş için kendime daha fazla zaman tanımam gerektiğinden kaynaklandığını biliyorum. Ama bunu herkesi üzmeden nasıl anlatacağımı bilemediğim için klinik bir yaklaşım benimsiyorum.

"Gidip tazelememin bir sakıncası var mı? Uzun bir yirmi dört saat oldu." Saatimi kontrol ettim. "Avukatım birazdan burada olur. Hâlâ halledilmesi gereken birkaç evrak işi var." Bir öpücük konduruyorum

sonra bir tane de Marissa'nın kafasına. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Söz veriyorum, sonra düzgünce konuşacağız. Sadece.. ihtiyacım var-"

Marissa'nın gülümsemesi naziktir. "Anlıyorum. Kabullenmesi çok zor." Yaklaşıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Jason seninle çok gurur duyardı." Sesi kısık, bu yüzden onu sadece ben duyabiliyorum.

Elini okşadım. "Bunun anlamı çok büyük." Odanın etrafına bakıyorum. "eder misiniz?"

"Elbette hayatım." Annem elimi sıktı. "Eski odandasın."

"Teşekkür ederim." Kimse beni durduramadan odadan çıkıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Yatak odasına girdiğimde kapıyı kapatıyorum ve arkama gözlerimi kapatıyorum.

Birlikte büyüdüğüm ve sevdiğim insanlarla çevrili olmak tuhaf ama yine de kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Bir sahtekâr gibi. Hepsi bana eskiden olduğum çocukmuşum gibi davranıyor. Kim olduğumu, hayatta kalmak için ne yapmak zorunda kaldığımı bilmiyorlar. Kime *dönüştüğümü*.

Başım ağrıyor. Anksiyeteyle karışık stres olduğuna eminim. Kendi tenime ait değilmişim gibi . Şakağımı ovmak için elimi kaldırdığımda titriyor.

Hücremde mi uyanacağım? Bunların hepsi bir rüya mı? Gerçek gibi gelmiyor.

Uyandığımda hala hapishanede olduğumu fark etmem zaman alacak kadar gerçek hissettiren bir özgürlük rüyasını ilk kez görmüyorum.

Ölüm cezası veren bir eyalette yaşamadığım için , çünkü kaderimin bu olacağından eminim.

Mahkumların kendi ahlak anlayışları olduğunu öğrendim ve kadını öldürdüğüm ortaya çıkınca hedef haline geldim. Buraya geldikten sonraki iki hafta içinde yediğim üçüncü dayaktan sonra kaburgalarım ve burnum kırıldı ve hücre hapsine alındım.

Altı ay boyunca egzersiz yapmak ve okumak dışında yapacak hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden genel nüfusa geri gönderildiğimde, içeri giren çocuktan çok farklı biriydim. Bana saldırmaya çalışan bir sonraki adam kırık bir kolla hapishanenin tıbbi kanadında son buldu,

üç kırık kaburga, eksik dişler ve kırık bir çene. Bir ay daha hücreye geri gönderildim.

Ama benimle mesajını veriyordu. Bu aynı zamanda yalnız çok zaman geçirdiğim anlamına da geliyordu. Bir hücreyi kimseyle paylaşabileceğim konusunda bana güvenmiyorlardı. Ve diğer mahkumlarla sosyalleşmenin sadece sıkı gözetim altında yapıldığı ve asla uzun bir koğuşa taşındım.

Hapsedilmemin sekizinci yılında yeni bir adam getirildi ve benimle aynı hücreye yerleştirildi. Bu buluşma benim için *her şeyi* değiştirecek bir dizi olayın katalizörü olacaktı.

Baş ağrım hafiflediğinde kapıdan uzaklaşıyorum ve odayı geçip valizimin yatağın üzerinde bırakıldığı yere gidiyorum. Ben aşağı inene kadar burada yaşamayan herkesin gitmiş olmasını umarak valizimi boşaltmak için acele etmiyorum. Ama bir bavulu açmak ancak bu kadar uzun sürebilir.

Bununla birlikte, bir fikri harekete geçirmek için yeterince uzun ve hizmetçilerden biri Peter'ın geldiğini söylemek için kapıya vurduğunda kafamda büyük bir kısmını çözdüm.

Ben içeri girdiğimde babamın çalışma odasında bekliyor, raftaki kitaplara göz atıyordu. Yanında daha genç bir adam var; bir ya da iki kez karşılaştığım asistanı.

"Peter. Lionel."

"MO-TV sizinle özel bir ilk röportaj yapmak istiyor." Peter şaka yapmakla uğraşmıyor ve doğrudan konuya giriyor. "En büyük haber kanalı değiller, ama daha küçük kanalla çalışmak ve onların daha büyük kanallara yayın yapmasını sağlamak daha iyi olabilir."

"Bir ara hafta sonuna ayarla."

"Özel bir tercihiniz var mı?" Masaya doğru ilerler ve çantasından bir kâğıt çıkarır.

"Cuma günü. O zaman konuşacak bir şeyleri olur. İhtiyacım olanı aldın mı?"

"Yaptım ve hala bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorum. Bundan ne kazanacaksın?"

"Kapanış."

Bana bir belge uzattı. "Eklememi istediğin şeylerin çoğu gerçekten yasal değil, bu yüzden o bölümleri biraz daha belirsiz bir şekilde ifade ettim."

gibi. Eğer başka bir avukat bunu görürse-"

"Bırak da bunu ben düşüneyim. Başka ne var?"

"Dava resmi olarak yeniden açıldı. İlk soruşturma sırasında yetkili olmayan yerel şerif sizinle görüşmek istedi. Ayrıca kendi soruşturmasını yürüteceğini ve bulduklarını size bildireceğini söyleyen arkadaşınızla da temasa geçtim. Ona yeni cep telefonu numaranızı verdim."

Başımı salladım. "Ne hakkında-"

"Neden oraya gitmek istediğinizi bilmiyorum. Satın aldığınız eve gitmeyi planladığınızı sanıyordum ama talimatlar doğrultusunda içeri girip evi temizlemeleri için birilerini tuttum. Uzun zamandır boş duruyordu. İstedğin eşyaları da istediğin şekilde odaya yerleştirdim."

"Güzel."

"Bırak da polis işini yapsın, Zain."

. "Bu konuşmayı zaten yapmıştık. Her neyse, gerçeğe ulaşmak için daha iyi bir yolum var."

"Kullanacağım kelimenin *daha iyi* olduğundan emin ."

"MO-TV ile temasa geçin ve bir röportaj ayarlayın. Bu onların bugün buraya gelmesini engeller." Konuşurken babamın not defterlerinden birini buluyorum ve bir kalem alıyorum. Bir not yazıp katlıyorum ve bir zarfın içine koyuyorum. "Lionel, bunu benim için teslim edebilir misin?" Ön tarafına bir isim yazarken ona adresi veriyorum. "Cevap için buralarda ol."

Peter'a bakar, o da başıyla izin verir ve odadan çıkar. "Bundan emin misin?" Peter dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Yüzde yüz. Bu planın bir parçası, bunu biliyorsun."

"Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına . Ve bu sabaha kadar planın bir parçası değildi."

"Kimse senden hoşlanmanı istemiyor. Arabanı ödünç alabilir miyim?" "*Arabamı* mı?"

"Uzun sürmez. En fazla birkaç saat. Lionel'ı takip etmek ve neler görmek istiyorum."

İç geçiriyor ama anahtarlarını uzatıyor. "Onu ne yapması için gönderdiğini bilmek bile istemiyorum."

"Yasadışı bir şey yok, merak etmeyin. Sadece benim için bir mesaj iletmesini istedim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

KAPIYI ÇARPMAYA ÇALIŞIYORUM AMA YETERİNCE HIZLI DEĞİLİM. ZAIN'IN AVUÇ IÇI Tahta geri sıçradı ve neredeyse yüzüme çarpacaktı. Otomatik tepkim geri sıçramak oldu ve o da bunu kendi avantajına kullandı. Ben onu durduramadan kapı arkasından kapandı ve içeri girdi.

"Çık dışarı."

"Bu sabahki beklenmedik buluşmamız beni düşündürdü." Gitme talebimi görmezden geliyor ve sanki burada olmaya hakkı varmış gibi bana doğru yürüyor.

Geri . "Bu tacize girer."

"Öyle mi? Annene gerçekte ne olduğunu sordun mu?" "Eğer gitmezsen, polisi arayacağım."

"Bu sabah bunu yapmakla tehdit ettin. Devam et."

Cebimden telefonumu çıkarıp 911'i arıyorum. Zain karşımda duruyor, ağzının bir köşesi yukarı kalkık, elleri pantolonunun ceplerinde.

"*Bilmelisiniz* ki, eğer bu çağrıyı tamamlarsanız, polis gel... ama anneni tutuklamak için olacak." "Ne?"

"Beni duydun."

"911. Acil durumunuzun mahiyeti nedir?" Hoparlörden bir kadın sesi geliyor.

"Onu neden tutuklasınlar ki?" "Alo?"

Her şey yolunda mı?"

"Kapat, ben sana söylerim." Cep telefonuma doğru başını salladı.

"Alo?"

"Babanın, oğlunu ölü bulmadan bir gün önce annenden boşanmak istediğini öğrenmek polisin ilgisini çekmez mi sence?" Sesi alçak perdeden geliyor. Telefondaki kadının onu duyup duymadığından emin değilim.

"Alo? Orada kimse var mı?"

Telefonu elimden aldı ve kulağına götürdü. "Özür dilerim. Yanlışlıkla aradım. Zamanınızı harcadığım için özür dilerim." Aramayı kesti ve telefonu cebine koydu. "Neden mutfığa geçip konuşmuyoruz?"

"Hayır. Evimden defolup gitmeni istiyorum!" Cümlelerin sonunda bağıriyorum.

Beni görmezden geliyor, etrafımdan dolaşıyor ve koridor boyunca yürüyor. Onun geri çekilen sırtına bakıyorum, çenem sarkıyor, sonra kendimi tutuyorum. Ağzımı kapatıp peşinden atılıyorum, kolunu tutuyorum ve onu durmaya zorluyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Onu kavrayışımın yarattığı etki yüzünden hiç zahmet etmesem de olurdu. İleri doğru hareketine devam ediyor.

"Sana söylemiştim." Sesi sabırlı, sanki bir çocuğa bir şey açıklıyormuş gibi. "Konuşmamız gerek."

"Hayır. Hayır, yok! Sana söyleyecek bir *şeyim* yok. Senin de benim duymak istediğim bir şeyin yok."

Mutfak masasının altından bir sandalye çekerken . "Seni temin ederim Ashley, söyleyeceklerim *gerçekten* duyman gereken şeyler.

."

"Hayır."

Omuz silkiyor ve bacaklarını önünde uzatarak oturuyor. "Gördüğüm . Bana borçlusun. Ve ben de bunu tahsil etmeye geldim."

"Sana *borçlu* muyum? Sana tam olarak *ne* borçluyum?"

"On dört yıl, yedi ay, iki hafta, üç gün..." Saatindeki zamanı kontrol etmek için kolunu geriye sıyırarak bir gösteri yapar. "Yirmi saat, on yedi dakika ve beş saniye." Bakışları benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve gözlerindeki kötülükle sarsılıyorum. "Bana borçlu olduğun şey *tam olarak* bu." Kolunun manşetini düzeltiyor ve bir ayağıyla yanındaki sandalyeyi itiyor. "Şimdi otur lan yerine."

"Telefonumu ver ve siktir git." Arkamı dönüp annemin hâlâ bir yerlerde takılı olduğundan emin olduğum sabit hattı arıyorum.

"Çekip gitmeyi düşünmeden önce şunu bir düşün. Jason ve Louisa'nın öldürüldüğü gün, baban boşanma davası açtı. Marissa'ya geri dönmeyi planlıyordu. Bu yüzden o gece eve geliyordun. Bir şekilde öğrendin ve Jason'a bu konuda bir şey bilip bilmediğini sormak istedin."

Buz gibi parmaklar omurgamdan aşağı iniyor. Geri dönmüyorum ama odadan da çıkmıyorum. Konuşmaya devam ederken sesi ipeksi.

"Bir boşanmanın gerçekleşmesini engellemek için ailede bir ölümden daha iyi bir yol olabilir mi? Yıllar sonra barışan iki insanın oğlu. Bundan sonra birbirlerinin yüzüne nasıl bakabilirler ki?"

Ona durmasını, evden çıkmasını söylemek istiyorum ama boğazımdaki bir yumru konuşmamı engelliyor.

"Yıllar önce onu karısı yerine kendisini seçmeye zorladıktan sonra Esme bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Zaten mutlu bir aileyi dağıtmakla ün salmıştı, bir de o adam terk ettiği kadına geri dönerse nasıl görünürdü? Ne yaparsa yapsın, büyük bir şey olmalıydı. Onu yanında tutacak bir şey."

"Kes ." Kelimeler fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Sana biraz fazla gerçek gibi geliyor, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Bunu, o gece gerçekten neler olduğunu düşünmek için uzun zamanım oldu. Bahse girerim, eğer araştırsaydık, Jason ve Louisa'nın ölümünden bir ya da iki hafta önce annenin hesabından açıklanması mümkün olmayan büyük bir nakit para çekimi bulurduk."

"O bunu yapmazdı."

"Bundan emin misin?"

"Evet."

"Umarım öyledir, Ashley. Senin için, gerçekten umuyorum."

"Neden?" Kalp atışlarım çılgınca bir ritimle atıyor ve bugün ikinci kez başım dönüyor.

"Çünkü size iki seçenek sunmak üzereyim. Ya buradan gideceğim ve teorimi de yanımda ya da polise ifade vermek için buradan ayrılacağım ve annen gün bitmeden tutuklanacak. Her şey hangi seçeneği seçeceğine bağlı."

"Hangi seçim?" Kelimeleri donmuş dudaklarımın arasından zorla çıkarıyorum.

"İşte *bu* yüzden konuşmamız gerekiyor. Ama arkanızdan konuşmaktansa yüzünüze konuşmayı tercih ederim, o yüzden gelin ve ."

Yarım saniyeliğine görüp çekip gitmeyi düşünüyorum ama daha bu düşünce tamamlanmadan dönüp karşısındaki koltuğa oturuyorum. Başını yana eğiyor ve başını sallıyor.

"Aferin kızıma."

"Bana patronluk taslama. Ne istiyorsun?"

"Sana söylemiştim. Bana borçlusun ve ben de tahsilat için buradayım."

ON ALTINCI BÖLÜM

ZAIN

KARŞIMDA OTURAN KADINI INCELIYORUM VE O KIZI GÖRMEYE ÇALIŞIYORUM.

o gün mahkemede olduğunu söyledi. Bunun zor olduğunu kabul etmeliyim. Jason hayattayken onunla çok fazla iletişim kurmadım. O bir çocuktü ve kesinlikle benimle aynı çevrelerde bulunmuyordu.

Jason'ı görmek için ne zaman eve gelse, ya yeni çıkıyordum ya da çoktan çıkmış oluyordum ve babasının evine gittiği nadir durumlarda beni veya Louisa'yı asla yanında götürmezdi.

Tüm duruşma boyunca olanlardan dolayı şok halindeydim, bu yüzden etrafımdaki insanlara da çok az dikkat ettim. Ancak kürsüye çıktığında söyledikleri beni derinden sarstı ve sonunda gömüldüğüm tabuta son çiviği çaktı.

Belki onun tanıklığı olmasaydı savcılık tarafından yapılan hatalar fark edilmeyecekti. Belki de jüri tarafından görmezden gelinmeye devam edeceklerdi. Bunu bilmenin bir yolu yok.

Ama bu önemli değil.

Birisi bana olanların bedelini ödemeli. Ve en çok söyleyecek sözü olan oydu. Beni işaret edip en iyi arkadaşımı öldürdüğümü gördüğünü söyleyen oydu.

"Planın nedir? Bana dik dik bakarken beni on dört yıl boyunca burada oturtmayı mı planlıyorsun?" Sesi keskin ama

sandalyede kalçalarının altına sıkıştırmadan önce ellerindeki hafif titremeyi benden saklayamıyor.

kadar korkusuz değil.

"Yakın, ama hayır." Ceketimi açıp iç cebinden bir zarf çıkardım, masanın üzerine koydum ve ona doğru kaydardım.

"Bu da başka bir yemek daveti mi?" Zarfa bakıyor ama almak için bir hamle yapmıyor.

"Hayır, ama o da hala mevcut. Aslında, teklifimi kabul etmenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Yani annemi haksız yere cinayetle suçlamıyorsunuz?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"O zaman bunun doğru olmadığını kabul ediyorsun?"

"Bunun doğru olduğunu asla söylemedim, sadece ne kadar şüpheli görüldüğünü ve nasıl bir araya geldiğini anlatıyordum. Ama de biliyoruz ki birini bir şeyin doğru olduğuna inandırmak çok kolay, değil mi? Ben bunun canlı kanıtıyım."

"Ne istiyorsun?"

"Sen." Zarfa dokunuyorum ve ağzını açtığında diğer elimi kaldırıyorum.

"*Ben mi?* Ben satılık değilim."

"Hayır, seni satın almıyorum Ashley. Önümüzdeki on dört ay boyunca bana ait olmanı sağlayacak bir sözleşme imzalayacaksın."

"Sana mı ?" Ayağa fırlıyor. "Delirdin mi sen?"

"Delice değil, hayır. On dört yıl diyebilirdim ama bana olan borcunu, kilit altında tutulduğum ve kuduz bir hayvan gibi muamele gördüğüm her yıl için bana hayatından bir ay vererek ödemene izin vermeye hazırım."

"mi? Sana *borcum* yok. Defol git evimden."

"Burası senin evin değil ama bunu görmezden geleceğim. Verdiğin kararı çok iyi düşün, Ashley. Ama unutmayın ki, sizin onayınız olmadan evden çıkarsam, doğruca en yakın polis karakoluna gideceğim. "

Bana bakıyor, yutkunurken boğazı hareket ediyor.

"Bu şantaj," diye fısıldıyor. "Bana şantaj yapıyorsun."

"Bazıları buna böyle diyor, evet. Ben buna ödeme demeyi tercih ediyorum."

Yanaklarında iki kırmızı leke var ve bana dik dik bakarken gözleri parlıyor.

"Cevabınızın hayır olduğunu mu anlamalıyım?" Zarfı ve ayağa kalkıyorum. "Pekâlâ. O zaman sanırım burada işimiz bitti. Polis geldiğinde onların da burada olduğundan emin olmak için ilgili gazetecileri arayacağımdan emin olabilirsiniz." Onun yanından geçip koridor boyunca yürüyorum.

"Neden?"

"Neden ne?" Ön kapıya doğru ilerlemeyi bırakmıyorum.

"Neden ben? Neden sana karşı tanıklık eden diğer insanlardan biri değil?"

Ön kapıya ulaştım, döndüm ve ona baktım. "Olay yerine gelen dedektifleri mi kastediyorsun? On beş yaşındayken çatıştığım bir öğretmeni mi? Ya da Jason'la aptalca bir şey yüzünden tartıştığım da görmek istediklerini gören bir komşuyu mu?" Cebimden telefonunu çıkarıp ona fırlatıyorum. "Hiçbirinin önemi yok. Suçluluğum hakkında en yüksek sesle bağırان kız bana aşık olup benimle evlendiğinde değil."

"*Seninle evlenmek* mi?"

"Oh..." Zarfı dudaklarıma değdiriyorum. "Bu kısımdan bahsetmemiş miydim?" Ona doğru yürüyorum ve zarfı uzatıyorum. "Son şansın Ashley. Senin özgürlüğün mü yoksa annenin mi?"

Cevap veremedi kapı çalınıyor. "Birini mi bekliyordun?"

Beni görmezden geliyor ve kapıyı açmak için yanımdan geçiyor. İki üniformalı memur orada duruyordu.

"Buradan 911'e bir çağrı yapıldı. Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor biri.

Bir omzumu duvara dayıyorum ve ne yapacağını görmek için bekliyorum. Eğer isterse hayatımı tekrar tamamen mahvedebilir. Tek söylemesi gereken ona ne teklif ettiğim. Elimdeki zarfı görmek isteyeceklerdir. Aklanmış olsam bile, bu onlar için önemli olmayacak. Polis için her zaman eski bir mahkum olacağım... özellikle de bu şehirdekiler için.

"Özür dilerim memur beyler. Hayır, bir kazaydı. Biriyle konuşuyordum.

... için ..."

"Bay Ryder, siz misiniz?" Diğer polis onun arkasından bakıyor. Duvarı itip öne doğru yürüyorum.

"Merhaba."

Bana kaşlarını çattı. "Neden burada olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Ashley?" Sesimi sabit tutuyorum ve onun yanında durmak için hareket ediyorum. "Kibar memurlara neden burada olduğumu açıklamak ister misin?"

Bana bakıyor, dudaklarını yalıyor, sonra hızlıca başını sallıyor. "Zain Yani Bay Ryder aramızdaki buzları istedi. Açıkçası, birbirimizi en son gördüğümüz zaman idi..."

"Ashley'nin söylemeye çalıştığı şey," diye yumuşak bir şekilde araya girdim, "ona kırgın olmadığımı söylemek için uğradığım. Genç olduğunu ve gördüğünü sandığı şeyi görmediğini anladım."

"Bu doğru mu, Bayan Trumont?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet, evet bu doğru. Aslında tam da gidiyordu." Başını çeviriyor ve kızgın mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Öyle değil mi?"

"Seni yemeğe götürmem için onayını aldıktan sonra." Gözleri kısıldı. Gülümsüyorum.

"Tabii beni tercih etmezseniz-"

"Hayır!" Neredeyse bağırarak . "Yedide hazır olurum."

"Burada olacağım." Kapıdan içeri giriyorum. "Memurlar." Başımı eğiyorum. "Sonra görüşürüz, Ashley."

Peter'ın arabasına ulaştığımda üçü de hâlâ orada duruyordu. yola çıkmıyorum. Onun yerine cep telefonumu çıkarıp bir arama yapıyorum. İlk çalışta cevaplandı.

"Dün aramanı bekliyordum. Özgürlüğün ilk günü nasıldı?" Erkek sesinde alttan alta eğlenen bir hava var.

"Gerçekten mi? Garip."

Gülüyor. "Evet, bunu hissediyorum. Alışmam birkaç ayımı aldı ve içeride senin kadar uzun süre kalmadım. Şimdi neredesin?"

"Whitstone'a geri döndüm."

"Şimdiden mi? Hayır, buna cevap verme. Ben olsam öyle yapardım. Planın nasıl gidiyor?"

"Evrimleşti."

"Her zaman öyle değil midir?"

"İhtiyacım olan bilgiler sizde var mı yoksa daha fazla zamana mı ihtiyacınız var?"

"Oh, bir sürü bilgim var. Görelim bakalım. Ashley Trumont hakkında bildiklerimiz, sayfa bir ..."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

POLİS KAPININ EŞİĞİNDE DURMUŞ, HAVADAN SUDAN KONUŞUYOR. AMA BEN BİLİYORUM Kİ

Evimde gördükleri kişi yüzünden oyalanıyorlar. Sanırım beni istemediğim bir şeyi söylemeye ya da yapmaya zorlamadığından emin olmak için. Bu düşünce boğazımda histerik bir kahkaha yükselmesine neden oluyor.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misiniz, hanımefendi?" Başımı salladım.

"Evet, elbette."

Zain arabasına doğru yürüyüp binerken bakışlarım onu takip ediyor. Durduğum yerden telefonunu kulağına götürdüğünü görebiliyorum. Bir iki dakika konuştuktan sonra motoru çalıştırıyor. Caddede ilerlerken bana doğru bakmıyor bile.

"İyi olduğuna gidiyoruz."

Dikkatimi yolda kaybolan arabadan çekip memura yeniden odaklanıyorum.

"Evet, her şey yolunda."

Zain'in söylediklerini onlara anlatmamın imkanı yok. Boş bir tehdit olsaydı, beni polisle yalnız bırakıp gitmezdi. Her kelimesinde ciddiydi. Eğer konuşursam, annem cinayet şüphesiyle tutuklanacak. Bunu yarın güneşin doğacağını gibi biliyorum.

"Aradığım için gerçekten üzgünüm. Bunu nasıl başardım bilmiyorum."

"Olur böyle şeyler. Herhangi bir sorun olmadığı sürece bu seferlik peşini bırakabiliriz. Ancak otomatik bir imdat çağrısı gönderme ihtimaline karşı telefonunuzdaki acil durum özelliklerini kontrol edin."

Gülümsemeye zorladım. "Teşekkürler memur bey. Bunu yapacağım."

Geri çekilip kapıyı kapatıyorum, sonra dönüp kapıya yaslanıyorum. Uzun bir nefes alarak ellerime bakıyorum. Titriyorlardı. Tüm vücudum titriyor. Bakışlarım merdivenin dibindeki bavula takılıyor.

Şimdi gidersem, o gittiğimi anlamadan eve dönmüş olurum.

Ama o zaman anneme ne olacak? Blöf yapmıyor. Blöf yapmadığını *biliyorum*.

Kapıdan uzaklaşıp bavulu odama sürüklüyorum ve eşyalarımı yerleştiriyorum.

Bu riski alamam. Kaçarsam ve Zain tehdidini yerine getirirse kendimi asla affetmem.

Eşyalarımı yerleştirirken kapı çarpıyor ve her şeyi bırakıp merdivenlere koşuyorum. Tam annem ceketini merdivenlere ulaştım.

"Seninle konuşmam gerek."

Bana bakıyor. "Bu bir alışkanlık olmaya başladı. Pek mutlu görünmüyorsun. Dışarıda bir polis arabası var. Seni görmeye mi geldiler? Ashley, ben dışarıdayken ne oldu?"

Alt merdivende durdum. "Jason'ın ölümüne karıştın mı?"

Dudakları ayrılır, kapanır, sonra tekrar ayrılır. "Önce babanla olan ilişkiyi öğrenmek istiyorsun, şimdi de *bu* mu? Sana ne oldu böyle?"

"Soruya cevap ver."

"Cevap *zorunda değilim*. Gerçeği bilmelisin."

"Bu sabahtan sonra, *hiçbir şey* bilmediğimi düşünmeye başladım senin hakkında!"

Bir iki saniye bana bakıyor. "Sen ciddisin," dedi sonunda.

"Gerçekten bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Sadece soruya cevap ver, anne."

"Hayır, Jason'ın ölümüne karışmadım. Ve bunu düşünmenizden bile iğreniyorum."

"O zaman neden umursamadın? Neden her şey televizyondaki bir yabancının başına gelmiş gibi davrandın?"

"Böyle mi düşünüyorsun? Umursamadığımı mı?"

Hareket etmiyorum, gözlerimi yüzünden ayırmıyorum, konuşmuyorum.

İç çekiyor. "O haftalara dair hafızan çok parçalı," diyor yumuşak bir sesle. "Çok fazla şey oluyordu."

"Babam senden boşanmak istedi. Onu *duydum*. Bu yüzden Jason'a gittim."

"Biliyorum."

İtirafı dengemi bozdu. İnkâr bekliyordum. "*Biliyor* musun?"

"Baban iş yerinde zor bir dönemden geçiyordu. Bu ev hayatımıza da yansdı. Çok tartışıyorduk. Jason'ın öldürüldüğü gün öğleden sonra boşanma davası açacağını söyledi. Bu ikimizi de oturup konuşmaya zorladı. Seni koridorda gördüğümü sandım ama emin değildim. Sonra bundan bahsetmedin, ben de hayal ettiğimi düşündüm. Polis , Jason'a bu yüzden gittiğini anladım. Söylediklerimizin bir kısmına kulak misafiri olmuştun ve anlayacağını düşündüğün tek kişiye gittin."

Çantasını aldı ve koridor boyunca yürüyerek oturma odasına gitti. "Ama benim umursamadığımı hatırladığın şey tam tersiydi. Hayal edebileceğin en travmatik şeylerden birini yaşamıştın. Ve baban da dahil olmak üzere kimse sana bununla başa çıkman için zaman tanımak istemiyordu. Polis seni sorgulamaya devam etti. Babanız yardımcı olmuyordu. Tamamen dağılmıştı ve tek odak noktası cevapları almaktı. Ki beni yanlış anlama, seni çok iyi anlıyorum. Ailemizi ayakta tutmak bana kalmıştı. Evi idare etmenin yanı sıra faturaları ödemeyi de üstlenmek zorunda kaldım. Babanın Jason'a katılmasını engellemek zorundaydım. Polis ve avukatlar seni bitkin düşürdüğünde karşı koymak zorundaydım. Yıkılmayı göze *alamazdım*, Ashley."

Kapı aralığında durdu ve yüzünü bana döndü.

"Jason ve benim pek bir ilişkimiz yoktu. Bana içerliyordu ve ben de ailesini dağıttığım için kendimi suçlu hissediyordum. Ama onun başına gelenlerin kimsenin başına gelmesini istemezdim."

"Zain dedi ki-"

"Zain on dört yıl boyunca hapisteydi. Yapmadığı bir şey yüzünden hapse atılmak... bu insana bir şeyler yapar. Olanlar için alternatif açıklamalar düşünmekten *başka* zamanı olmadı."

"Beni bu akşam yemeğe davet etti." "Akşam yemeği mi? Neden?"

Çünkü cinayetleri senin üzerine yıkmak istiyor.

Bunu ona söyleyemem.

"Havayı temizlemek için," diyorum onun yerine.

"Kulağa mantıklı geliyor," diyor yavaşça. "Bir süre evde kalmayı planlıyorsan, aranızdaki her şey çözülmemişken onunla kasabada karşılaşmak isteyeceğin son şey olur. Dürüst olmak gerekirse, her şeyle bu kadar iyi başa çıkıyor gibi görünmesine şaşırdığımı söylemeliyim."

Gölüşünde benden kaçan hafif bir histeri notası var. "Sence gitmeli miyim?"

"En kötü ne ki? Seni halka açık bir yerde yemeğe götürmeyi planladığını varsayıyorum. En kötü ihtimalle, bir daha konuşmak isteyeceğin biri olmadığını öğrenirsin. En iyi ihtimalle, bu ikinizin de yaşanan trajediyi geride bırakmanıza yardımcı olabilir. Ve ortak geçmişinizi bir nebze olsun kapatabilirsiniz."

Böyle söylediğinde kulağa çok makul geliyor. Çok *masum*. "Bu gece için planın ne?"

Gölümsüyor. "Bu gece briç gecesi. Margaret bu akşam ev sahipliği yapıyor, bu yüzden altıdan önce saçından çıkmış olacağım."

Ve Zain beni akşam yemeği için almaya gelmeden önce.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ZAIN

ON SEKİZ YAŞIMA GELDİĞİMDE, ÜÇ EMANETTEN İLKİNE ERİŞİM KAZANDIM

Ailem ve büyükbabam ve büyükbabam tarafından benim için fonlar oluşturuldu. İkincisi yirmi birinci yaşımda, üçüncüsü ise yirmi beş yaşımda açıldı. Her ikisi için zaten hapisteydim.

İlki babamın ailesinden geldi ve on sekiz yaşına girdiğimde yürürlüğe girdi. Bir şartı vardı. Tüm almadan önce on iki ay boyunca para konusunda güvenilir olduğumu kanıtlamam gerekiyordu. Yani, yıl boyunca ayda beş bin dolar aldım ve bu parayı ne için kullandığımı son kuruşuna kadar detaylandırmak zorundaydım. On dokuzuncu doğum günüm geldiğinde, fonun geri kalanı bana verildi - bir milyon dolar.

Yaptığım ilk şey bir ev satın almak ve Jason ve Louisa ile birlikte o eve taşınmak oldu. Şehirden ayrılmadan evden uzakta yaşamamın üniversite deneyimini yaşamak istiyorduk. Hiçbirimiz buna hazır değildik. Louisa'nın üniversiteye gidecek parası yoktu. Ailesi onun için bir üniversite fonu oluşturmuş olsa da Jason onu bırakmak istemiyordu.

Peki ya ben? Ne yapmak istediğimi bilmiyordum ve ailem de beni bir şey seçmeye zorlamanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Devlet üniversitesindeki arkadaşlarıma katılmaktan ve bir şeylerin tutması umuduyla her şeyden biraz denemekten memnundum.

Satın aldığım evde üç yatak odası ve iki banyo vardı. Şehrin kenarında yer alıyordu. Ailelerimizden yalnız olduğumuzu hissettirecek kadar uzakta, ihtiyacımız olduğunda olacak kadar da yakındı.

Duvarla çevrili geniş arka bahçe, sıcak yaz günlerinde bize mahremiyet sağlıyor ve kasabayı boydan boya geçen ormana açılıyordu. Ön taraftaki daha küçük çimenlik alan boyunca uzanan bel yüksekliğinde tuğla bir duvar evi yoldan ayırıyordu. Hem ben hem de Jason araba kullandığımız için iki arabaya yetecek kadar geniş bir yola sahip olmak da büyük bir satış faktörüydü.

Ashley'i polisle bıraktıktan sonra arabayı oraya çekiyorum, sonra da motor çalışır halde orada oturuyorum.

Buraya son gelişim bir kâbusun içine girdiğim gündü. Parmaklarım esniyor.

"Sadece içeri gir. Bitir işi."

Anahtarı kontaktan çıkarıyorum. Sessizlik çöküyor. Kapıya uzanıp elim biraz kararsız.

Araba yolundan ön kapıya doğru ilerlerken yaz güneşi beni ısıtmak için çok az şey yapıyor. Avucumu tahtaya bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, böylece nefesime odaklanabiliyorum. Kendimi kontrol ettiğimden emin olduğumda kapının kilidini açıp koridora adım atıyorum... ve geçmişe geri dönüyorum.

Louisa koridorda dönerek ilerliyor, kolları başının üstünde, eteği kabarmış, hızlı bir balerin gibi. Kahkahaları duvarlarda . Jason kolunu omuzlarıma doluyor ve onu mutfağa kadar takip ediyoruz. İçeri girdiğimizde büyük meşe masanın üzerine yayılmış, dirseklerinin üzerine yaslanmıştı.

"Bu masa benim yatağımdan daha büyük." Bacaklarını ayırarak ikimize de çıplak kalçalarını . "Bunu vaftiz etmeliyiz."

"Christen it?" Jason'ın kolu düşüyor ve parmaklarını hafifçe bacağında gezdirebilmek için yaklaşıyor. "Nasıl? Üzerine kutsal su damlatarak mı?"

Yine gülüyor. "Üzerine bir şey damlatacağız ama bu su olmayacak." Omzunun üzerinden gözüme takılıyor. "Ne dersin, Zain? İlk anımızı burada yaşayalım mı?"

Başımı arkaya atıp bir ciğer dolusu hava çekiyorum, sonra koridor boyunca yürüyüp mutfağa giriyorum. İçimden geçen rahatlama

Hafızamdaki masanın yerinde yeller estiğini fark ediyorum. Yerine koyu maun ağacından yuvarlak bir masa gelmiş ve odanın ortası yerine köşesinde duruyor.

Odayı inceledim. Talimatlarıma uygun olarak her şey değiştirilmiş. Ocakta hâlâ kapakların ve ocağın üzerinde kullanılmadığını belli eden mühürler var. Çift kapılı arduvaz grisi bir buzdolabı arka kapıya en yakın duvarda duruyor ve onu açmak için yere geçiyorum.

İçeride bir şey bulmayı gerçekten beklemiyordum, bu yüzden su şişelerini ve çeşitli soda türlerini keşfettiğimde şaşırdım. Sanırım Peter temizlikle birlikte bunları da ayarlamıştı. Buraya gelmemem gerektiği hakkındaki tüm yorumlarına rağmen, *biliyordu*.

Mutfaktan çıkıp zemin kattaki diğer odaları kontrol ediyorum. Zamanda bir adım geriye gitmek gibi, etrafta dolaşırken anılar gözüme çarpıyor ve merdivenlerin dibinde durduğumda, evden kaçıp bir daha geri dönmek için kendimi durdurmak için harcadığım çabadan neredeyse nefes nefese kalıyorum.

Bir elimi parmaklığa koydum ve merdivenlere baktım.

", Zain. Bunu yapabilirsin. zorundasın." Ve yavaşça, adım adım merdivenleri çıkıyorum, ta ki en tepede durana ve koridor boyunca kapalı kapılara bakana kadar. Sarı bir ışık gözüme çarpıyor ve kalbim duruyor.

Kapılardan birinde hâlâ polis bandı var. Temizlikçiler gözden kaçırmış olmalı.

Hareket ettiğimi fark etmeden önce kapının önünde duruyorum, elim kapı kolunun etrafında kıvrılmış. Sonra kapı sallanarak açılıyor, ardındaki oda neredeyse ağır çekimde kendini gösteriyor.

Duvarlara asılmış şatafatlı tablolar. Akla gelebilecek her konuda kitaplarla dolu ikinci el raf ünitesi. İskambil masasının üzerinde yarı içilmiş bir votka şişesi duruyor, yanında da bir deste iskambil kâğıdı.

Durduğum yerin yanındaki kancada bir ceket asılı, altında da yerde bir çift spor ayakkabı.

Oda temiz, düzenli, pencereden güneş parlıyor. Zamanda donmuş bir an gibi.

Ama kafamda karanlık, donuk, kan ve ölüm kokuyor.

Bakışlarım aşırı doldurulmuş kitaplıklarda, taze çarşaflarıyla yatakta geziniyor, sonra yatağın üzerinde durduğu çok renkli büyük halıda duruyor.

"Kahretsin." Bakışlarım yatağın altından başlayıp dışarıya doğru yayılmış ve parlak renkleri bozmuş gibi görünen kahverengimsi desene kilitleniyor.

Planımın canı cehenneme. Ne sikim düşünüyorum ben? Hiçbir şeyin önemi yok.

Ve böylece kendimi kontrol altında tutma savaşını kaybettim. Eşikte dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ASHLEY

DUŞTAN ÇIKARKEN TELEFONUM ÇALDI. BİR HAVLU ALIP vücuduma doluyor ve damlayarak odanın içinde, lavabonun yanında bıraktığım yere doğru koşuyorum. Arayanın kimliği, aramayı bağlamadan önce duraksamama neden oluyor.

Scott!

Son yirmi dört saat içinde olanlardan dolayı onu aramayı unuttum.

"Selam. Dün aramadığım için özür dilerim. Burada işler biraz karışık."

"Sorun değil, tatlım. Yerleşmek ve annenle hasret gidermek için biraz zaman istersin diye düşündüm. O nasıl?"

"O iyi. Kulüpleriyle her zamanki gibi meşgul. Benden daha iyi bir sosyal hayatı var."

"Sosyal bir hayatın yok." Gülüyor. "Sadece ben ya da kızlardan biri seni dışarı çıkarırsa dışarı çıkıyorsun. Yani, dün hakkında ..."

Kahretsin. Beni *sevdiğini* söyledi. Ben de karşılığında hiçbir şey söylemeden çekip gittim ve o zamandan beri bunu bir daha düşünmedim.

Garip bir sessizlik oldu, en azından benim .

Beni sevdiğini söylediğini kabul ediyor muyum, yoksa görmezden mi ?

Ben kendimle tartışırken, Scott kararı benim elimden aldı.

"Dün seni şok ettiğimi biliyorum. Bir şey söylemek niyetinde değildim, ama sen neredeyse hiç haber vermeden aceleyle gidince, aramızda olanların benim için sıradanlıktan öte bir şey olduğunu belirtmek istedim."

Duraksıyor. Sanırım kabul etmemi bekliyor ama tek kelime etmiyorum.

"Her neyse, şu anda bir şey söylemenizi beklemiyorum. Çok şey . Sadece burada olduğumu bilmeni istedim. Hiçbir yere gitmiyorum. Sen olana kadar beklemeye hazırım."

"Scott-"

"Hayır, ben ciddiym Ashley. Şu anda bir şey söylemeni istemiyorum. Sen eve dönene kadar devam edecek, ki umarım yakında olur. Sadece benim için bir şeyler düşün, tamam mı?"

"Düşün-"

"Seninle evlenmek istiyorum. Sen panik yapmadan söyleyeyim, evlenme teklif etmiyorum. Sadece bizi bu gördüğümü kafana sokmanı istiyorum."

"Evlenmek mi?" İçimden bir ses histerinin sesime geri döndüğünü söylüyor.

"Seni şaşırttım. Özür dilerim."

"Ben sadece... Ben..." Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Scott'la olan ilişkimin *bu kadar* ciddi olduğunu hiç düşünmemiştim.

Evet, onunla vakit geçirmekten zevk alıyorum. Evet, başka biriyle çıkmayı düşünmüyorum. Evet, üç yıldır birlikteyiz. Ama *her zaman* birlikte değiliz. Onu haftada bir ya da iki kez görüyorum. Yemeğe çıkıyoruz, sinemaya gidiyoruz, sonra gece için onun evine dönüyoruz. Ve onu *her* gördüğümde bunu bile yapmıyoruz.

Onun evinde diş fırçası dışında kendime ait bir şey bulundurmuyorum. Kararlı bir ilişkinin getirdiği 'çekmecem' yok. Onun da benim evimde böyle bir şeyi yok.

Gerçekten bu kadar dikkatsiz miydim? "Ashley?"

"Özür dilerim Scott. Ben-"

"Şimdi cevap verme. Çok fazla şeyle uğraşıyorsun. Acele etme ve düşün. Eve döndüğünde sana evlenme teklif edeceğim. Ama zor durumda kaldığında nasıl hissettiğini biliyorum, bu yüzden sana haber vermek istedim... böylece kendini hazırlayabilirsin

bunun için. Birkaç gün içinde beni ara ve eve ne zaman döneceğini söyle." Ben bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırdı.

Banyoda durdum ve elimdeki telefona baktım. Tek düşünebildiğim evlenmeyi hiç düşünmediğim... hiç *kimseyle*... ve birkaç saat içinde iki evlenme teklifi aldığım. Ve ikisinin de çok farklı sebepleri var.

Kurulandıktan sonra kapıya astığım bornozu üzerime geçirip koridoru geçerek yatak odama gidiyorum. Yatağın üzerine üç farklı kıyafet yerleştirdim. Kot pantolon ve düz beyaz bir tişört; siyah etek, naylon çorap, ipeksi siyah bir üst; ve bir blazer ceket; ve siyah pantolon ve beyaz bir üst, ikinci kıyafetteki blazer ceketle eşleştireceğim.

Kot pantolon giymek istiyorum. Zain beni akşam yemeği için nereye götüreceğine dair hiçbir işaret vermedi, bu yüzden az giyinmişsem bu benim suçum değil, ama kot pantolon ve spor ayakkabılarla kesinlikle daha rahat olacağım.

Ayrıca, spor ayakkabılarla koşmak daha kolay.

Aptal olma. Hapisten daha yeni çıktı. Onu tekrar oraya sokacak bir şey yapma riskine girmeyecektir. İnsanlar nasıl davranacağını görmek için onu izliyor olacaklar. Evlenme teklifi için sana verdiği sebep bu değil miydi? İtibarını düzeltmek için.

Midem bulanıyor.

Kardeşimin üzerinde, kanlar içinde, elinde bir bıçakla durduğunu gördüğüm adamla nasıl yemeğe oturabilirim?

Yutması kolay bir şeyler sipariş edin. Nereye gidersek gidelim, muhtemelen menüde çorba vardır.

Halka açık bir yere gittiğimizi ve mahremiyet için beni yaşadığı yere götürmeye çalışmadığını varsayıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımla şakağımı ovuyorum. Gözlerimin arkasında bir gerginlik, midemde bir düğüm var. Eğer geceyi tutmadan atlatabilirim, bu bir mucize olacak.

Şifonyerimin üzerindeki aynanın karşısına oturuyorum ve makyaj çantamı açıyorum. Yanaklarıma biraz renk vermem gerekiyor. Ölü gibi görünüyorum. Ve bu görüntümün onun olduğunu bilmesine izin vermeyeceğim.

Bu yemek için gideceğim. Beni korkutmuyormuş gibi davranacağım. Annemi rahat bırakması için ne gerekiyorsa yapacağım. Ve sonra Whitstone'dan ayrılıp bir daha geri dönmeyeceğim.

Kahkahalar kafatasımın etrafında yankılanıyor.

Evet, çünkü böyle .

YİRMİNCİ BÖLÜM

ZAIN

ÖN KAPI AÇIK VE SONDRA MERDİVENLERDE DURMUŞ KONUŞUYOR.

Annemlerin evine döndüğümde anneme. İkisi de arabayı park edip dışarı çıktığımda dönüp beni izliyorlar ama ben merdivenlerden çıkıp önlerine gelene kadar ikisi de konuşmuyor.

"Serbest bırakıldığınızdan beri gerçekten durup nefes aldınız mı?" Sondra soruyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Mahkemeden özgür bir adam olarak çıkalı neredeyse yirmi dört saat oldu. Şehre döneli altı saatten az oldu ve bunun yarısında kim bilir neler yaptın. Dinlenmek ve ailenle vakit geçirmek için birkaç gün ayırman gerektiğini düşünmüyor musun?"

İlk içgüdüm ona çıkışmak ve hapishane hayatını hatırlatmaktı ama mantık galip geldi. O sadece endişesini dile getiriyor ve yardım çalıyor. Cevap vermeden önce içimden beşe kadar sayıyorum.

"Yapmam gereken ve bekleyemeyecek şeyler var. Hepsi bittiğinde, özgürlüğümün tadını çıkarmak için zaman ayıracağım." Annemin yanağından öpmek için ona doğru eğildim. "Bu akşam yemeğe çıkıyorum. Gidebileceğim bir yer önerin var mı?"

"Öyle mi?" Annemin atıldı. "Evde kalıp sana yemek yapmama izin vermek istemez misin?"

Tereddüt ediyorum. Nasıl tepki vereceğinden emin değilim ama aynı zamanda bu konuda yalan söylemeye de hiç niyetim yok. "Ashley Trumont'u yemeğe götürüyorum."

"Ne?" Annem bir şey söyleyemeden Sondra çığlık atıyor. "O kendini beğenmiş kaltağı dün gördüm."

"mı?"

"Annesinin evinin dışındaydı. Neden onunla vakit geçiresin ki?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ona ne söyledin?"

Sondra'nın yanakları pembeleşti. "Ona sadece gerçeği söyledim."

"Gerçek," diye tekrarlıyorum usulca. "Biliyorsun, herkes olanlarla ilgili gerçeklerden bahsedip duruyor ama hepinizin anlatacak farklı bir versiyonu var. Peki, *sizin* gerçeğiniz *nedir*?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ashley'nin gerçeği Jason'ı öldürürken beni gördüğü. *Benim* gerçeğim ise onu öldürmediğim. Peki ya sen?"

"Belli ki başından beri haklı olan sensin, yoksa şu anda burada dikiliyor olmazdın."

"Demek istediğim bu değil."

Bana kaşlarını çattı. "Bilmece gibi konuşma, Zain."

"Herkesin gerçeği, olayları algılayışına dayanır. Ashley, gördüğünü sandığı şeylere dayanarak söylediği her kelimeye kesinlikle inanıyordu."

"Neden onu savunuyorsun?"

"Ben değilim. Belki de sadece hayatıma devam etmek istiyorumdur? yapmak için de hayatımın büyük bir kısmını mahveden insanlarla barışmam gerekiyor." Prensipte kulağa hoş geliyor ama gerçek şu ki, onun da benim gibi acı çektiğini görmem gerekiyor.

"Suçlu olduğunu söyleyen *herkesle* akşam yemeği yemeyi mi planlıyorsun?"

"Muhtemelen hayır." Anneme döndüm. "Anne?"

"Sahile yakın küçük, hoş bir İtalyan mekânı var. Özel sohbetler için mükemmel. Her masa korunaklı ve diğerlerinden ayrı olacak şekilde ayarlamışlar. Uygun olur mu?"

"Mükemmel olur."

"Sizin için bir masa ayırtmamı ister misiniz?"

"Sakıncası yoksa, teşekkür ederim. Saat yedi buçukta gelebilir misin?" İkisinin de yanından geçip eve giriyorum. "Peter'a anahtarlarını geri vermem gerekiyor. Kullanabileceğim bir araba yoktur herhalde?"

"Babanla konuş. Garajda sana göstermek isteyeceğinden emin olduğum bir şey var."

"Teşekkürler anne."

Peter ve babamı ofisinde buldum. Ben içeri girince konuşmaları . Ne hakkında konuştuklarını sormuyorum. Benimle ilgili olmadıkça, paylaşmayacaklar. Peter'a anahtarları veriyorum.

"Annem seninle bir araba hakkında konuşmamı istedi." Babamın masasının önündeki boş koltuğa oturdum.

"Ben de Peter'a seni eve götürmek için yaptığı çalışmaları ne kadar takdir ettiğimi söylüyordum." Babam bir çekmeceyi açıp içinden bir dizi anahtar çıkarıyor ve masanın üzerine koyuyor. "Bir sonraki adım ne?"

"Sonraki adım?"

"Elbette, serbest bırakılmanızla yetinmeyeceğiz. Bunu kim yaptıysa cezasını çekmeli."

"Uzun zaman oldu. Kimin bulabileceğimizden emin değilim. Daha sonra benzer bir suç işlemedilerse, şimdi aniden bir suç işlemek için ortaya çıkacaklarından şüpheliyim."

Peter, "Şu anda haksız yere hapsedildiğimiz için tazminat almaya çalışıyoruz," diyor. "Polisle de konuştum, onlar da davayı tekrar inceleyeceklerini teyit ettiler."

"Özel bir araştırma yapması için birini tuttum. Bulacak bir şey olduğundan şüpheliyim ama polisin doğru yapacağına da güvenmiyorum," diye ekliyorum.

Babam buna şaşırmış gibi görünmüyor. Sadece başını sallıyor.

"Bu iyi bir fikir. Ben de bunu yapmayı önerecektim ama önce yerleşmeniz için size biraz zaman tanımak istedim."

"Yeterince zaman harcadım."

"Oğlum, bizden alındığında daha yetişkin bile değildin." Sesi nazikti. "Asla deneyimlememen gereken bir yaşam tarzını gerektiren bir ortamda bir erkek oldun. Alışman birkaç saatten fazla zaman alacak."

"Ben iyiyim." Bu yapmak istediğim bir konuşma değil. Bunu düşünmek bile istemiyorum. "Akşam için bir araba ödünç alabilir miyim diye bakmaya geldim."

"Nereye gidiyorsun?" "Akşam yemeğine."

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" Peter yüzünü bana dönmek için koltuğunda iki büklüm oldu. "Çok akıllıca." Koltuğa geri yaslanıyorum. "Hepsi planımın bir parçası." "Planın mı?" Babamın gözleri benden Peter'a kaydı ve tekrar bana döndü.

Peter iç çekiyor.

Bir şey söylemeden önce ona "Avukat/müvekkil gizliliği" diye hatırlatıyorum.

Neredeyse gözlerini deviriyor. "Farkındayım. Ama avukatınız olarak, bunun hala kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü kayıtlara geçirmek istiyorum."

"Bunu aklımda tutacağım." Dikkatimi tekrar babama veriyorum. "Araba mı?"

Anahtarları bana uzattı. "Mercedes'i al, ama garajın en arkasındaki arabaya bakmak isteyebilirsin."

"Teşekkürler." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm, sonra durdum. "Annem gelip sana söylemeden önce bilmelisin ki bu geceki randevum Ashley Trumont."

Cevap veremeden çıkıp gidiyorum.

İçeri garajın tepe ışıkları otomatik olarak yanıyor ve Mercedes'in park edildiği yeri aramak zorunda kalmamak için anahtarların üzerindeki düğmeye basıyorum. Arka tarafta ışıklar yanıp sönüyor ve anahtarlığa ait olan siyah arabaya ulaşana kadar iki tarafa park etmiş arabaların arasında ilerliyorum.

Onun ötesinde bir araba daha var. Bu bir çarşafı örtülü. Babamın talimatlarını düşünerek Mercedes'i geçiyorum ve önünde duruyorum. Altında ne saklandığını bildiğime dair bir his var içimde. Çarşafı çekip , geri çekiliyorum ve serbest bırakıldığımdan beri ilk kez gerçek bir gülümseme dudaklarımı yukarı kaldırıyor.

1969 Ford Mustang Boss 429, elma şekeri kırmızısı. *Benim Mustang'im*. On beş yaşındayken bir ahırın içinde çürürken bulduğum ve sonraki beş yılımı Jason'la birlikte restore ederek geçirdiğim araba. Uzun zaman önce çekilip yok edileceğine kendimi inandırdığım araba.

"Hey, bebeğim." Elimi kaputun üzerinde gezdiriyorum. "Seni özledim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

ALTI BUÇUKTA ÖN KAPI ÇALINDI. ACELE ETMEDİM.

Cevap ver. Bu bir randevu değil. Arkadaşlarla dışarıda eğlenceli bir gece değil. Bu, yapmak istemediğim ama kurtulmanın bir yolunu da bulamadığım bir şey.

Aşırı aktif hayal gücümle sinirli ve biraz da tehditkâr gelen ikinci kapıyı çaldığımda ayağa kalkıyorum, avuçlarımı uyluklarıma sürüyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Uzanıp kolu çevirmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Zain'i gördüğümde ilk düşündüğüm şey doğru kıyafetleri seçmiş olduğum. Siyah bir kot pantolon, siyah bir gömlek ve siyah botlar giymiş. Koyu renk gözleri ve daha da koyu renk saçlarıyla birleştiğinde, tüm kıyafet onu tehlikeli gösteriyor.

Çünkü o tehlikeli.

"Şaşırdım." Derin sesi soğukkanlılığımlı kırıyor ve ağzım kuruyor.

Yutkunuyorum ve konuşmaya çalışıyorum.

"Neyle?" Sözcükler biraz kısıp çıkıyor.

"Kaçmadığın için. Burada olmamanı bekliyordum." "Bana fazla seçenek bırakmadın."

"Her zaman bir seçenek vardır. Blöfümü görebilirdin." "Blöf değildi."

"Haklısın. Değildi. Gitmeye hazır mısın?"

"Hayır, ama bir önemi yok, değil mi?" Kapının yanındaki kancadan ceketimi alıyorum, ev anahtarlarımın ve cep telefonumun cebimde olup olmadığını kontrol ettikten sonra ona dışarıda eşlik ediyorum. "Çantama ihtiyacım var mı?"

"Sizi davet ettiğim bir yemeğin parasını size ödetirsem pek de centilmen sayılmam, değil mi?"

"Beni sana katılmaya *zorluyorsun* ve sen bir centilmen değilsin." İyice düşünmeden kelimeleri ağızımdan kaçırdım.

"Nereden biliyorsun?"

Arabamın arkasına park etmiş Mercedes'in ışıkları yanıp sönüyor. Yolcu kapısını açıyor, ben oturana kadar bekliyor, sonra kapıyı çarpıyor ve yanımdaki sürücü koltuğuna oturmak için hareket ediyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Pappano's. Bana şehirdeki en iyi İtalyan restoranı olduğu söylendi." "Şehirdeki *tek* İtalyan restoranı."

"Ben hapse gönderildiğimde hiç İtalyan restoranı yoktu. Yani bu bir ilerleme, değil mi?"

Konuşma tonu beni rahatlatmalı. Ama rahatlatmıyor. Tam tersini yapıyor. Söylediği her kelimeyle, bana verdiği her tepkisizlikle endişem daha da artıyor.

Kasabadan geçerken pencereden dışarı bakıyorum, ama bakışlarım sık sık ellerinin direksiyonda olduğu yere kayıyor. Sessizliği doldurmaya çalışmıyor. Bana bakmıyor, fark ettiğim kadarıyla. Ve restorana vardığımızda o kadar gerginim ki, yemek sırasında kafam patlasa şaşımam.

O bana kapıyı açmadan arabadan çıktım. Eli omurgamın dibine dokunduğunda neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"Herkes benimle görüldüğün için gergin olduğunu düşünebilir." Sesinden eğlence akıyor. "Ya da korktuğunu, muhtemelen."

"Korkmuyorum."

Dehşete düştüm. Davranışları bana mantıklı gelmiyor. Öfkesini anlayabilirim. Annemle ilgili tehdidine uyardı. Ama yanımda yürüyen bu sakın adam beni tehditlerinden daha çok korkutuyor.

Belki de niyeti budur.

İçeri girdiğimizde bizi çalışanlardan biri karşılıyor. Zain ona iki kişilik bir masa rezerve ettiğini söylüyor ve o da ekranını kontrol ediyor

Tablet. Adını bulduğunda ona parlak bir gülümseme veriyor.

"Bu taraftan efendim."

Acaba onun adını tanıyor mu? Nerede olduğunu biliyor mu? Neyle suçlandığını? Biliyorsa bile, bizi götürdüğünde ya da menüleri masaya koyduğunda yüzünden ya da sesinden hiçbir şey anlaşılmıyor.

"Size birkaç dakika veriyorum. Ne sipariş edeceğinize karar verirken bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Bir şişe kırmızı şarap ve bir bardak su lütfen." Zain ne istediğimi sormuyor, bile bakmıyor.

"!" Yürüyüp .

"Benim de yiyebileceğim şeyleri seçecek misin?" Söylemeden edemiyorum.

"Bana ihtiyacın var mı?"

"İçkimi seçmene ihtiyacım yoktu."

"Sen şarap içmiyor musun?"

Hayır demek istiyorum ama şarap içiyorum.

"Evet." "Ve kırmızı en sevdiğin, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Gözlerini kaldırıyor ve gözlerinde hoşlanmadığım bir parıltı var. "Senin hakkında her şeyi biliyorum Ashley. Bunu hâlâ anlamadın mı?" Menüü bırakıyor ve koltuğuna yaslanıyor. "Scott *nasıl*?"

Dudaklarım aralanıyor ve keskin bir nefes çekiyorum. "Onu nereden biliyorsun?"

"Sormanız gereken soru bu değil." Dikkatini tekrar menüye verir.

"*Bu* ne anlama geliyor?"

"Ne yemek istersin?"

"Soruma cevap ver!" Oturduğum yerden yarı

kalktım. ", Ashley." Sesi yumuşaktı.

"Hayır. Scott'ı nereden tanıdığını bilmek istiyorum."

"Eğer , bu kararı senin için daha kabul edilebilir kılan her şeyi masadan kaldıracağım. Yine de istediğimi elde edeceğim ve bu süreçte anneni yok edeceğim." Bu sözleri söylerken kullandığı hoş üslup kanımı donduruyor.

"Ne istiyorsun?" .

Sessiz iç çekiş i omuzlarını hareket ettiriyor. Başını kaldırıyor ve koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sana söyledim. Seni on dört ay boyunca istiyorum. Kabul etmeni kolaylaşt ırmak annen hakkında sessiz kalmaya razıyım ama inan bana bunun gerçekten bir önemi yok. Her seni alacağ ım. Bu sadece bir yolun daha az dedikoduya neden olmasıyla ilgili bir durum. O yüzden oturun ve ne yemek istediğ inize karar verin."

"Eve gitmek istiyorum."

"Bu gece böyle bir seçeneğ imiz yok. Burada oturacaksın. Gülümseyeceksin. Güleceksin. İyi vakit geçiriyormuş gibi görüneceksin. Ve nihayet ayrıld ığımızda, beni tekrar görmek için sabırsızlanıyormuş gibi davranacaksın."

"Peki ya ?"

Bu kez iç çekiş i sinirliydi. "O kadar aptal değ ilsin Ashley. Yapmazsan ne olacağ ını biliyorsun."

BÖLÜM YIRMI İKİ

ZAIN

ÖNE DOĞRU EĞİLİYORUM, BÖYLECE ARKA CEBİME ULAŞABILIYORUM VE
Ona daha önce teklif ettiğim zarf.

"Daha önce hafifçe kurtuldun. Karar vermen için sana ikinci bir şans vermeye niyetim yoktu. İşte bu kadar. Otur ya da git. Yaptığın her seçimin bir sonucu var. Hangisiyle yaşamak istediğine karar vermek sana kalmış. Sadece dikkatleri üzerine çektiğinin farkında ol ve yıllarını kim olduğunu saklayarak geçirmiş biri için bunun istediğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

Kafamdan üçe kadar sayıyorum ve o yavaşça koltuğuna geri döndüğünde muzaffer bir gülümsemeyi maskeliyorum.

"Bu daha iyi. İşleri benim yapmanın çok daha kolay olduğunu öğrenmen gerekecek." Zarfı masanın üzerine koyuyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, bu önerdiğim sözleşme. Okuyun."

Sonra garson içkilerimizle geldi. Bir kadeh şarap doldurup bana uzattı. Başımı salladım.

"Ben içki içmem."

"Oh! Özür dilerim, efendim." Dönüyor ve Ashley'e bardağı uzatıyor. "Teşekkür ederim." Ashley bardağı masaya bırakır.

"Tadına bakmanız ve beğendiğinizi onaylamanız gerekiyor," diye belirtiyorum, sesim kuru. Bir restorana gitmeyeli uzun zaman olmuş olabilir ama bunun değişmediğinden oldukça eminim.

Yanakları kıpkırmızı olur ve bir yudum almak için bardağı geri alır.

"değil. Teşekkür."

Servis görevlisi başıyla onaylıyor ve şişeyi masanın ortasına yerleştiriyor. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Öyleyim. Ashley konusunda emin değilim. Ne istediğini biliyor musun?"

Menüyü çevirerek açıyor ve göz gezdiriyor. "Meze alacak mısınız?"

"Tabii. Ben arancini mezesi alacağım, ardından da ravioli di aragosta. Ashley?"

Boğazını temizliyor. "Meze olarak funghi gorgonzola lütfen. Ben de penne al forno alayım. Teşekkür ederim."

"Harika. Yakında döneceğim."

O gider gitmez zarfa dokunuyorum. Bakışları zarfın üzerine düşüyor.

"Gitmeyerek bunu imzalayacağınızı varsayıyorum. Ama ne olacağını tam olarak anlamak için bunu okumalısın."

"Ya bir şeye katılmazsam?"

Umursamazca omuz silkiyorum. "Sana müzakereye açık olduğunu söyleyebilirim ama yalan söylemiş olurum ve sen *tam olarak* neye imza attığını bilmeden bu işe girmeye hiç niyetim yok. Neyi kabul edip etmediğin umurumda değil. İmzalarsın ya da imzalamazsın. Herhangi bir değişiklik yapılmayacak. İmzalamazsan, annene karşı topladığım kanıtlar bir saat içinde yetkililere teslim edilecek. Sen bu gece eve gelmeden annen tutuklanmış olacak."

"Bana şantaj yapıyorsun."

"Bunu zaten konuşmuştuk."

"Bu onun gerçek olmasını engellemez."

"Fark eder mi? On dört aylık esaret on dört yıldan daha mı iyi? Ve garanti ederim ki *senin* hapislane hücren benimkinden çok daha güzel olacak... en azından çoğunlukla." Bardağımı kaldırıp bir yudum alıyorum.

Yudumla. "Ne olacak Ashley? Senin özgürlüğün mü yoksa annenin mi?" Günün erken saatlerinde ona sorduğum soruyu tekrarlıyorum.

Titreyen eliyle zarfı alır ve yırtarak açar.

İçindeki sayfa ları okurken yüzü soluyor. "Ciddi olamazsın. Bu bir şaka, değil mi?" "Hangi noktada güldüğümü gördün?"

"Ama bunu imzalarsam, tüm hayatım üzerinde tam kontrol sahibi olursun.

hayat."

"Farkındayım."

"Bu yasal olamaz."

"İstersen bir avukata götür." Diğerlerinden farklı olarak, bu sefer blöf *yapıyorum*. Ücretini hak eden herhangi bir avukat ona listedekilerin çoğunun uygulanabilir olmadığını söyleyebilir. Ama kontrol edeceğini sanmıyorum. Ona söylediğim diğer her şeyin doğruluğu kanıtlanmışken olmaz.

"Eğer bunu imzalarsam, ne zaman uyuyacağımı, ne yiyeceğimi, ne giyeceğimi, kiminle görüşeceğimi... *her şeyi* siz belirleyeceksiniz."

"Hapishanede böyle olur."

Başını sallıyor. "Hayır. Bunu imzalayamam. Eve gitmek zorundayım. Arkadaşlarım, bir işim, bir *erkek* arkadaşım var."

"Ve bir anne. Onu da unutmayın. Nedense hapishanede pek iyi yaşayacağını sanmıyorum."

Bana baktığında gözlerinde bir parlaklık var. "Lütfen bana bunu yaptırma."

"Seni hiçbir şey *yapmaya* zorlamıyorum. İki seçeneğin var. Senden tek istediğim birini seçmen."

"İşte geldik!" Sunucumuz elinde mezelerle solumda belirdi. "Sizin için Arancini, efendim. Ve Funghi Gorgonzola sizin için hanımefendi."

Tabakları koydu. "Size bir içki daha getireyim mi, efendim?"

"Şimdilik iyiyim, teşekkür ." Gözlerimi Ashley'den ayırmıyorum, ve sunucu duymazdan gelir gelmez tekrar konuşuyorum. "Ne olacak?"

"Ailenin bundan haberi var mı?"

"Hayır. O yüzden ailemi gördüğümüzde iyi bir rol yapman gerekecek. Gerçeği öğrenmelerini istemiyorum." Başımı eğiyorum.

"Yine de, okumaya devam edersen, bir bölüm göreceksin

ne olur Eğer sen izin ver ve gerçek kayma
için herhangi biri olmadan benim anlaşmam."

"Bunu onlara nasıl açıklayacaksın?"

"Herkese açıkladığımız gibi. Havayı temizlemek için buluştuk,
kıvılcımlar uçuştu. İlk görüşte açtı."

"Kimse buna inanmayacak."

"değil. Kalem ister misin? Mezelerimiz soğuyor."

"Hayatımı mahvetmek üzere olman umurunda değil, değil
mi?" . "Sen de benimkini mahvetmeyi umursamadın."

Kardeşinin cesedinin başında dikilirken beni gördüğü gerçeğini
gündeme getirmek istediğı yüzünden okunuyor. Bunu yapmadığında
kendini kontrol etmesinden biraz etkilendim. Onun yerine elini uzattı.

"Bana bir kalem ver."

Cebimden yanımda getirdiğimi çıkarıp avucuna koyuyorum.
Kapağını açıyor, sonra bana bakıyor.

"Beni çalışmanızı tavsiye etmem. Çok fazla tanık var."

"Seninle yatmayacağım. Eğer denersen, sonuçlarının ne olacağı
umurumda değil, bu olmayacak." Sesi çok sertti.

"İnan bana, senden istemediğim tek şey bu."

Kalemi noktalı çizgiye bastırmasını izliyorum ve yüzümü
herhangi bir tepkiden uzak tutmak için kendimi zorluyorum.
İmzalayıp tarih attıktan sonra gülümsemek için kendime izin
veriyorum.

". Yemeğini ye."

"Aç değilim. Yersem hasta olurum."

"Sonra atarsın. değil. Tabağındakini ye.

Sözleşmenizın şartları şimdi başlıyor."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ASHLEY

MANTARLARI TABAĞIMDA AMA HIÇBİRİNİ YEMİYORUM. BU Lezzetli görünüyor. Nefis *kokuyor*. Ama bir türlü ağzıma atamıyorum. Zain'in aynı sorunu yok gibi görünüyor, mezesini iştahla mideye indiriyor.

Onun tabağı boşken benimki boş olmayınca kaşlarını kaldırıyor.

"İstediğim zaman yiyemem."

"O zaman hapishanede bir hafta bile dayanamazsın. Yemek servis edildiğinde yersin ya da bir sonraki öğüne kadar aç kalırsın."

"Şanslıyım ki hapiste değilim." Cevabım çok sertti ve bunu söylemeden önce iyice düşünmeliydim.

"Hafta sonuna kadar öyle olacak. Bu nedenle yemeklerinizi seçebilmenin ve yiyebildiğiniz sürece yiyebilmenin tadını çıkarmanızı öneririm."

Sözleri iştahımı açmaya yetmiyor.

Sözleşmeyi imzalamamalıyım. Bir avukata götürmeliydim. Sağduyu bana şeylerin en az yarısının yasal olamayacağını söylüyor. Ama annemin babamla ilişkisi olduğunu söylediğinde ona inanmamıştım ve bu doğrudu. Jason'ın öldüğü gün annemle babamın boşanmaktan bahsettikleri konusunda da yalan söylememişti.

Gerçek şu ki, imzaladığım şeyi birine göstermekten çok korkuyorum. Her şeyin yasal olması ihtimaline karşı.

Ve Şimdi bunu imzaladım, yani geri dönüşü yok... tabii kaçıp sonuçlarıyla annemi baş başa bırakmazsam. *Bu* da yapmaya hazır olmadığım bir Şey.

"Bana bunu neden yaptığınızı söyleyin. Sadece gördüklerime tanıklık etmek zorunda olduğum için olamaz. Bundan daha fazlası olmalı."

Bıçağını ve çatalını boş tabağının üzerine düzgünce yerleştiriyor ve bir yudum su içiyor.

"İfade vermek zorunda değildiniz, değil mi? Mesele de bu zaten. Hayır diyebilirdiniz. Gördüğünüzü iddia ettiğiniz Şeyi görmediğinizi itiraf edebilirdiniz."

"Ama seni gördüm ve sessiz kalmak benim için yanlış olurdu."

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Geri adım atamayacağını anlıyorsun, değil mi? Bu noktada sana ne söylediğimin ya da senin ne bildiğinin bir önemi yok. Az önce imzaladığın sözleşmenin herhangi bir kısmından cayarsan, annenin bir daha asla bir hapishane hücresinin dışını görmemesini sağlamakla kalmam, seni karakterimi karalamak için kötü niyetle dava ederim ve sahip olduğun her kuruşu alırım."

"Bunu yapamazsın."

Tek kaşını kaldırıyor. "Eğer bundan eminseniz, elbette şansınızı deneyin."

"Tanıklara dava açmak mümkün olsaydı, bu Şimdiye kadar yapıldı."

"Öyle değil." Suyundan bir yudum daha alıyor. "Mahkemedeki ifadeler nitelikli ayrıcalık kapsamındadır, *ancak* kötü niyetli olduğunuzu veya söylediklerinize gerçekten inanmadığınızı kanıtlayabilirsem, bu ayrıcalık ortadan kalkar ve sizi için mahkemeye çıkarabilirim. Ne de olsa yalancı şahitlik yasadışıdır."

"Ama ben buna inanıyorum." Kelimeler dudaklarından çıktığı anda pişman oldum. Kardeşimin öldürölmesinden *hâlâ* onun sorumlu olduğunu düşündüğümü açıkça belirtmiştim.

Sözlerim karşısında yüz ifadesi değışmiyor. "Ama yine de buradasın, etrafın tanıklarla çevrili, benimle samimi bir akşam yemeğı yiyorsun. Kardeşini vahşice öldürdüğümü düşünen birinin yapacağı hareketler değil bunlar, değil mi?"

Soğudum. Benimle insan içine çıkmak istemesinin gerçek nedeni bu muydu? Sözleşmeyi herhangi bir yerde, özel bir yerde imzalayabilirdim, ama burada, diğer yemek yiyenlerle çevriliyiz.

Restoranda ilerlerken elini sırtıma nasıl dayadığını düşündüm. Olay çıkarmak istemediğim için bir şey söylemedim. Yine de izleyen birine dostça, şefkatli ve *samimi* görünebilirdi.

"İtiraf edeyim, ilk planım biraz daha basitti," diye devam ediyor. "Artık burada yaşamadığını bildiğim için polise annenle ilgili teorilerimi anlatacaktım. Onu korumak için kürsüde yalan söylediğine onları ikna edebilirdim. Ama sonra mezarlıkta sana rastladım ve... bu görmezden gelinemeyecek kadar iyi bir fırsattı, değil mi?"

"Çok mu iyi bir fırsat?" Fısıldıyorum.

"On dört yılımı her gün her saat ne yapmam gerektiğinin söylenmesiyle geçirdim. İsminizi mahvetmek kolay ama yine de hayatınız üzerinde kontrol sahibi olursunuz. Bu şekilde sözlerinin, *kararının* bana ne yaptığını daha fiziksel bir düzeyde deneyimleyebileceksin." Masaya doğru eğiliyor, tabağımdaki bir mantara çatalını saplıyor, sonra kaldırıp dudaklarıma . "Ağzını aç."

Başımı sallıyorum.

Boştaki eliyle cep telefonunu çıkarıp masanın üzerine koyuyor. Parmakları ekranın üzerinde gezinerek kişiler listesine gidiyor. Listede sadece dört numara var. En alttakine dokunmadan önce onları okuma şansım olmuyor. Hoparlörde olmamasına rağmen çalma sesini duyabiliyorum. Bir erkek sesi cevap veriyor.

"Şerif McFadden."

"Bekle!" Ekranı tokatlayıp aramayı kesiyorum.

Şerifin direkt numarasını nereden biliyor? Neden var?

Midemin çukurundaki hastalık hissi yoğunlaşıyor. Şerifle doğrudan konuşabiliyorsa, bu annemi bu kadar çabuk tutuklatmak konusunda ne kadar emin olduğunu açıklıyor.

Tekrar dudağıma dokunuyor. "Yemeğini ye."

Çatalı bırakmadan önce bana mezenin yarısını yediriyor. İnsanlar bize doğru bakıp duruyor ve eminim ki

birbirlerine ne gördüklerini anlatıyorlar. Yanaklarım yanıyor ve sonunda servis görevlisine tabakları alması için işaret ettiğinde rahatlıyorum.

Kısa bir süre sonra ana yemeklerimizle geri döndü. Sessizce yiyorum, her lokmada masanın üzerine kusmamak için dua ediyorum. Zain ya fark etmiyor ya da umursamıyor, çünkü yemeğimiz bittiğinde koltuğuna yaslanıp bana bakıyor.

"Tatlı ister misiniz?"

"Tatlı yememi ister misin?" Ses tonumda hafif bir ısıklık var, bu da ağzının bir köşesinin kalkmasına neden oluyor.

"Gördün mü? Sana söyleneni yapabiliyorsun." "Senden nefret ediyorum."

"Henüz değil, ."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZAIN

TATLIYLA UĞRAŞMIYORUZ. ASHLEY BIRAZ YEŞİL GÖRÜNÜYOR. BEN YAPARIM.

Masaya kusup kusmadığını görmek için bir şeyler sipariş etmeyi düşünüyorum ama daha mantıklı olan tarafım, restoranda kusarsa planladığım şey için iyi görünmeyeceğini biliyor.

"Gitmeye hazır mısın?"

Yemeğimizin parasını ödeyip ayağa kalktığımda rahatladığını gizleyemiyor ve ben konuşmamı bitirmeden ayağa kalkıyor. Sözleşmeyi cebime geri koyuyorum ve önümde hareket etmesini bekliyorum.

Elini mi tutsam, sırtına mı dokunsam yoksa sadece yanında mı yürüsem diye kendimle küçük bir tartışma yaşadım. İçeri girerken avucumu omurgasına dayayarak rehberlik etmiştim ve kıyafetlerinin arasından tenime değen vücudunun sıcaklığı tuhaf hissettirmişti. Fiziksel dokunuş yıllardır uğraştığım bir şey değil ve şu anda anneme sarılmak da dahil olmak üzere her şey bana çok hassas geliyor.

İnsanların istediğim sonuca varmasını istiyorsam, o zaman rolümü oynamalıyım, bu yüzden elimi sırtına dayayıp onu dışarı yönlendiriyorum. Dokunduğumda sertleşiyor ama uzaklaşmaya çalışmıyor.

Restoranda yürürken insanlar bizi izliyor, meraklarını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmuyorlar. Kim olduğumuzun çoktan etrafa yayılmış olacağından hiç şüphem yok.

neden aynı yemeği paylaştığımızı ya da ne konuştuğumuzu merak etmeyecek.

Sessizce arabama doğru yürüdük. Ona yolcu kapısını açtığımda bana baktı.

"Ya yanıldığımı söyleyen bir açıklama ? Bunu yapmayı tekrar düşünür müsünüz?"

"Hayır." Bunu düşünmeme bile gerek yok.

"Bu adil değil. *On üç* yaşıındaydım. İçeri girdiğimde.. herkes benimle aynı şeyi düşünürdü."

"Onlara gerçekte ne gördüğünüzü söylerseniz ve kendi versiyonunuzu uydurmazsanız size katılırım. Arabaya bin."

"Hayır."

Tartışacağını . "Annenden gerçekten nefret ediyor olmalısın."

"Tabii ki hayır."

"O zaman neden benimle bu konuda kavga ediyorsun?"

Şoför tarafına doğru yürüyorum, arabaya biniyorum ve motoru çalıştırıyorum.

Hareket etmeyince orta konsola doğru eğildim.

"Ya arabaya binersin ve seni eve götürürüm ya da seni burada bırakırım ve yürürsün. Seçim senin. Benim için fark etmez."

"Herkesin aynı şeyi düşüneceğini kabul ediyorsan, bunu neden yapıyorsun?" Yolcu koltuğuna çöküyor ve kapıyı çarpıyor.

"Ben öyle demedim. Emniyet kemerini ."

"Yapmamamı tercih etmez miydin? Böylece kaza yaparsan beni öldürebilirsin."

Başımı ona doğru çevirdim. "Hızlı bir ölüm bana istediğimi vermeyecek."

Bana ters ters bakıyor.

Uzanıp emniyet kemerini üzerine geçiriyorum, sonra da kilide takıyorum.

Park alanından çıkıp çıkışa doğru sürüyorum ve restorandan uzaklaşan trafiğe katılıyorum.

"Sorun şu ki," diyorum ağır sessizliğin içinde, "gördüğün şey görmeye tanıklık ettiğin şey *değil*." Neden böyle bir şey yaptığımı bile bilmiyorum.

bunu ona açıklamak.

"Ben yalan söylemedim."

"Evet, yaptın."

"Sanırım bilirdim. O gece neler olduğunu görmeden sana bakamıyorum."

Sesindeki zehrin beni üzmesi gerekirdi ama bu onun ne düşündüğünü önemsememi gerektirirdi ve açıkçası ben önemsemiyorum. Ben gerçeği biliyorum. O bilmiyor. Toplum içinde sesini bu tondan uzak tuttuğu sürece, yalnız kaldığımızda benimle istediği gibi konuşabilir. Bu sadece olabilecekleri daha da tatlı kılacak.

"Sabah sekizde seni alırım." "Ne için?"

"Kahvaltı. Yoğun bir gün olacak."

"Seninle kahvaltı etmek istemiyorum."

"Daha önce de konuştuğumuz gibi, ne istediğin artık önemli değil. Seni sekizde alırım. Şehirde bir kafeye gideceğiz ve bir saat görüşeceğiz. Sonra yapman gereken işlerin bir listesi var."

"Görevler mi? Ne görevi?"

"Düğünün hafta sonu yapılmasını ayarlayacağım. Bu da ikimizin de doldurması gereken evraklar olacağı anlamına geliyor. Kira kontratınızı sonlandırmak için ev sahibinizle görüşmeniz . Bunun gerçekleşmesi için erken tahliye ücreti ödemeniz gerekiyorsa bana haber verin, size parayı vereyim. Ayrıca işine de geri dönmeyeceğini bildirmen gerekecek ve" ona bakıyorum, "tabii ki Scott'la ilişkini bitirmen gerekecek."

"Ne?"

Homurdanıyorum. "Sakın buna öfkelenmiş gibi davranma. Eğer o adama karşı bir şeyler hissediyor olsaydın, benimle evlenmeyi kabul etmezdin. Çoktan ona telefon açıp ne yaptığımı anlatır ve ne yapmam gerektiği konusunda tavsiyesini isterdin. Ama bunu yapmadın, değil mi?" Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

Bana bakakalıyor, yüz ifadesinden bu fikrin aklının ucundan bile geçmediği anlaşılıyor. Zaten bilmiyor olsaydım, bu tek başına ilişkinin ciddi olmadığını söylemem için yeterli olurdu... en azından onun açısından.

"Ve bunu yapmamış olman bana bu sözde ilişki hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

"Sahip olduğum hayatı kurmak için çok çalıştım, öylece-"

"Yapabilirim ve yapıyorum. önce sözleşmeyi okudunuz. Şartları biliyorsun."

"Ama benim işim-"

Tek endişesinin erkek arkadaşı *değil* de bu olması çok anlamlı.

"Hapishanede iş yok, Ashley. Hayır, bu doğru değil. Var ama hiçbirine katılmak için binadan ayrılamazsınız."

"Onlara ne söylemem gerekiyor?"

"Açıkçası gerçek dışında hiçbir şey umurumda değil." "Bu hiç adil değil, Zain."

"Hayat adil değil, Ashley."

Evinin önündeki boşluğa çekiyorum ve ona bakıyorum. "Seni sekizde alırım. Kahvaltı yaparız ve bu hafta yapmanı beklediğim bazı şeylerin üzerinden geçeriz. Sonra aramalarını yapabilirsin. Bunlar bittikten sonra ailemin yanına döneceğiz, böylece seni onlarla tanıştıracaktır ve yaklaşan aşk hikayemizin temellerini atabilirim."

"Ailenle tanışmak mı?" Sesi ve *görünüğü* biraz hasta gibi.

"Onlara söylemeden biriyle evlenmeyeceğim. Ne tür bir canavar olduğumu sanıyorsun?"

Bana göz kırpmıyor. Ne düşündüğünü biliyorum.

Ben en kötü canavar tipiyim. Kardeşini öldüren canavar. İlişkilerini mahveden canavar. Onu benimle evlenmeye zorlayan canavar. Ona şantaj yapan canavar.

Ve öyleyim. Beni kafasında yarattığı canavar benim. Bütün bunları ona ben yapıyorum.

Biri hariç.

Kardeşini ben öldürmedim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ASHLEY

HAREKET EDEMIYORUM. YERİMDE DONUP KALDIM, ŞOK KASLARIMI SIKICA KILITLEDİ VE yanımdaki adama bakıyorum. Ne zaman işleri daha da kötüleştiremeyeceğini düşünsem, yeni bir şey yapıyor.

Gerçekten ailesiyle yüzleşmemi ve ondan *hoşlanıyormuşum* gibi davranmamı mı bekliyor? Aslında hayır, beklemiyor. Ondan *hoşlanıyormuşum* gibi davranmamı bekliyor. Onu seviyormuşum gibi. Çünkü bir insanın evlenmek için acele etmesinin tek nedeni bu. Gerçekten birinin buna inanacağını mı sanıyor?

Bu sorunun cevabını hiç biliyorum. Evet, tabii ki biliyor. Şimdiye kadar onunla geçirdiğim birkaç saat içinde, bir şeyin söylediğinde, o şeyin zaten öğrendim.

Ve az önce hayatımın 14 ayını ona devrettim. Tüm kontrolü ona bıraktım. Bu canavara.

Tüm akşam boyunca tehdit eden mide bulantısı nihayet zirveye ulaşıyor ve yediğim her şeyi kusmadan önce arabanın kapısını zar zor açıyorum, çok fazla olduğundan değil, yolun her tarafına.

Farkındalığımın sınırında bir arabanın kapısı çarpıyor ve ardından iki çizmeli ayak görüş alanımda belirliyor. Onlara kaşlarımı çatıyorum.

Siyah botlar, tozlu ve yıpranmış.

Midemdeki çalkantının durmasını isterken onlara odaklanıyorum.

"Al." Görüş alanıma bir mendil girdi.

Onu alıyorum, dudaklarımı kuruluyorum, sonra daha dik oturuyorum, böylece yüzüne bakabiliyorum. "Teşekkür ederim."

Bana bakarken bakışları düşünceli. "Belki ailemle tanışmayı birkaç güne bırakırız. Böylece onlara evleneceğimizi söylediğimde o kadar da sürpriz olmaz. Evlenmeye karar vermeden önce birkaç kez buluşup aramızdaki cazibeyi hissettirmemiz daha mantıklı olur. Bir akşam yemeği aceleyle evlenmek için yeterli bir gerekçe değil."

Sesinin gerçekçi tonu beni güldürüyor ama komik değil. Bu durumla ilgili *hiçbir* şey komik değil.

"Yine de sürpriz olacak, Zain. Akı başında hiç kimse *bu* duyurunun geleceğini tahmin edemez."

Elini uzattı. Mendili yerleştiriyorum. Kaşları çatıldı. "Sana arabadan çıkmaya yardım etmeyi teklif ediyordum."

"Oh..." Garip bir şekilde elini tutuyorum ve ayağa kalkıyorum. Görüşüm biraz dalgalanıyor, sonra sabitleniyor.

"Ön kapıya kadar gidebilecek misin yoksa seni taşımam mı gerekecek?" "Beni taşımaya kesinlikle gerek *yok*."

Kusmuktan kaçınarak temkinli bir adım atıyorum ve temizlemek için bir kova suyla geri gelmeyi aklıma not ediyorum. Bacaklarımın tutmayacağından emin olduğumda, vücudumu ön kapıya çıkan basamaklara doğru yöneltiyorum, peşimden gelen adamın farkında olarak.

"Benimle kapıya kadar yürümek zorunda değilsin." "Zorundayım."

"Görünüş için mi?"

"Bu doğru."

"Burada kimse yok."

"Bu izlenmediğimiz anlamına gelmez."

Bu sözlerin bana yakın zamanda nerede olduğunu hatırlatmasını isteyip istemediğinden emin değilim ama hatırlatıyor. Hapishanedeyken tüm gün boyunca izlendiğinden hiç şüphem yok. Gardiyanlar ve diğer mahkumlar tarafından. Bunun nasıl bir şey olduğunu, neler yaşadığını, *benimle* neleri tekrarlayacağını merak ediyorum. Ve bunun ona ne yaptığını.

Jason bu adamı severdi. Kardeşime saldırmamasına neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama ondan önce Jason'ın bana Zain hakkında anlattığı her şey arkadaşlarına ve ailesine karşı nazik, sıcak ve özenli olduğunu gösteriyordu.

Bunu değiştirecek ne oldu?

Koşullar farklı olsaydı, ona sorardım.

Ön kapıya ulaşıyoruz ve durup dönüyorum, onu arkamda bulduğumda nefesimi tutuyorum.

"*Görünmek* için seni içeri davet etmek zorunda mıyım?" Bu öneri karşısında ne hissettiğimi sesimden gizleme zahmetine girmiyorum.

Sessiz kahkahası beni şaşırtıyor. Tiz ve kısıp. Sesi duyunca yüzünü kaplayan karanlık ifadeye bakılırsa, bunu yapmak istememişti.

Hapishanede ne sıklıkta güldüğünü merak ediyorum.

"Sanırım bundan vazgeçebiliriz. İnsanların sizi yeni serbest bırakılmış bir adamdan faydalanmakla suçlamasını istemeyiz, değil mi?" Kaşı kalktı.

Anlamı bana çarptığında yanaklarım ısınıyor. Yıllardır hapiste. Kırk sekiz saatten daha az bir süredir dışarıda. Seks yapmak için herhangi bir noktada durduğundan şüpheliyim.

Aman Tanrım. On dört yıldır seks yapmadı. Eğer gündeminde bu varsa ...

Hayır, bekle. Benimle yatmakla ilgilenmediğini söylemişti zaten.

"Saat sekizde." Gözlerini benden ayırmadan merdivenlerden geri iniyor.

Arkama uzanıyorum, sonra önce kapının kilidini açmam gerektiğini hatırlıyorum. Ama ona sırtımı dönmek istemiyorum. Göz temasını kesmek istemiyorum. Bunun onunla, kim olduğuyla ya da ne yaptığıyla hiçbir ilgisi yok ve *her şey* son sekiz yıldır yaşadığım şehirle ilgili.

Bir şehirde yaşamamanın, neredeyse herkesi tanıdığınız küçük bir kasabada yaşamakla aynı şey olmadığını çabucak öğrendim.

Bir yabancıya sırtınızı dönmezsiniz. Eğer yalnızsanız, evinize girerken yakınınızda kimsenin olmadığından emin olursunuz.

Sanırım biraz hapiste olmak gibi.

Merdivenlerin dibinde durur.

"İçeri gir, Ashley."

Adımı söyleyiş şekli midemi . "Söyleyeceğim."

Ben hareket etmiyorum. O da öyle. Sokağa bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

Etrafta başka kimse yok.

"Seni öldürmeyeceğim." Ses tonunda sinirli bir ısıklık var.

"Bunu biliyorum. Çok fazla tanık var. Kirli işlerinizi kimsenin sizi göremeyeceği bir yerde yapmayı tercih ediyorsunuz."

Yüz ifadesi değişir. Dudakları incilir ve gözleri kısıılır.

Dönüp kapıya bakıyorum, anahtarı bulmak için cebimi karıştırıyorum, sonra da kilide sokuyorum. Tüm bu süre boyunca kalbim kaburgalarımın çarpıyor, yarı yarıya beni yakalamasını bekliyorum. Ama evin içine adım attığımda bir araba motorunun sesi sessizliği bozuyor.

Tahtaya yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Nasıl geçti?" Annemin sesi beni zıpllatıyor.

Elimi ağzıma götürüyorum ve hızla çarpan kalbimi kontrol etmek için savaşıyorum. Yüzümde bir şey görüyor olmalı çünkü gülüyor.

"Özür dilerim. Beni duyduğunu sanmıştım. Sana kalp krizi geçirtmeye çalışmıyordum."

"O.." *Çılgınca mı? Tuhaf mı? Potansiyel olarak hayat değiştirici ve iyi anlamda değil mi?* "İlginç.

... Yarın onunla kahvaltı edeceğim."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi? Bu akşam düşündüğünden biraz daha iyi geçmiş gibi görünüyor. Aranızı düzeltmeyi başardınız mı? Gördüğünüzü düşündüğünüz ve onun o gece olduğunu söylediği şeyler hakkında konuştunuz mu?"

"Oraya doğru gidiyoruz. Bu yüzden tekrar buluşuyoruz. Tartışacak çok şeyimiz var."

Onunla evleniyorum ki seni mahkemelerde süründürüp işlemediğin bir suçtan dolayı hapse atmasın.

Bunu ona söyleyemem. Bir şekilde onu onunla evlenmek *istediğime* ve bunun için acele etmemizin iyi bir nedeni olduğuna inandırmam gerekecek. Aklıma bir tane bile gelmiyor.

"Bence bu ikiniz için de çok iyi olacak. Bunu kabul ettiğine sevindim. Bu size bir kapanış sağlayacak ve belki de ona biraz huzur getirecek."

Başımı sallayıp kendimi kapıdan uzaklaştırıyorum. "Belki. Göreceğiz bakalım. Ben yatmaya gidiyorum. Bugün gerçekten yorucu bir gündü ve erken kalkmam gerekiyor."

Sabah Zain'le başa çıkmak için aklıma ihtiyacım olacak. Sonra da ev arkadaşlarıma bir yıldan fazla bir süre dönmeyeceğimi söylediğimde aklımı kaçırmadığıma ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekecek.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ZAIN

HEMEN AILEMIN EVİNE DÖNMÜYÖRUM. BİR ŞEY VAR.

önce yapmam gereken başka bir şey var.

Şehrin diğer tarafına gitmek yaklaşık yirmi dakikamı alıyor ve döndüğüm yol sessiz. Sokak lambaları aralıklarla yerleştirilmiş, çok parlak olmadan yolu aydınlatıyor. Çok fazla ev yok. Muhtemelen dört ya da beş, hepsinin de kapılı girişleri var. Jason ve Louisa ile paylaştığım evin sokağın tam tersi. Üçüncü evin önünde duruyorum ve anahtarlarımdaki bir düğmeye basıyorum. Önümdeki kapılar sessizce kayarak açılıyor ve yola devam etmeme izin veriyor.

Evin önünde bir çeşme var ama suyu boş. Temiz ve etrafında hiç yabancı ot yok, yani belli ki bakımı yapılmış. Aynı şey çimenli alanlar için de geçerli. Yol boyunca kır çiçekleriyle dolu seramik saksılar yerleştirilmiş.

Park edip dışarı çıktığımda bir güvenlik ışığı yanıyor ve çakıllı yolu sıcak bir bal rengine dönüştürüyor. Ön kapıya doğru yürürken sessizlikte ayak seslerim duyuluyor. Hangisinin doğru anahtar olduğunu bulmam bir saniye sürüyor ve kapının kilidini açıp iterek açıyorum.

Giriş holü geniş ve yüksek tavanlı. Dışarıdan gelen ışık bana zeminin koyu ahşap olduğunu gösteriyor. Krem rengi bir

İki kişilik kanep ve bir duvar boyunca yerleştirilmiş bir sehpa. Işık düğmesini bulup açıyorum, sonra da kapıyı kapatıyorum. Kısık bir bip sesi bana bir alarm sistemi olduğunu hatırlatıyor ve aceleyle konsola gidip güvenlik kodunu girerek alarmı kapatıyorum.

Yerde yürürken koridoru takip ederek mutfağa iniyorum. Ben tepemdeki ışıklar otomatik olarak yanıyor. Kemerli kapıdan geçip mutfağa girdiğimde havada ağır bir temizlik ürünü kokusu var. Tüm mermer tezgahlar parlıyor. Masa tabak, kase, bardak ve gümüş takımlarla altı kişilik olarak hazırlanmış. Küçük altın bantlar içinde peçeteler bile var. Oda bir fotoğraf çekimi için hazır gibi görünüyor ve beni bu evi resmi olarak benim yapan kağıtları imzaladığım güne geri götürüyor.

Karşı taraftaki bir başka kemerli geçit yemek odasına açılmaktadır. İki taraflı odun sobasını barındıran tuğla bir sütun yemek oturma odasından ayırıyor. Giriş holüne dönüp merdivenlerden yukarı çıkana kadar parmaklarımı kanepelerin, köşe masalarının ve raf ünitelerinin arkasında gezdirerek yürüyorum.

Birinci katta ikisi bağlantılı banyolu üç yatak odası ve koridorun sonunda ayrı bir banyo daha var. Odalara girmeye zahmet etmiyorum, sadece koridorun sonuna kadar yürüyorum ve duvara yerleştirilmiş yuvarlak pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıda şezlonglarla çevrili bir yüzme havuzu ve küçük bir havuz odası var.

Adımlarımı tekrarlayarak aşağıya iniyorum, oturma odasına geçiyorum ve kanepeye oturuyorum.

Diğer evimin aksine, bu ev tek bir anı barındırıyor. Mülkiyetimi onaylayan belgeleri imzaladığım ve ardından Jason ve Louisa ile paylaştığım eve geri dönmeden önce bazı işlerimi halletmek için ayrıldığım.

Ancak oraya gittiğimde, satın alma işlemimi kutlamak için gitmemiştim. Bir korku filminden fırlamış gibiydi.

Bu evde hiç yaşayamadım. Mutlu anılar biriktirme şansım hiç olmadı. Onun yerine, soğuk ve boş durdu.

Hayatımın mükemmel bir yansıması.

Gözlerimi kapatıyorum, o günü düşünüyorum. Jason ve Louisa'nın ortak evimizin ön kapısında nasıl durduklarını, tezahürat yaptıklarını ve

Buraya gelmek için arabama bindiğimde beni alkışlıyorlardı. Kendi randevuları vardı, o yüzden benimle gelemediler. Gelmeleri de gerekmiyordu zaten. Burası *benim* evim olacaktı, *bizim* değil.

Keşke o akşam daha sonra keşfettiğim kanlı karmaşa yerine, onlarla ilgili son anım bu olsaydı.

Telefonumdan gelen bir bildirim sesi düşüncelerimi bölüyor ve ekrana bakmak için cep telefonumu çıkarıyorum.

Peter: Gecikme için özür dilerim, ama görüşmenin 2 Şubat'ta yapılacağını bilmek istersiniz diye düşündüm. Çarşamba öğleden sonra. Daha geç bir tarih bulamadım. Öğleden sonraki programlarında canlı yayınlamak istiyorlar. Ailenin evine gelecekler.

Ben:
Teşekkürler.

Hücreyi yanımdaki minderin üzerine bırakıyorum, başımı arkaya eğiyorum ve tavana bakıyorum.

Ailemin evine dönüp biraz uyumaya çalışmalıyım ama kapıdan girer girmez akşamımla ilgili sorularla karşılaşacağımı biliyorum. Belki de bu gece burada kalmalıyım. Televizyonu arka plan gürültüsü için kullanabilir ve kanepeye uzanabilirim.

Bu fikri neredeyse oluşur oluşmaz bir kenara atıyorum. Alan çok büyük, çok açık, çok sessiz. Bu adımı atmaya hazır değilim, henüz değil.

Ayağa kalkarak cep telefonumu aldım ve ön kapıya doğru ilerledim.

Bir gezintiye çıkacağım. Bakalım büyüdüğüm kasabada başka neler değişmiş.

Yine de direksiyonun geçtiğimde kendimi Jason ve Louisa ile paylaştığım eve geri dönerken buluyorum. Araba yola park ediyorum ve motoru kapatıyorum.

Yıllar içinde birkaç kişi satın almak için teklifte bulundu. Burayı istemelerinin tek sebebi "Whitstone'un cinayet evi" olarak adlandırılması. Onlar korkunç bir suçun işlendiği yere yakın olmak isteyen akbabalar.

Hepsine aynı yanıt verildi. Ev satılık değil ve asla da olmayacak. Yaşadığım sürece Jason ve Louisa'nın evi olacak.

Gösterge panelindeki saate bakıyorum. Neredeyse on bir.

Öne doğru eğilip kollarımı direksiyona dayıyorum ve çenemi onlara yaslayarak eve bakabiliyorum.

O gece bu saatlerde eve dönmüştüm.

Kafamın içinde arabamın yola dönüşünü görebiliyordum. Arabayı park ettim, torpido gözünden evin tapusunu aldım ve dışarı çıktım.

Gözlerim arabadan eve kadar izlediğim görünmez rotayı takip ediyor ve ön kapının avucumun altında açıldığını görüyor. Kapı kilitli değildi ama evle ilgili heyecanıma o kadar kapılmıştım ki bunun nedenini gerçekten düşünmemiştim.

İçeri girdiğimde evi karanlıkta buldum ve isimlerini söyledim. Yanıt alamayınca koşarak merdivenlerden yukarı, paylaştıkları odaya çıktım.

Sonra altıncı hissim devreye girdi. Kalp atışlarım hızlandı ve içimden bir ses yatak odasının kapısını açmamam gerektiğini haykırdı. Arkamı dönüp gitmemi. İçeri girmemek için.

Tabii ki görmezden geldim ve bulduğum şey zihnime kazındı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ZAIN

On Dört Yıl Önce

"TEBRIKLER, ZAIN. ARTIK RAVEN'IN RESMİ SAHİBİ SENSİN.

Hall." Emlakçım geniş bir gülümsemeyle anahtarları bana uzattı.
"Arkadaşlarınız sizinle birlikte mi taşınacak?"

Ben de gülümsüyorum ama cevap vermiyorum. Anahtarları cebime koyup evrakları elime alıyorum ve gözden kaçırdığım bir şey olmadığından emin olmak için bir kez daha karıştırıyorum.

"Diğer evi satacak mısınız? Çok iyi bir konumda ve size teklif vermek isteyecek birkaç kişi tanıyorum. Orayı çabucak satabileceğime eminim."

"Hayır, satılık değil." Kâğıtları bir zarfa koyup babama bakıyorum.
"Sanırım işimiz bitti?"

Başını sallıyor.

"Teşekkür ederim, Caroline." Elini emlakçıya uzattı ve önüme geçerek, onun dikkatini benden uzaklaştırırken bana da kaçma fırsatı verdi.

Bugün onunla istedim çünkü onunla son birkaç buluşmamızda, çok açık bir şekilde

emlakçı/müşteri ilişkimizi yeni bir seviyeye taşıyacağız. En yakın yatakta soyunmayı da içeren bir ilişki. Aslında, eğer ilgi gösterirsem, yatağın isteğe bağlı olacağından oldukça eminim. Onu reddetmemin olası sonuçlarından kurtulmak için babamı tampon olarak getirdim.

Mutfaktan geçerken bakışlarım masaya takılıyor. Caroline her şeyi düşünmüş. Masanın büyüklüğünü göstermek için etrafına altı adet yer takımı yerleştirilmiş, küçük altın halkalar kraliyet moru peçeteleri düzgün rulolar halinde tutuyor. Her tabağın kenarlarında aynı mor desen var ve gümüş takımların hepsinin sapları mor.

Bunun değişmesi gerekecek. Burada altı kişi yaşamayacağız ve ben de tüm arkadaşlarıma yemek veren biri değilim.

Sessizce homurdanarak evin içinden giriş holüne doğru ilerliyorum.

Bütün arkadaşlarıma.

Hiçbir zaman kalabalık bir arkadaş grubuna sahip olmadım. Kendi arkadaşlığımı çok severim. Ama iki kişi bunun yolunu buldu. Bana ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şey verdiler. bilmediğim bir şey.

Ve her ikisiyle de olan ilişkim yaklaşık bir yıldır aramızda neler olup bittiğine dair teoriler ve söylentilerle şehrin dilindeydi. Durumun gerçekliğine yaklaşan tek bir tane bile duyduğumu sanmıyorum.

Bu bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmez.

Evin etrafında son bir tur attım. *Benim evimde*. Elbette, zaten bir evim var, ama bu yakında değişecek.

Ceketimin iç cebinde sakladığım kâğıtları okşuyorum ve onlara nasıl tepki vereceklerini düşününce bir memnuniyet dalgası hissediyorum. Onlarla paylaştığım eve dönmek ve onlara haberi vermek için sabırsızlanıyorum.

Dışarı çıktıktan sonra arabamı park ettiğim yere doğru yürüyorum ve içeri giriyorum. Eve gitmeden önce yapmam gereken bazı işler var. Jason ve Louisa zaten birkaç saatten önce dönmeyecekler. Şehre , insanların ne yaptıklarını görme ve paylaşmaya hazır olmadan önce dedikodu yayma ihtimallerinin daha düşük olduğu bir yere.

Günün geri kalanı için planım market alışverişi yapmak, sonra ailemin evine gidip bir süre Mustang üzerinde çalışmak.

birkaç saat. Ondan sonra akşam yemeğini hazırlamak için eve döneceğim. Yemek yapma sırası bende ve yarın taşınacak olsam da bu akşam için her zamanki rutinimize devam edeceğim.

Çakılların arasında geri geri , sonra da direksiyonu çevirerek aşağıya doğru iniyorum. Ağaçlar görüş alanımı kapatmadan önce son bir kez omzumun üzerinden eve bakmaktan kendimi alamıyorum.

İlk durağım, bolonez için ihtiyacım olan her şeyi aldığım bakkal. Tatlı olarak da bir cheesecake alıyorum, çünkü Louisa'nın favorisi. Kasiyerin sorularına cevap vermeden çıkmayı başarıyorum ve on dakika sonra ailemin evindeyim, Mustang üzerinde çalışarak bir iki saat geçiriyorum.

Evden çıktığımda güneş batmış oluyor ve eve gitmek sahile iniyorum. Eve gitmeden önce kendime biraz zaman ayırmam gerekiyor.

Arkadaşlarımı seviyorum ve hayatımı onlarla paylaşmayı seviyorum ama bazen sadece sessizliğe, alana ve kendime zaman ayırmaya ihtiyacım oluyor.

Son birkaç aydaki değişimden memnunum. Hatta mutluyum. Belki de olmam gerekenden daha mutluyum. Ayrıca, kendime karşı dürüst olursam, işlerin gidişatından dolayı rahatlamış durumdayım.

Eve döndüğümde, cebimdeki kağıtları teslim ettiğimde, bu her şeyi daha da gerçek kılıyor.

Ve bundan geri dönüş yok.

Yalan söylemeyeceğim, geleceğin neler getireceğini görmek için gerçekten heyecanlıyım. Ama aynı zamanda biraz da korkuyorum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

ALARMIM ALTI BUÇUKTA ÇALIYOR. KEŞKE BENİ UYANDIRDIĞINI SÖYLEYEBİLSEYDİ, AMA BEN Zar zor uyuyordum ve sessizliği bozduğunda tavana bakıyordum. Annemin Zain'le *randevumla* ilgili sorularından başım ağrıyor diyerek ve bütün gece dönüp durduğum yatağıma gitmiştim.

Onunla kahvaltıda buluşmak için sabırsızlanıyorum ve bütün geceyi bundan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirdim ve hiçbir şey bulamadım.

Ona on dört ay boyunca hayatımın kontrolünü veren bir sözleşme imzaladım. Herhangi bir yasal temsilcinin incelemesine izin vermeden imzaladım.

Neden? Neden böyle aptalca bir şey yapayım ki?

Cevabı basit. Çünkü şu ana kadar söylediği şey doğrudu. Ve annemin hapse gireceği iddiasının yanlış olduğunu garanti edemem.

Eğer iddia ettiği kadar masumsa, ki ben buna inanmıyorum, bu da insanları annemin ölümlerle bir ilgisi olduğuna ikna etmenin çok kolay olacağı anlamına geliyor. Ve hapse gönderilmekten kurtulmasının imkanı yok. Bu konuda haklı. Ve bunun gerçekleşmesinden ben sorumlu olmayacağım.

Alarmım tekrar çalıyor ve inleyerek yataktan kalkıyorum. O gelmeden önce duş almam ve belki bir galon kahve içmem gerekiyor. Yapmayı planladığı diğerk şeylerle başa çıkabilmek için kafamın rahat olmasını istiyorum.

Kapıya doğru yürürken aynada kendimi görüyorum. Tenim solgun ve gözlerimin altında koyu halkalar var. Tanıştığım adama aşık olduğuma ve sadece birkaç gün sonra onunla evlenmek için acele etmek istediğime kimsenin inanmasına imkân yok.

Ne yaptın sen?

Belki bu sabah fikrini değıştirir ve mantığını dinler.

Belki de bir ejderha penceresinin önünden uçar ve beni altın hazinesine götürür.

Saat sekizde duşumu almış, giyinmiş ve kapının önünde dikiliyordum. Kapıyı çalmasını, içeri gelmesini ya da annemle konuşmasını istemiyorum. Arabanın yoldan geldiğini görür görmez aceleyle merdivenlerden iniyor ve kaldırımında bekliyorum.

Araç durduğunda yolcu camı aşağı kayar.

"Kaçıyor musun yoksa beni mi bekliyorsun?" Kuru ses tonu beni rahatsız ediyor.

Onu beklediğimi çok iyi biliyor, bu yüzden cevap vermek yerine kapıyı açıp yolcu koltuğuna tırmanıyorum.

"Günaydın, Ashley." Adımı söylerken sesinde yine o ton var. Kalbimi hoplatıyor ve hiç hoşuma gitmiyor.

"Burada etkileyecek kimse yok." Emniyet kemerini yerine takıyorum.

"Görgü kuralları hiçbir şeye mal olmaz."

"Bunu beni sahte bir ilişkiye zorlayan adam söylüyor."

"İntikamın görgü kurallarıyla bir ilgisi yok."

"Hepsi bu mu? İntikam mı?"

"Eğer henüz anlamadıysan, sana verdiğim kredi kadar zeki değilsin demektir."

"Nereye gidiyoruz?" Yorumunu görmezden geliyorum. "Sahildeki Snack Shack'e."

Sahile yakın olduğu çok fazla yaya trafiğı alacak bir yer.

Vardığımızda park yeri çoktan dolmuş oluyor ve Zain arka tarafta bir yer buluyor. Lokantanın girişine doğru ilerlerken eli sırtıma dayanıyor ve avucunun sıcaklığı tişörtümü yakıyor. Bu, beni istediği yönde hareket ettirmek için seçtiği yöntem olarak hızla ilişkilendirdiğim bir hareket.

İçeri girdikten sonra beni pencerelerin yanındaki bir masaya yönlendirdi. O karşıma otururken ben bank koltuğuna kayıyorum. Birkaç saniye sonra elinde kahve cezvesiyle bir garson beliriyor.

"Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Bana su. Ona da kahve, krema ve tek şeker," diyor Zain ben daha konuşmadan. "Akçaağaç şuruplu ve yaban mersinli krep ve kahvaltı spesiyallerinden de alabilir miyiz?"

"Spesiyalin yanında haşlanmış patates mi yoksa küp patates mi istersin tatlım?"

"Hashbrowns, lütfen."

"Tamamdır."

Kahvemi nasıl içtiğimi bilmesine şaşırmamalıyım, ama şaşırdım ve bunun bir tahmin mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmem gerekiyor.

"Ya kahve istemezsem?"

"Ne istediğin artık önemli değil. Bunu tespit ettik."

"Kahveyi sevdiğimi nereden biliyorsun?"

Homurdanıyor. "Sabahları mantıklı olabilmen için en az iki fincan kahveye ihtiyacın var. Gününüz başladığında çay ya da limonataya geçersiniz. Akşamları, özellikle kış aylarında, yatmadan önce sıcak çikolata içmeyi seviyorsunuz." Bir kaşını kaldırıyor. "Nasılım?"

"Bunu nereden *biliyorsun*?"

"Dün birlikte yaşadığınız insanlarla görüşmesi için birini gönderdim."

"Ne?"

Gülümsemesi dudaklarının hafifçe seğirmesinden biraz daha fazla. "Trumont yerine Truman'ı kullanmak zekiceydi. Değiştirdiğinizi unuttuğunuzda tepki kolaylaştıracak kadar gerçek adınıza yakın. Ve

İzini sürmeyi zorlaştıracak kadar farklı. Herkes gerçekten saklanmaya çalıştığınızı düşünebilir."

"Sana ne söylediler?"

Cevap vermiyor, sadece oturmuş bana bakıyor, yüzünde yarı gülümseme. Cep telefonumu çıkardım ve Karla'nın numarasını buldum. Zain hiçbir şey söylemiyor. Kimi aradığımı sormuyor, bana durmamı söylemiyor. Sadece orada oturup beni izliyor.

"Ne var? Aman Tanrım, neden bu kadar erken arıyorsun?" Karla'nın sesi uykulu ve bulanıktı.

"Benim."

"Ashley? İyi misin?"

"Ben iyiyim. Dün benim hakkımda biriyle konuştun mu?" "Hayır."

"Emin misin?"

"Sanırım biri bana seni sorsa hatırlardım. Neden?" İçimi çektim ve yemin ederim Zain'in gülümsemesi daha da genişledi.

"Fark etmez."

"İyi misin?" Sorusunu tekrarlıyor.

"Evet. Biraz karışık. Seni sonra ararım ve açıklarım." O daha fazla bir şey söyleyemeden aramayı kestim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, saniyeler sonra bir mesaj geldi.

oluyor? Whitstone'a gidip seni kurtarmamızı ister misin?

Ben: Hayır, değil. Söz veriyorum. Seni sonra ararım.

"Kimse onlarla konuşmadı."

"Birini gönderdiğimi söyledim. Başarılı olduklarını söylemedim."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Kimsenin onunla konuşmadığını söyleyeceğini *biliyordun*. Ve yine de aramama izin mi verdin? Neden? Bunu *neden* yaptın?"

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

ZAIN

HENÜZ KIMSENİN ARKADAŞLARINA YAKLAŞMADIĞINI AÇIKLAYABİLİRİM.

Ona insanlar hakkında her şeyi öğrenme konusunda yetenekli bir arkadaşım olduğunu söyleyebilirim. Özellikle de saklamak istedikleri şeyleri. Yiyecek ve içecek tercihlerini öğrenmek onun için basit bir meseleydi.

Ona New York'taki hayatıyla ilgili bilmediğim tek bir şey bile olmadığını söyleyebilirim.

Ona erkek arkadaşı hakkında muhtemelen ondan daha çok şey bildiğimi söyleyebilirim.

Ama bu açıklamaların hiçbiri bana aynı tepkiyi vermez. Sonuncusu *olabilir*, ancak potansiyel olarak neden olabileceği sahne, bir lokantanın ortasında uğraşmak istemediğim bir şey.

Bir telefon görüşmesi yapmasına ve arkadaşının ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri olmadığını keşfetmesine izin vermek, fikrimi değiştirebileceğine dair güvenini sarstı. Bu ona hayatındaki hiçbir şeyin benim kontrolüm dışında olmadığı mesajını verdi. İmzaladığı sözleşmeye koyduğum her şey gerçekleşecek.

Masanın öbür ucundan bana bakarken dehşete düşmüş olduğu gözlerinden okunuyordu.

Garson kız elinde kahvem ve suyumla geri dönüyor, onları önümüze koyuyor ve uzaklaşıyor. Ashley'nin bakışları hiç değişmiyor.

tüm zaman boyunca benimkinden.

"Gerçekten vaktini boşa harcamazdım." Sessizliği ben bozdum. Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"İmzaladığınız anlaşmaya alternatif olarak ne sunduğunuz önemli değil, beni fikrimi değiştirmeye ikna edemezsiniz. Daha önemli şeylere odaklansanız daha iyi olur."

"Gibi mi?"

"Arkadaşlarına, erkek arkadaşına ve annene bu haberi nasıl vereceğin gibi."

"Onlara söylemeyebilirim."

"Peki evliliği, alyansı ve benim yanıma taşınmayı nasıl açıklayacaksın? Yoksa önümüzdeki on dört ay boyunca anneni ve arkadaşlarını hayatından çıkarmayı mı planlıyorsun?" Bunu yapmasına gerek yok, çünkü ben yapacağım. Ama bunu zaman içinde kendisinin keşfetmesini istiyorum. Kahve fincanını ona doğru itiyorum. "Eğer onlara , ben söylerim. Kahveni iç. Önümüzdeki gün için kafein desteğine ihtiyacın olacak."

Bakışları alçalıyor ve ellerini bardağın etrafında kavislendiriyor. "Bugün evrak doldurmamız gerektiğini söylemiştin?"

"Evlilik cüzdanı için. İlçe yazı işleri dokuzdan önce açılmıyor, o yüzden kahvaltıdan sonra doğrudan oraya gideceğiz. Hepsini doldurduktan sonra işyerini arayıp istifanı verebilirsin, hemen geçerli olmak üzere. Ondan sonra ev sahibinizi arayın. Evden alınmasını istediğin bir şey varsa bana haber ver, ben de birinin gidip eşyaları toplamasını ayarlayayım. Anlaşmamız sona erene kadar depoda kalabilir."

Servis görevlisi kahvaltımızla döndüğünde duraksıyorum, sonra o gittiğinde toparlanıyorum.

"Arkadaşlarına geri dönmeyeceğini söylemen gerekecek ama henüz evleneceğimizi söylemek zorunda değilsin. Onları düğüne davet edebilirsin diyeceğim ama bu çok kısa süre. Ayrıca Scott'ı aramalı ve onunla ilişkini bitirmelisin. Bunun bugün yapılmasını istiyorum."

"Arkadaşlarımı biriyle sahte evlilik yapmamı izlemeye davet etmiyorum."

"Oh, evlilik yüzde yüz gerçek olacak. Kreplerinizi yiyin."

"Onları

istemiyorum."

"Krepleri ye."

"olay çıkaracak mısın?" "Beni
görmezden gel ve öğren."

Bana bakıyor ve blöf yapıp yapmadığım konusunda kafasının içinde kendi kendisiyle tartıştığını görebiliyorum. Avuçlarını masanın üstüne dayayıp kalkmaya başladığında ben hazırım. Parmaklarım bileğini sarıyor. Şaşkınlığı bana ayağa kalkıp öne doğru eğilmem, diğer elimi ensesine dolamam ve onu öne doğru çekmem için zaman veriyor.

Ağzım onunkiyle buluşuyor. Artık benimkine çok yakın olan gözleri açılıyor ve sonra çekilmeye çalışıyor. Dudaklarım dudaklarının üzerinde gezinirken, elim boynunda sıkılaşıyor, onu yerinde tutuyor. O da beni öpmüyor. beklemiyorum. Ama biri gülene ve bir ses seslenene kadar onu bırakmıyorum.

"Kahvaltınız tabaklarda, onun ağzında değil. Onu yere bırak." Elimi bırakıyorum ve koltuğuma geri dönüyorum. Ashley hareket etmiyor. Dudakları ayırık, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Yanakları pembeleşti.

Arkama yaslanıyorum ve ona sıkı bir gülümseme veriyorum. Hâlâ dudaklarını dudaklarımda hissediyorum. Beklenmedik derecede yumuşaktılar.

"O çukuru daha da derin kazmaya devam ediyorsun. Şimdi herkes bizi öpüşürken gördü. Daha biz lokantadan çıkmadan dedikodular havada uçuşacak." Sesimi alçaltıyorum ve tabağına doğru bir el sallıyorum. "Otur ve kahvaltını yap."

Kıpırdamayınca iç çekip tekrar ayağa kalkıyorum. El değmemiş yemeklerin parasını ödemek için masaya birkaç banknot atarak kabinden çıkıyorum. Ashley olduğu yerde kaldı. Bir elimi uzattım.

Gözleri ona bakmak için aşağı kayıyor.

"Sen olabilir olarak iyi al o. Ya da olur sen gibi a
Ne kadar ciddi olduğumu kanıtlamak için performansımı tekrarlayabilir miyim?"

"Senden nefret ediyorum." Parmaklarını benimkilere dolamak için uzandığında bile kelimeler alçak bir tonda söyleniyor.

Temas ettiğim için hemen pişman oldum. Eli sıcak ve benimkinde küçük.

"Umurumda değil." Sesim kesik kesik.

Herkesin gözleri  zerimizdeyken onu lokantadan çıkarıp arabaya kadar götürdüm.

" l e yazı i leri henüz a ılmamı tır, saat daha sekiz buçuk. Arabaya binin ve i  yerinizi arayıp istifanızı verin."

Kapıyı açıyorum ve emniyet kemerini takıp içeri girmesini bekledikten sonra kapıyı kapatıyorum ve sürücü tarafına doğru yürüyorum. Ben koltuğuma oturduğumda cep telefonunu kulağına dayamı tı.

"Penelope ile konu mam gerek." Sesi düz, tahta gibi ve gözlerini  n camdan dışarı dikmi  bakıyor. "Merhaba, Pen. Bu kadar kısa sürede bunu yapmak zorunda kaldığım için  zg n m ama ben... ben..." Dili dudaklarında gezinmek için dışarı çıkıyor ve ben bunu onun duygusal söylemlerinden biri olarak kaydediyorum. "  e geri dönmeyeceğim." Ağzından kaçırmak için acele ettiği kelimeler birbirinin üzerine düşüyor.

"Hayır, bu bir  aka değil. Özür dilerim... Şu anda açıklayamam." Hattın sonundaki kadın ne derse desin çenesi sıkılıyor ve kirpikleri aşağı inerek gözlerini saklıyor. "Hayır, kimsenin yaptığı bir şey değil. Ben sadece... Eve döndüm ve kalmamı gerektiren bir şey oldu." Alt dudağı titriyor. "Keşke kalabilsem ama sanırım New York'a dönmem biraz zaman alacak. Yazılı olarak bildireceğim, ama ben...  nce senin bilmeni istedim." Yutkundu. "Teşekkür . Minnettarım." Cep telefonu kucağına d  er.

"Aferin kızıma. Şimdi de ev sahibi."

"Numaraları bende yok. Onlarla hep Jessa-Mae ilgilenir." Bana bakmıyor.

"O zaman sanırım onu arayıp haberleri vermenin zamanı geldi."

OTUZUNCU BÖLÜM

ASHLEY

DAHA KAÇ KEZ BU KADAR CİDDİ BİR DURUM KARŞISINDA SESSİZLİĞE GÖMÜLECEĞİM?
beni yapmaya zorladığı şey hakkında ne düşünüyor?

"Lütfen, Zain." Ona bir kez daha seslenmeyi deniyorum. Jessa-Mae'yi gerçekten aramak istemiyorum. Neden geri dönmediğimi bilmek isteyecektir ve ona kendimi içine soktuğum durumdan bahsetmek istemiyorum. "Jason bunu yapmanı istemezdi."

"Jason'ın ne isteyeceği hakkında hiçbir fikrin yok." Kelimeleri bana hırlayarak söylüyor. "Aramayı yap yoksa ben yapacağım."

İlk kez sesinde herhangi bir duygu duyuyorum. Şu ana kadarki her etkileşimimizde sakin ve yumuşak konuşuyordu. Duygusuzluğu benim için her şeyi inanılmaz kılan tek şey oldu.

Ama bu. Sesindeki dizginlenemez öfke. Bana onun diğer yanını hatırlatıyor. Hapse gönderildiği suçtan dolayı suçlu olduğuna yürekten inanmamı sağlayan yanını.

Tanık ifademin yanı sıra, duruşma sırasında çokça gündeme gelen bir diğer konu da Zain'in öfkesiydi. Okulda birlikte olduğu kişiler onun şiddet patlamaları ve neden Jason ve Louisa'dan başka arkadaşı olmadığı konusunda ifade verdiler. Raporlar Jason'ın onun hakkında bana anlattığı her şeyle çelişiyordu. Ama bu... bu onların haklı olduğunu kanıtlıyor.

Ben onun çıkışını düşünürken, orta konsola uzanıp cep telefonumu aldı ve ekrana dokundu.

"Kilit kodunuz nedir?"

"Ben...ne? Hayır, sana bunu söylemeyeceğim."

Nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor ve ekrana tekrar dokunuyor. Dehşete kapıldım, ikinci denemesinde kilit açıldı.

"Doğum yılın olduğunu tahmin etmeliydim." Jessa-Mae'nin numarasını bulana kadar rehberimde geziniyor, sonra arama simgesine basıyor. "Bundan sonra ne olacağı sana bağlı Ashley. Onunla ya ben konuşurum ya da sen."

Tam arama bağlanırken telefonu elinden kaptım.

"Ash? Her şey yolunda mı? Karla onu aradığını söyledi."

"Merhaba, evet." Zain'e bakıyorum. "Ben... Ev sahibinin numarasına ihtiyacım var."

"Oh? Neden? Odanızda bir sorun mu var?"

"Hayır. Ben... Ben eve geri taşınıyorum."

Uzun bir sessizlik oluyor ve bağlantının kesilmediğinden emin olmak için iki kez kontrol ediyorum. "Jessa?"

"Ben buradayım. Sadece can alıcı noktayı bekliyorum." "Öyle bir şey yok."

"Sana inanmıyorum. Bir şeyler oldu. Annen iyi mi?"

"Annem iyi. Sadece ev sahibine haber vermem ve sonra da eşyalarımın toplanmasını ayarlamam gerekiyor." Sesim titriyor.

"Ash-"

"*Lütfen* bana sadece numarayı verir misin?" Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Ağlamayacağım, ama ısrar etmeye devam ederse, kendimi ona söylemekten alıkoyabileceğimden emin değilim.

Sesimde bir şey duymuş olmalı çünkü itmeyi bıraktı. "Tamam, tamam. Numarayı sana mesaj atarım."

"Teşekkür ."

"Bunun daha önce Karla'yı aramanla bir ilgisi var mı?"

"Kapat telefonu." Zain'in sesi bir uyarı içeriyor.

"Gitmem gerek."

"Ash, bekle."

"Seni sonra ararım. Numarayı bana göndermeyi unutma." Telefonu kapattım ve adama ters ters baktım. "Eve gelip burada kalmaya karar verdiğimi kabul etmeyecek."

Omuz silkiyor. "Ona evleneceğini söyle."

"Hapse gönderdiğim adama mı?" Neredeyse çığlık atacaktım. "Bunun ne kadar saçma olduğu hakkında bir fikrin var mı? Kimse buna inanmayacak. *Hiç kimse!*"

"Eğer rolünü oynarsan, oynayacaklar. Ve eğer oynamazsan ..." Bir omuz silkme daha. "Gerçekten umurumda değil. Artık kilit altındasın ve sana söyleneni yapacaksın."

Cep telefonum gelen bir mesajla çınlıyor. Kontrol ettiğimde, Jessa-Mae'nin söz verdiği numara ve gerçekte neler olup bittiğini öğrenmek için beni aramak niyetinde olduğuna dair bir uyarı.

İçimi çekiyorum, burnumun kenarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Ne ?" Zain talep ediyor.

"Başım ağrıyor. Bu daha sonraya kalabilir mi?"

"Hayır. Şimdi istiyorum, seni yaparken görebileceğim bir yerde."

Gözlerimi açtım ve telefonumu ona fırlattım. Göğsüne çarpıyor, sonra da kucağına düşüyor. "O zaman sen , çünkü ben yapmayacağım."

Kapıyı açtım. "Nereye gidiyorsun?"

"Biraz hava almam lazım. Merak etme, kaçmayacağım." Gülüşüm histerik bir hal aldı. "Beni bulamamanız için nereye gidebilirim? Görünüşe göre benimle ilgili her şeyi takip edebilen koklayıcı köpekleriniz var." O cevap veremedi kapıyı çarpıyorum ve arabanın yan tarafına yaslanıyorum.

Jessa-Mae ile konuşmam ve iş yerim, içinde bulunduğum durumu daha da pekiştirdi.

Ben bir aptalım. Biri kontrol etmeden sözleşmeyi imzalamamalıydım. Ne düşünüyordum ki ben?

Geçen her saatle birlikte, benim için önemli olan bir şeyi elimden alıyor. Önce huzurumu, sonra işimi, şimdi de evimi. Beni her şeyden uzaklaştırıyor ve bunu durdurmanın bir yolunu göremiyorum. Annemi güvende tutmak için değil.

Kapısını açıp dışarı adımını attığında araba hafifçe sallanıyor.
"Tamamdır.

Bugün ilerleyen saatlerde son detayları bana e-posta ile gönderecekler." "Sana teşekkür etmem mi gerekiyor?"

"Hiç de bile. Dramatizminizi bitirdiyseniz, arabaya binin. İlçe katibinin ofisi şimdi açık olacak."

"Dramatikliğim mi? *Dramatik* olduğumu mu düşünüyorsun?"

Dönüyorum, kapıyı çekip açıyorum ve kendimi koltuğa atıyorum. Bir saniye sonra bana katıldı ve motoru çalıştırdı.

"Yapman gereken bir arama daha var. Yolda yap."

Diğer elini direksiyonda tutarak telefonumu uzatıyor. Kalbim kaburgalarımı kırmaya çalışırken ona bir yılanmış gibi bakıyorum. Ne demek istediğini biliyorum. Kimi aramamı istediğini biliyorum.

Bunu yapmak istemiyorum.

Telefonu almadığımda iç geçirdi. "Bu aramayı da yapmayı reddedecek misin?"

"Bugün yapılması şart mı?"

"Arkadaşlarının ona taşındığını söylemeyeceklerini mi sanıyorsun? Bunu ondan saklayabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Hayır, ama ondan neden ayrıldığımı soracak. Ne demem gerekiyor? Ona kardeşimi öldürdüğü için hapse giren adamla evlendiğimi söyleyemem!"

"Eninde sonunda öğrenecek. Yara bandını yırt, Ashley, ve sadece yap. Yoksa onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır!" Kelimeyi bağıırıyorum.

Zain'in Scott'la konuşma düşüncesi bile endişe seviyemi yükseltiyor.

Derin bir nefes çekerek, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için bir dakika ayırıyorum ve aklıma bir fikir geliyor.

"Henüz ona söyleyemem."

"Neden söyleyemezsin?"

"Çünkü annemi arayacak ve annemin haberi yok. Annem öğrenene kadar ona söyleyemem."

Lütfen, lütfen bunu bana ver. Annemden önce ona söylemek zorunda bırakma beni.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ZAIN

İTIRAF ETMEKTEN NEFRET EDİYORUM AMA HAKLI. İNSANLARIN İNANMASINI İSTİYORSAM Birkaç gün içinde sırlıslıkam aşık olduk ve evlenmek istiyoruz, o zaman işleri doğru sırada yapmamız gerekiyor. Ödeşme hevesimle acele ediyorum. lazım.

Ancak bu isteği yerine getirirsem, bu ona benimle pazarlık yapılabileceği izlenimini verecektir... ve ben yapamam.

"Onu ara ve ilişkini bitir. Ona bir sebep göstermene gerek yok."

"Zain, lütfen."

"Aramayı yapmak için üçe kadar sayabilirsiniz. Bir."

Bana bakıyor.

"İki."

Bir an için gözlerinde meydan okuyan bir ifade beliriyor ama ağzımdan 'üç' kelimesi çıkınca bu ifade kayboluyor ve telefonunu eline alıyor.

"Eğer işteyse, cevap vermeyebilir." "O zaman sesli mesaj bırakın."

Ekranına dokunuyor ve sonra telefonu kulağına götürüyor.

"Hoparlörü aç."

İç geçiriyor ama dediğimi yapıyor, telefonu kucağına indiriyor. Zil sesi arabayı dolduruyor.

"Merhaba, Scott Donovan'ın telesekreterine ulaştınız. Şu anda çağrınıza cevap veremiyorum, lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakın."

"Selam, Scott." Dudaklarını yalıyor, bana bakıyor, sonra boğazını temizliyor. "Dinle, dün söylediğin şeyi düşünüyordum.

.. beni aradığında. Ben... umm... üzgünüm, ama... ama ben sadece ... Yapamam." Göğsü nefes alışıyla birlikte hareket ediyor. "Üzgünüm ama artık seni görmek istemiyorum." Kelimeleri aceleyle ağzından geçiriyor. "Özür dilerim." Aramayı sonlandırıyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Bunu atlatacaksın." Arabayı çalıştırdım ve park yerinden çıktım. "Ehliyetiniz yanınızda mı? Evrak işlerinde kimliğini kanıtlamak için ona ihtiyacın olacak."

"Peki ya ?"

"O zaman senin evine gidip onu alırız."

Telefonunu ters çevirip kılıfını çıkarıyor, içinden ehliyeti ve kredi kartı çıkıyor.

"Mükemmel."

"Formlar sonra ne olacak?"

"Seni eve bırakacağım. Öğleden sonra yapmam gereken bir şey var, bu yüzden akşama kadar istediğinizi yapmakta özgürsünüz."

"Bu akşam neler oluyor?"

"Seni sekizde alırım ve geceyi birlikte geçiririz." "Kesinlikle yapmayacağız!"

"Dışarıdan bakan gözlerle göre öyle olacak. Merak etmeyin, namusunuza dokunulmayacak. Kendi odanda uyuyabilirsin, kapıda kilit olacak ki sen uyurken içeri girip seni öldürmeyeyim."

Buna cevap vermiyor, ben arabayı kasabaya doğru sürerken başını çevirip camdan dışarı bakıyor. İlçe memurunun ofisine vardığımızda, tartışmadan beni takip ediyor ve formları almak için sıraya giriyoruz.

İşlem nispeten basit ve sadece birkaç dakika sürüyor. Her şey doldurulduktan ve kimliğimizin sistem için fotokopisi çekildikten sonra ücreti ödüyorum. Masanın arkasındaki kadın bize parlak bir gülümseme veriyor.

"İşte bu . Hepsi bitti. İkinizi de tebrik "

"Teşekkür ederim." Ashley'nin konuşmasına fırsat vermedim, onu masadan uzaklaştırdım ve binadan çıktım.

Arabaya bindiğimizde, onu annesinin evine geri götürdüm. Benimle hiç konuşmadı. Tek bir kelime bile. Varlığını zar zor kabul etti.

Bunu yapmasına izin verdim. Çünkü o yüzüğü parmağına taktığımda ve benim çatımın altına girdiğinde, beni görmezden gelmek bir seçenek olmayacak. O zamana kadar, arkamı döndüğüm anda kaçma riskinin hâlâ küçük de olsa var olduğunun bilincindeyim. Kaçmayacağından yüzde doksan dokuz eminim. Annesine bir şey olmasını istemiyor. Ama yine de ben meşgulken arkadaşlarından birinin onu New York'a geri dönmeye ikna etmesi gibi küçük bir ihtimal var.

Beni görmezden gelmesi ona sahte bir güvenlik hissi veriyorsa ve beni onu kovalamaktan kurtarıyorsa, o an için buna izin vereceğim.

Evin önüne geldiğimde, daha araba durmadan emniyet kemerini çözmüş ve kapıyı açmış oluyor.

"Ashley." Sesim onu dışarı çıkarken durdurdu. "Ne?"

"İçeri girerken mutlu bir yüz ifadesi takındığınızdan emin olun. Annenin, hayatının geri kalanını bir hapisane hücresinde geçirmesine neden olabilecek sorular sormasını istemeyiz."

Ona bunu hatırlatmama gerek yoktu ve omurgasının sertleşmesi bana bunu takdir etmediğini söylüyor.

Arabadan iniyor, dönüyor ve içeri bakabilmek için hafifçe eğiliyor.

"Başka bir şey var mı? Belki bana yapabileceğim ve yapamayacağım şeylerin bir listesini vermek istersiniz?"

"Liste sözleşmenizde yer alıyor. Daha sonra saklamanız için bir kopyasını getireceğim." Şaka yaptığını biliyorum ama bu fırsatı değerlendirerek ona her şeyin kabul ettiği gibi olduğunu hatırlatın. "Rahat etmek için giyin. Evime dönmeden önce sahil boyunca yürüyüş yapacağız."

"Senin mi?" Yanaklarının rengi soluyor. "Bu bir sorun mu?"

Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Bana ait olduğunu bildiği tek ev Jason ve Louisa'nın öldürüldüğü ev. Ben

Bu konuda bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyor, ancak solgunlaşmak dışında bunu kabul etmiyor.

"Sekiz mi
demiştiniz?"

Başımı salladım.

Doğruldu ve başka bir şey söylemeden kapıyı çarptı. O evine girene kadar arabayı kullanmıyorum ve sonra ailemin evine geri dönüyorum. İçeri girdiğimde ortalık sessizdi ve kimseyi görmeden yatak odama çıktım.

Tam içeri girerken telefonum çaldı.

"Alo?"

"Benim." Beş yıl boyunca cep telefonumu paylaşan adamın tanıdık sesi hattan geliyor. "Sana şifrelenmiş bir dosyanın linkini gönderiyorum. Dosyaya ulaşmak için giriş yapman gerekecek."

"Şifreli mi?" Yatağımın kenarına oturdum ve botlarımın bağını çözmek için eğildim.

Homurdanıyor. "Kardeşim olabildiğince paranoyaktır. Şifre Tallulah, büyük T, bir altı dokuz, büyük J, küçük r, yedi."

"Bir saniye. Bunu gerek."

Komodinin çekmecesinde bir not defteri ve kalem buluyorum ve ondan tekrar isteyerek karalıyorum.

"Klasörün içinde, kızın sorgusunun ve sizin sorgunuzun polis kayıtları var."

"Onları izledin mi?"

"Hayır, ama Knight yaptı. Dikkatli izleyin diyor. Klasörde bulduğu tutarsızlık ve çelişkilerin zaman damgalarını listeleyen bir dosya var. Bazılarını avukatınız zaten biliyordu ve temyizde kullandı ama dikkat etmeniz gereken birkaç şey daha var."

"Teşekkürler, Rook. Sana borçluyum."

BÖLÜM OTUZ İKİ

ZAIN

6 Yıl Önce

"KIRK YEDİ." BAĞIRARAK SÖYLENEN SAYIYA BİR IŞIK PARLAMASI EŞLİK EDER
Hücre kapımdaki delikten içeri girdim ve metalde bir patlama oldu.

Diğer hücrelerden yükselen inleme ve küfürlere bakılırsa, bazıların aksine ben çoktan uyanmıştım. On dakika sonra kapı açıldığında yatağımdan kalkmış ve hücremde ayakta dikiliyordum.

"Günaydın, Zain." Bir gardiyan içeri girer, bir diğeri de onun arkasındadır. "Bay Kramer. Bay Langley."

"Bu sabah seçiminiz nedir? Önce duş mu yoksa dinlenme bahçesi mi?" "Rekreasyon, lütfen. Duş sonra."

Kramer başını sallar. "O zaman edelim."

Langley hücremde dolaşırken o kollarını kavuşturup kapının pervazına yaslanıyor. Soyunuyorum, çömeliyorum, düşünüyorum ve öksürüyorum, sonra doğruluyorum.

Langley, "Görülecek bir şey yok," deyince Kramer başını bir kez daha salladı. "Giyin."

Rekor sürede kıyafetlerime geri döndüm. İlk geldiğimde, günlük çıplak aramadan daha aşağılayıcı bir şey yoktu. Şimdi günün başka bir parçası. Olmaması gereken bir yere bir şey saklamıyorum ve gardiyanlar da vücut parçalarımla yakından ve kişisel olarak ilgilenmek zorunda kalmıyor. İkimizin de işine geliyor ve dakikalar içinde bitiyor. Her lanet gün mücadele eden bazılarının aksine.

Kollarımı açtım ve Kramer'in beni kelepçelemesini bekledim.

Fazla mı abartılı? Benim için kesinlikle. Ancak burada dışarıya her adım attıklarında kısıtlanmaları gereken pek çok kişi var. Bu yüzden kişisel olarak algılamıyorum. Ne kendilerinin ne de bir hayatını riske atmayı göze alamazlar.

Okuduğum kitabı yatağımdan alıp hücremden çıkıyorum ve koridor boyunca onları takip ediyorum, geçmemiz için kapının açılmasını bekliyorum ve bahçeye çıkıyorum.

Hava soğuk, güneş henüz doğmadı ama umurumda değil. Bütün gün dışarıda olmak ve temiz hava almak için tek şansım bu ve sahip olduğum saati en iyi şekilde değerlendiriyorum. Bazen spor aletlerini kullanıyorum, bazen top oynuyorum. Bugün sadece oturup kitap okumak istiyorum.

Kramer kelepçeleri çıkarıyor ve diğer birkaç mahkûm dışarı çıkarılırken çitin arkasına geçiyor. Bir banka doğru ilerliyorum ve oturuyorum. Başımı arkaya eğip sabahın serin havasından derin nefes alıyorum.

Şafağın ışığı okumak için yeterli, bu yüzden kitabı çevirip açıyorum ve bir süre kendimi kelimelerin içinde kaybediyorum.

"Ryder!" Bahçenin öbür ucundan isminin bağırılması dikkatimi dağıtıyor ve kimin aradığını bulmak için başımı kaldırıyorum.

Başka bir mahkûm bana doğru geliyor. Franklin Jones, buraya ilk geldiğimde birden fazla kez çatıştığım bir adam. O da benim gibi bir müebbet mahkumu.

Bekliyorum, oturmaya devam ediyorum ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Ayağa kalkarsam, kendimi saldırıya karşı savunmaya hazırlanıyormuşum gibi görünecek. Bu yerde nüans her şeydir. Birkaç adım ötede durdu.

Buradaki dinamikler ilginç. Özellikle de hayattakiler arasında. Hiyerarşideki yerinizi bir kez belirledikten sonra, tek yapmanız gereken statükoyu korumaktır.

Benim yerim mesafeli bir yerdir. Beni rahat bırakırsan, sana kazık atmam. Buna ulaşmam uzun zaman aldı ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmaya niyetim yok. İşte bu yüzden o konuşana kadar konuşmuyorum

"Hücrene biri taşıyor. Tam ben çıkarken onu getiriyorlardı. Bilmek istersin diye düşündüm."

"Kim?" Daha önce hiç cep telefonumu paylaşmak zorunda kalmamıştım.

"Onu daha önce hiç görmedim. Bizden daha çok beyaz yakalı bir suçluya benziyor. Senden daha yaşlı ama. Matthews getirdi onu. Kelepçelerini çıkarırken çok gergin görünüyordu."

İlginç.

"Teşekkürler. Size daha sonra sigara göndereceğim."

Buradaki bilgiler bir şekilde ödeme gerektiriyor. Bazıları cinsel iyilikte bulunur, bazıları daha sonraki bir tarihte verilmek üzere bir iyilik ister, bazıları ise eşya ister. En iyisi ne kadar ödemeye hazır olduğunuzu önceden belirlemektir, böylece gerçekten yapmak istemediğiniz bir şeyle karşı karşıya kalmazsınız.

İlk kez içeri girdiğimde yeni gelen birini ağzında bir penisle diz çökmüş halde buluyorum çünkü diğerlerinden biri ona yardım etmiş ve bunu nasıl geri ödeyeceği konusunda bir anlaşma yapılmamış.

Altı kırk beşte ismim söylendi ve duş bloğuna götürüldüm. Hızlı bir duş, temiz kıyafetler ve tekrar kelepçelenip hücreme geri götürüldüm.

Hücre kapım açık ve tıpkı Franklin'in dediği gibi, içeri girdiğimde Matthews başka bir mahkûmla birlikte orada. Sırtı bana dönüktü ve alt çarşafarla oynuyordu. Matthews yüzünü bana döndü.

"Ryder. Müdür iyi davranıp hücrenizi paylaşmanızın zamanının geldiğine karar verdi." Başını diğer adama doğru eğdi. "Bu Chambers. O da insan öldürüyor. Yani ortak noktalarınız var."

Yeni hücre arkadaşımдан bir homurtu geliyor.

"İkinizi daha iyi tanışmanız için yalnız bırakayım." Matthews kapıyı kapatabilmek için hücreden çıkmadan önce bana sırtıttı.

Olduğum yerde kalıyorum ve yeni gelen kişinin yatak takımını düzeltmesini izliyorum.

"Kimi öldürdün? Aileni mi? Arkadaşını mı? Aşağılanmış sevgiliyi mi?"

"Yukarıdakilerin hiçbiri." Yüzünü bana döndü. "Masum olduğuma inanıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Burada suçlandıkları şeyi yapmayan ilk adam olmazdım. Sen masum *musun*?"

"Bu özel cinayetten mi? Kesinlikle." Gülümsüyor ve ben bu adamın bir katil *olduğunu* şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlıyorum. Gözlerindeki parıltı ve dudaklarındaki alaycı eğim bunu gösteriyor.

Bir elini uzattı. "Sen Zain olmalısın. Matthews senin hakkında her şeyi anlattı. Etrafta dolaşıp bir şeyler öğrenen bir tip olarak burada kendine güzel bir ün yapmışsın."

"Güzel bir ün mü?" Kitabımı ranzama atıyorum, sonra tırmanıyorum

Yu

kar "Doğru değil mi?"

I. "Oh, doğru."

"Gerek mi?" Duvara yaslanır, kollarını kavuşturur ve bana bakıyor.

"Neye ihtiyacım var?"

"Etrafta dolanıp mı?"

Gülüyorum. "Yani hakimiyet kurmak için garip bir savaş mı yapmamız gerekiyor?"

"Sen söyle."

"Kahvaltıdan önce olmaz."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

NEYSE Kİ ZAIN BENİ NEREDEYSE İKİ SAAT ÖNCE BIRAKTIĞINDA EV BOŞTU.

Saatler önce, çünkü telefonum durmadan çalışıyor ve anneme aramalara neden cevap vermediğimi açıklamamın hiçbir yolu yok. Karla, Jessa-Mae ve Scott defalarca aradılar ama her çaldığında kapatıyorum. Bir noktada telefonu açıp onlarla konuşmam gerekecek. Cep telefonumu kapatmak istiyorum ama bunu yaparsam içlerinden birinin şehre geleceğini söyleyen bir mesajı kaçırmaktan korkuyorum. Bunu yapmalarını engelleyebilmeliyim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum... Onlara neler olduğunu anlatmadan olmaz.

Tek başıma olduğum için onlara ne yaptığını anlatmak ve yardımlarını almak için mükemmel bir fırsatım var. Zain bunu biliyor *olmalı*. Kafamın arkasında, *neden* bu konuyla daha fazla ilgilenmediğini soran, içimi kemiren bir fısıltı var.

Neden beni durdurmak için burada değilken olanları arkadaşlarıma anlatmam konusunda endişelenmiyor?

Bu da beni başka bir soruya götürüyor.

Annemle tam olarak ne alıp veremediği var?

Blöfünü görmemi engelleyen tek şey bu.

Planlarına uymazsam annemin tutuklanacağından bu kadar emin olmasını sağlayan ne biliyor? Çünkü *bir şey* biliyor.

Scott'ın zil sesi sessizliği bozuyor ve ekrandaki ismine bakıyorum.

Vazgeçmeyecek. Sen cevap verene kadar aramaya devam edecek. Sen de bu işi bitirebilirsin. En azından bu şekilde, sen onunla konuşurken Zain ensende solumuyor.

Aramayı bağlıyorum.

"Nihayet! Meraktan ölüyordum." Sesindeki endişe sözlerine vurgu katıyor.

"Özür dilerim. Aramana gerek yoktu."

"Tabii ki yaptım. Bana çılgın bir sesli mesaj bırakmışsın. Neler oluyor? Konuş benimle."

"Hiçbir şey. Dün sen aradıktan sonra fark ettim ki ...farklı şeyler istiyoruz. İlişkimizi benden daha fazla bir şey olarak görüyorsun. Bu senin için adil değil. Sizi yönlendiriyor, her şeyin olduğundan daha iyi olacağına dair umut veriyordum. Bu yüzden ... bu yüzden yollarımızı ayırsak daha iyi olur."

"Sana inanmıyorum. Seninle evlenmek istediğimi söylediğim için panikliyorsun."

"Haklısın. Panikledim ama sonra düşündüm ve istediğimin bu olmadığını fark ettim." Ne kadar çok konuşursam, o kadar kolaylaşıyor. Çünkü ona söylediğim şey gerçek. Sadece şimdiye kadar kabul etmek istemediğim bir gerçek. Kendimi içine soktuğum durumun bunu görmemi sağlayan şey olmasından nefret ediyorum. "Benden daha iyi birini hak ediyorsun. Seni ilk sıraya koyan birini."

"Ashley-"

"Özür dilerim. Olmamı istediğin kişı değilim. Seni için özür dilerim. Seninle aynı şekilde hissetmediğim için üzgünüm. Ve bunu itiraf etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Adil davranmadım. Bencilce . Artık bunu biliyorum. Lütfen beni bir daha arama. İyi bir hayatın olsun, Scott." Aramayı sonlandırdım, rehberime girdim ve numarasını engelledim.

Üzgün olmalıyım. Zain'in beni yapmaya zorladığı şey için öfkelenmeliyim ve belki de bir iki gün içinde her şey kafama dank ettiğinde böyle hissedeceğim. Ama şu anda? Şu anda garip bir şekilde rahatlamış hissediyorum.

Cep telefonum tekrar patladı. Bu sefer arayan Jessa-Mae. Derin bir nefes alıp cevap veriyorum.

"Selam, Jessa."

"Jessa bana *merhaba* deme. Neler oluyor Ashley?"

"Hiçbir şey."

"O zaman neden ev sahibimiz aradı ve siz taşındıktan sonra odanızı alacak birini bulmadığınızı sordu?"

Midem bulandı. Ev sahibinin bir şey söyleyeceğini düşünmemiştim.

En azından henüz değil. Daha iyi bilmeliydim.

"Umarım bana ne haltlar karıştırdığını açıklamak ve işin peşini bırakmamı umarak bana sessiz davranmayı tercih etmiyorsundur." Jessa'nın sesi sert.

"Hayır. Bak, Jessa. Şu anda işler çok garip. Burada kalmak zorundayım ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum." *Evet, biliyorsun. On dört ay. Bunu sana zaten söyledim.* "En azından önümüzdeki bir yıl boyunca yaşamayacağım bir yer için kira ödemeye devam etmek benim için hiç mantıklı değil."

"Yıl mı? Ne oluyor be? Annen hasta mı? Bu yüzden mi orada kalıyorsun?"

"Hayır, o iyi."

"O zaman neden? Peki ya işin ne olacak?"

"I ..." yalıyorum, sonra boğazımdaki kuruluğu bastırmaya çalışarak yutkunuyorum ve cevap veriyorum. "Bu sabah işimden ayrıldım."

"Ne?"

"Lütfen endişelenmeyin. Her şey yolunda."

"Bir tür erken orta yaş krizi mi geçiriyorsun?" "Tabii ki hayır."

"O zaman lütfen mantıklı olsun."

"Ben... Ben biriyle tanıştım ve bunun nereye varabileceğini keşfetmek istiyorum."

"*İki gündür* evdesin. Nasıl biriyle tanıştın? Scott'tan ne haber?"

"Bu sabah Scott'tan ayrıldım. Onunla o kadar da ciddi değildik."

"Üç yıldır birliktesiniz ve size evlenme teklif edecekti. Bu nasıl ciddi olmaz?"

Sözleri beni şaşırtıyor ama şoku . "Bunu biliyorsun?"

"Geçen hafta siz çalışırken eve geldi ve benden ve Karla'dan tavsiye istedi."

"*Biliyor* muydun? Biliyordunuz ve bana bir şey söylemediniz mi?" "Mutlu olacağını düşündük."

"Ona aşık değilim. Ona aşık olduğumu hiç iddia etmedim."

"Üç yıl, Ashley. Duyguların yoksa bir ilişkiye bu kadar uzun süre bağlı kalamazsın."

Haklı... çoğu insan için durum böyle olurdu. Görünüşe göre, ben çoğu insan değilim.

"Belki de o evlenme fikrini ortaya atana kadar fark etmemiştim. Ama onu sevmiyorum, Jessa. Ve onunla evlenmek istemiyorum."

"Memleketinde saklanmanın gerçek nedeni bu mu?"

Bu mükemmel bir bahane olurdu ama yalanları minimumda tutmak istiyorum. "Hayır. Hayır, gerçekten biriyle tanıştım."

"Kim? Ve o ne düşünüyor?"

"O... o da aramızdaki ilişkinin nereye gidebileceğini keşfetmek istiyor. Dün akşam yemek yedik ve bu sabah kahvaltı ettik. Birkaç saat içinde beni tekrar alacak ve akşamı birlikte geçireceğiz."

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Jason'ı ziyarete gittiğimde mezarlıktaydı ve sohbet etmeye başladık. O da... o da bir yakınını kaybetmişti."

"Peki beyninizi karıştıran bu gizemli adamın adı ne?"

"Tanıdığın kimse yok." Bu yalan değil. Zain'le hiç tanışmamış, sadece haberlerde duymuş. "Henüz onun hakkında konuşmaya hazır değilim."

"Bundan hoşlanmadım. Karakterinin çok dışında davranıyorsun." "Söz veriyorum, ben iyiyim."

"Belki de gelip ziyaret etmeliyiz."

"Hayır!" Neredeyse . "Hayır," diye tekrarlıyorum. "Birkaç hafta içinde gelip ziyaret edeceğim. Seninle tanışması için onu da yanımda getireceğim."

"Yemin eder misin?"

"Evet." Umarım Zain bunu neden yapmam gerektiğini anlar. Sunmaya çalıştığı hikâyeye uyum sağlamak için gerekli . Elbette arkadaşlarımla tanışmayı kabul edecektir.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZAIN

"AKŞAMI YİNE ONUNLA MI GEÇİRECEKSİN?" ANNEM BANA BİR FİNCAN Kahve.

Ona bakıyorum. İçerideyken kahvenin tadını kaybettim, orada bulunan ucuz, acı hazır karışım yerine suya bağlı kalmayı tercih ettim. Ama ondan önce kahveyi severdim, özellikle de annemin içtiği Brezilya kahvesini. Sadece kokusundan bile ucuz bir şey olmadığını anlayabiliyorum.

Dudaklarıma götürerek temkinli bir yudum alıyorum ve neredeyse zevkle inliyorum.

İşte kahvenin tadı böyle olmalı.

Tam zamanında kafamı kaldırıp bir gülümsemenin ucunu yakalıyorum, annem ona baktığımı fark edince hemen gizleniyor.

"Eve geldiğinden beri sadece su içtiğini gördüm. Hâlâ kahve içip içmediğinden emin değildim." Karşıma oturdu ve elini uzatıp elimi kendi eliyle kapattı. "Tekrar evde olmana çok sevindim."

"Evde olduğum için mutluyum." Sevindim. Onun bilebileceğinden çok daha fazla. Yine de kelimeler kulağıma boş geliyor.

"Bana Ashley Trumont ile aranızda neler olduğunu anlat. Dün gece onu yemeğe çıkardın ve bu sabah erkenden evden çıktığını duydum. Nereye gittiniz?"

"Dün gece konuşacak çok şeyimiz vardı ve devam etmek istedik, bu yüzden kahvaltıda buluştuk."

"Ve şimdi de bu akşam yine yemeğe mi gidiyorsun?"

Yarım bir omuz silktim. "Onun arkadaşlığından keyif aldım. Son birkaç yıldır sahip olduğum yemek arkadaşlarından güzel bir değişiklik oldu."

"Tatlım, eminim seninle görüşmek isteyen bir sürü insan vardır. Söylenmemiş sorusu aramızdaki havada asılı kaldı.

Neden o? Neden seni bir kızın elinden alıp

Biz mi?

"Kasabanın en popüler erkeği benmişim gibi davranmayalım anne. I

değildi. Ölenler benim en yakın iki arkadaşımdı. Şu anda benimle konuşmak isteyen herkes bunu meraktan yapıyor, başka bir şey değil. Ashley farklı."

"Nasıl farklı?"

Elimi onunkinin altından çekiyorum.

İşte . Oluşturmam gereken anlatının başlangıcı.

"O gece ikimiz de bir şeyler yaşadık." Konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Beni onları öldürmekle suçladığını biliyorum ama anlıyorum. Tanık *olduğu* şeyi görse kim böyle bir sonuca varmaz ki? Nedenini anlıyorum. Dün gece ve bu sabah saatlerce konuştuk. Ve ..." Tekrar omuz silkiyorum. "Pek çok ortak noktamız var. Onunla konuşmak kolay. Bana gözlerinde acıma duygusuyla bakmıyor. Bu hoşuma gidiyor."

İşin ironik tarafı, söylediğim her şey bir açıdan doğru. Ve eğer başka biri olsaydı, işler farklı olabilirdi. O zeki biri. Bazen beni hazırlıksız yakalayan bir ağız var. Güzel bir kız.

Annem bir iki saniye bana bakıyor ve gözlerindeki savaşı görebiliyorum. Ashley oğlunun elinden alınmasından sorumlu. Ama aynı oğlu onu affetmeye hazır.

"Sadece dikkatli ol tatlım," diyor sonunda. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama şu anda savunmasızsın."

"Savunmasız mı?" Bir yutuyorum. "Bunu nasıl anladın?"

"Ben senin annenim." Sesi sessizdi. "Kim olduğunu biliyorum. Ve bu ..." Bana doğru bir el sallıyor. "Bu sert kabuk sen değilsin. Gerçekten değil."

"Ben götürülürken gördüğün çocuk değilim anne. Hızlı büyümek zorundaydım."

"Ama sen hala benim oğlumsun ve dikkatli olmanı istiyorum. Uzun zamandır kontrollü bir ortamdaydın. Dış dünyaya çıktığında, birilerinin seni ele geçirmesi için mükemmel bir hedef olacaksın. Senden faydalanmak için."

"Ashley'nin benimle konuşmayı kabul etmek için gizli bir nedeni olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Hayır, tatlım. Bence normal insan etkileşimine aç bırakılmışsın. Hapishanede hiçbirimizin seni ziyaret etmesine izin vermezdin. Tek sahip olduğun diğer mahkumlardı. Ve *onlarla* kalıcı arkadaşlıklar kurduğundan da şüpheliyim. Dışarı çıkmak ve güzel bir kızın sana ilgi göstermesi gibi basit bir şeyle karşılaşmak-"

"Benim duygularımla oynamıyor ve bunun onun nasıl görüldüğüyle hiçbir ilgisi yok." Güzel olup olmamasının ondan ne istediğimle bir alakası yok.

Yine de güzel bir kız.

Bariz olanı işaret eden küçük sesi bastırıyorum. "İsteyerek yapmamış olabilir ama-"

"Anne." Sesim sert. Bu iş planladığım gibi gitmiyor ve tekrar rayına oturtmam gerekiyor. "Onunla zaman geçirmek, konuşmak *benim* seçimimdi. O gece olanlar üzerinde çalışıyoruz."

Dudakları titriyor. "Zain, Jason ve Louisa'yı öldürdüğünü gördüğünü söyleyen oydu."

"Biliyorum. Onunla konuşmamın senin için sorun olmayacağını sanıyordum." "*Bir* akşam yemeği için. Ama şimdi onunla tekrar görüşüyorsun."

"Öyleyim." Kahve fincanımı yere bıraktım ve ayağa kalktım. "Bundan hoşlanmak zorunda ama gereken bir şey bu." O cevap vermeden dışarı çıkıyorum.

Endişesini anlıyorum ve ona Ashley ile evleneceğimi söylediğimde mutlu biliyorum. Sırların ortaya çıkmasının bir yolu vardır ve gerçek hikayeyi mümkün olduğunca az kişinin bilmesini sağlamalıyım. Ben, Ashley ve avukatım.

Peter'ın bir şey söylemeyeceğini biliyorum. Ashley'nin de sessiz kalması için her şeyi hallettiğime eminim.

Ama ya kayarsa?

Ya birilerine ulaşıp ne yaptığımı söylerse?

Bunun için de planlar yaptım bile.

Eğer kaçarsa, sessizliğini bozar ya da itaat etmeyi reddederse, polise, Esme Trumont'u üvey oğlunun ve kız arkadaşının gerçek katili olarak göstermek için kullanılabilecek kanıtlarla dolu bir e-posta gönderilecektir. En azından, sorgulanmak üzere karakola götürülmesi için yeterli bir sebep oluşturacaktır.

Esme Trumont'un Jason ve Louisa'yı öldürdüğünü gerçekten düşünüyor muyum?

Hayır, istemiyorum.

kanıtlara dayanarak onun gerçekten hapse gireceğini düşünüyor muyum? Ayrıca hayır.

Elimdekiler ikinci dereceden bile değil ve sadece bağlamından koparıldığında bir sebep olarak işe yarıyor. Polis elimdeki bilgilere *baktığında* onun masum olduğunu görecektir. Ama tek ihtiyacım olan ilk tepki. Sorgulanmak üzere içeri alınması.

-Bu da Ashley'i korkutacak ve istediğimi yapmazsa onu tehdit ettiğim her şeyin gerçekleşeceği mesajını verecek.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

JESSA-MAE VE KARLA BENİ ARAMAYI BIRAKMIYOR. SÜREKLİ ARIYORLAR.

beni deli ediyor. Dinlediğim üç sesli mesajdan Scott'ın onları aradığını biliyorum. Üçü de, Jessa'ya ne söylersem söyleyeyim ya da mesaj olarak ne gönderirsem göndereyim, bir şeylerin ters gittiğine karar verdiler ve benimle yüz yüze konuşmak için Whitstone'a gitmekle tehdit ettiler. Grup sohbetimizde Jessa-Mae ve Karla'ya son bir mesaj göndererek beni görmeye gelmemelerini *ya da* Scott'ı getirmemelerini ve yakında irtibata geçeceğimi söyledikten sonra telefonumu kapatıyorum.

Umarım bu onları uzak tutmaya yeter, ama arkadaşlarımı tanıdığım kadarıyla, önümüzdeki yirmi dört saat içinde onları kapının eşiğinde bulmak beni şaşırtmaz. Zain'i uyarmalıyım, yoksa ziyaret etmelerini ayarladığımı düşünecek.

Niyetini açıkça belirtti. Kardeşimin cesedinin başında durduğuna şahit olduğum için, ölümlerden onun sorumlu olduğuna her parçamla inandığım için beni cezalandırmak için benimle evleniyor. Evlendikten sonra planlarının ne olduğundan emin değilim ama onlara bir şey söylediğimi düşünürse dikkatini anneme çevireceğini biliyorum.

Onun hakkında tam olarak hangi bilgilere sahip olduğunu düşündüğünü öğrenene kadar, onu çok zorlayamam. Ama öte yandan, eğer tartışmadan her istediğini yapacağımı düşünüyorsa,

o zaman onu bir sürpriz bekliyor. Başlangıçta beni hazırlıksız yakalamış olabilir ama yirmi yedi yaşına kolay lokma olarak ve kendime dikkat etmeyerek gelmedim.

Evet, ona hayatımın kontrolünü veren bir sözleşme imzaladım ama bu yasaları çiğneyebileceği ya da bana zarar verebileceği anlamına gelmiyor.

Önümüzdeki on dört ay boyunca ne yapmayı planladığını bilmemek beni endişelendiriyor, bunu inkar edemem, *ancak* beynimin mantıklı kısmı polisin kapısına gelmesine neden olacak bir şey yapmayacağı konusunda ısrarcı. Bu tür bir ilgiyi göze alacağından şüpheliyim. Ve hapse geri dönmek istediğini de sanmıyorum.

Belki de sadece kızgındır. Belki ona istediğini verirsem, beni onunla evlenmeye zorlamanın onu daha iyi hissettirmeyeceğini anlayacaktır. Kaybettiği yılları ona geri vermeyecek.

Belki de Whitstone'a geri dönmemeliydim.

Bu bir şeyi değiştirir miydi? Seni bulmayı planladığını zaten itiraf etti. Hâlâ aynı durumda olurdun. Asıl planı daha da kötü olabilirdi. Anneni parmaklıklar ardında görmeyi planladığını söylemişti. En azından bu şekilde, bundan acı çekmeyecek.

Ve eğer annemi korumanın bir yolunu bulabilirsem, o zaman bu evlilikten kurtulabilirim. Beni her zaman izleyemez. Eminim *bir şeyler* bulabilirim.

Ve o akşam onunla tekrar buluşmaya hazırlanırken bu zayıf umuda tutunuyorum.

Annem saat beş gibi eve geldi. Kendimi akşamdan uzaklaştırmak için ikimiz için de akşam yemeği hazırladım. Zain yemek için dışarı çıkmakla bir şey söylemedi ve bana söylemediği planlar yapmış olma ihtimaline karşı kendimi aç bırakmayı reddediyorum.

Yemek için mutfak masasına oturuyoruz ve ona Zain'le tekrar görüştüğümü söylemenin bir yolunu bulmaya çalışırken tabağımdaki yemeği itiyorum. Günüyle ilgili konuşurken sessizliğimi fark etmiyor. Arkadaşıyla birlikte kasabada bir antika dükkânı işletiyor. Gerçekten kâr ettiğinden emin değilim, ama bundan zevk alıyor gibi görünüyorlar ve buranın sadece onun ve arkadaşlarının başka kimse tarafından rahatsız edilmeden gidebilecekleri bir yer olduğundan oldukça eminim.

"Ashley... Ashley!"

Bakışlarım masanın karşısından bana baktığı yere doğru kayıyor.

"Söylediğim tek kelimeyi
duydun mu?" "Evet mi?"

Homurdanıyor. "Son beş dakikadır aralıksız konuşuyorum ve sen cevap olarak neredeyse hiç homurdanmadın bile."

"Özür dilerim."

"Sorun nedir? Eve geldiğimden beri kendi dünyandasın."

Tabağımdaki tavuk göğsünü dürtüyorum, sonra yemek yiyormuş gibi yapmaktan ve çatalı masaya bırakıyorum.

"Bu gece Zain'le çıkıyorum."

"Yine mi? Birbirinize söyleyecek o kadar çok şeyiniz olamaz herhalde."

"Sadece yürüyüş için. Sanırım... Sanırım hapishaneden çıkmaya alışmakta zorlanıyor." Aklıma gelen ilk mazeret , ama dudaklarımdan çıktığı anda doğru olup olmadığını merak ediyorum.

Uyum sağlamakta zorlanıyor mu? Hapishane dışındaki hayat onun için bir mücadele mi? Eğer öyleyse, benimle geçirdiği süre boyunca bunu göstermedi. Evlendiğimizde bunu daha çok görecektiyim?

Tanrım... Evleniyoruz.

"Ashley, iyi misin? Yanaklarındaki tüm rengi kaybettin." "Ben iyiyim. Sadece pek iyi uyuyamadım, hepsi bu."

"Belki de bu geceyi iptal etmeli ve erken yatmalısın, o zaman?"

Eminim anlayacaktır. ailesi var."

Başımı salladım. "Hayır, hayır. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum."

Bana inanıyor mu? Doğruyu söylüyormuşum gibi bile gelmiyor.

Öyle olmalı, çünkü bunu sorgulamıyor.

"Tamam, yanlış yönlendirilmiş bir suçluluk duygusuyla onunla vakit geçirmediğin sürece."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Tabağımla alıp ayağa kalkıyorum. "Duş alacağım ve dışarı çıkmak için hazırlanacağım. Bu akşam için planın nedir?"

"Bu gece için bir planım yok. Televizyonun karşısına geçip dizilerimi izleyeceğim."

Tabağımı çöpe boşaltıyorum, ardından bulaşık makinesine koymadan önce musluğun altında duruluyorum.

"O zaman seni bırakayım." Omzumun üzerinden ona gülümsüyorum. "Yedek anahtarım var, o yüzden beni bekleme konusunda endişelenme."

Özellikle de eve dönmeyeceğimi bildiğim için. Bunu ona söylemek istemiyorum çünkü çok fazla soru soracak.

"Ashley?" Kapiya ulaştığımda sesi beni durduruyor ve dönüyorum. "Eğer bir şeyler oluyorsa, bana söyleyebileceğini bilmeni istiyorum."

"Neden bir şeyler düşünüyorsun?"

"Eskisi kadar yakın olmadığımızı biliyorum ama ben hâlâ senin annenim. Ve seni rahatsız eden bir şey olduğuunda anlarım."

"Önemli bir şey değil." Gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim, gerçekten."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ZAIN

"BU GECE YAPABİLİR MİSİN YOKSA ÇOK KISA SÜRER?"

"Hayır, bu gece iyi. Saat kaçta?"

"Dokuz. Birkaç ... gönüllü getirebilir misiniz? Onlara zamanları için ödeme yapacağım." Yatağa uzandım ve tavana baktım.

Bir elimi uzatıp ranzamdan ona dokunamamaya alışabilecek miyim?

"Orada olacak hiç arkadaşın yok mu?" "Hayır.

En azından yerel değil."

"O zaman bunu sizin için ayarlayabilirim, evet. Açıklığa kavuşturmak için soruyorum. Akşam dokuzda, Raven's Hall'da mı?"

"Bu doğru."

"O zaman orada görüşürüz Bay Ryder."

Telefonu komodinin üzerine atıyorum ve ellerimi başımın altına sıkıştırıyorum. Yanlış hissediyorum - dolgun yastıklar, ağırlığıma göre ayarlanması, yumuşak pamuklu çarşaf, yataktan yükselen hafif narenciye kokusu. İnce bir yatağa, kaba çarşaf ve endüstriyel deterjan kokusuna alışkınım.

Sadece birkaç gece olduğunu biliyorum ama bunun bana normal geleceğinden emin değilim.

Kapıya hafifçe vurulunca düşüncelerim uçurumdan uzaklaşıyor ve doğruluyorum.

"İçeri gel."

Kapı açıldığında annemle karşılaştım.

"Özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istemezdim ama.. Bu şekilde ayrılmamız hoşuma gitmedi."

"Bir şeyler mi kaldı?" Yaptığımız son konuşmayı düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Sorun yok anne."

"Hayır, değil." Odaya giriyor. "Sen yetişkin bir adamsın ve eminim ne yaptığını biliyorsundur. Sadece endişelenmeden edemiyorum. Artık yirmi yaşında olmadığını unutmamalıyım."

Ayağa kalktım ve onunla odanın ortasında buluştum. " yok. Bu herkes için bir alışma süreci. Sadece benim için değil. Ama yemin ederim, ben iyiyim."

Uzandı ve ellerimden birini iki elinin arasına aldı. "Kaybettiğim oğlumu görmeyi bırakıp senin dönüştüğün adama odaklanmalıyım. Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu."

Elini okşuyorum, sonra çekiyorum. Yüzü düştüğünde yanağına dokunuyorum. "Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum."

Şifonyere doğru yürüyüp bir çekmeceyi açıyorum. "Ashley ile buluşmadan önce duş alıp üzerimi değiştirmem gerekiyor."

"Esme biliyor mu?"

"Ashley'nin ona ne söylediğini bilmiyorum. Neden? Onaylamayacağını mı düşünüyorsun?"

Bana cevap vermiyor. Bir çift siyah kot pantolon, iç çamaşırı, çorap ve siyah bir tişört çıkarıp yüzümü ona dönüyorum.

"Anne?"

"Esme kasabadaki 'Don't Forget The Past' adlı mağazanın ortak sahibi. Aynı yerde yaşayınca insanlardan kaçmak zor oluyor ve Bryan öldükten kısa bir süre sonra ona rastladım. Olanlar için üzgün olduğunu söyledi. Açıkça söylemedi ama Ashley'nin davanın bir parçası olmasını onayladığını sanmıyorum."

İlginç.

"Öngörü harika bir şey." banyoya doğru ilerliyorum.

"Zain."

Kapı aralığında durup omzumun üzerinden bakıyorum.

"Ne yaptığınızı bildiğinizi söylediğinizi biliyorum ama lütfen dikkatli olun."

Gülümsüyorum ama cevap vermiyorum, banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp duşa doğru ilerlemeye başlıyorum, sonra sol tarafımdaki hareket gözüme çarpınca duruyorum. Başımı çeviriyorum ve yansımamla karşılaşıyorum.

Gözlerim sağ kalçamın üstündeki yara izine, sonra da sol uyluğumdakine kayıyor. Sırtımda birkaç tane daha var ama onları bir dövme kapatıyor. Annem onları görse . Oraya ilk gittiğimde hapishanenin ne kadar kötü olduğuna tanıklık ediyorlar. Dayaklar, saldırılar, her günün son günüm olacağı korkusu.

Kendime zihinsel bir sarsıntı verip dönüyorum.

O zaman artık bitti. Hayatım devam ediyor ve Ashley'in üstesinden geldikten sonra Jason ve Louisa'nın benim için isteyeceği hayatı yaşamaya odaklanabilirim.

Duşa oyalanmıyorum, yıkanıp durulanacak kadar uzun süre kalıyorum. Beş dakikadan az sürüyor - hapishanede edindiğim bir başka beceri. Gerekenden daha uzun süre çıplak kalmadın. Bu diğer mahkumlara eğlence için uygun olabileceğin mesajını veriyordu.

Yatak odasına döndüğümde boştu. Giyiniyorum, şifonyerden arabanın anahtarlarını alıyorum ve aşağıya iniyorum. Beni durduracak kimse görünmüyor ve evin içinden geçip garaja giriyorum.

Mercedes'e ulaştığımda duraklıyorum ve bakışlarım onun yanındaki üstü kapalı arabaya kayıyor. Elimdeki anahtarlara, sonra tekrar iki arabaya bakıyorum. Yönümü değiştirip ellerimi örtünün içine sokuyorum ve sürükleyerek çıkarıyorum. Sürücü tarafına geçip parmaklarımı parıldayan kırmızı boyanın üzerinde gezdiriyorum.

"Gezintiye çıkmak ister misin, bebeğim?" Kapının kilidini açtım ve sürücü koltuğuna yerleştim.

Parmaklarım direksiyonun etrafında kıvrılıyor ve başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatıyorum ve içime çekiyorum. Deri kokusu burnuma doluyor.

Dudaklarımı yukarı çeken gülümseme yüzümde tuhaf bir his uyandırıyor ve kontak anahtarını çevirdiğimde motor kükreyerek canlanıyor, ruhumu yükseltiyor.

"Siktir, evet." Ayağımı pedala basıyorum ve Mustang'i park yerinden çıkarıp garajın kapılarından içeri sokuyorum.

Yola çıkar çıkmaz gaza basıyorum ve araba havalanıyor, motor mırıldanıyor ve Ashley'nin evinin önüne geldiğimde deli gibi sırtıyorum.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ASHLEY

KAPI KESKİN, KISA VE ETKİLİ BİR ŞEKİLDE ÇALINDI. BEN BİLE Zain'in diğer tarafta duracağını bilmek için onu açmam gerekiyor. Biliyorum işte. Kapının çalınışında onun tavrı var. Tahtaya tek bir vuruş, duyulmayı ve hemen kabul edilmeyi bekliyor.

Bu yüzden bana mantıklı gelen tek şeyi yapıyorum. Görmezden geliyorum. Onu bekletiyorum.

Mutfak masasında oturduğum yerden kıpırdamıyorum. Ve ikinci kez kapıyı çaldığında küçük bir zafer duygusu hissediyorum.

Sonunda kapıyı açtığımda onu duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde buluyorum. Gözleri koyu renk güneş gözlükleriyle gizlenmiş, bu yüzden ifadesini net olarak göremiyorum ama sabırsızlığı dalga dalga yayılıyor.

Dışarı çıktığımda doğruldu, kollarını iki yanına indirdi ve ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Bunu daha önce neden fark etmediğimi bilmiyorum.

Çünkü bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışmakla çok meşguldün.

Arkasını dönüyor ve tek kelime etmeden merdivenlerden iniyor, belli ki onu takip etmemi bekliyor.

Yarı yarıya olduğum yerde kalıp onun fark etmesini beklemek istiyorum. Onun her istediğini yapmamı bekleyen bu tavır

Tartışma bende tam tersini yapma isteği uyandırıyor ve şu anda tüm kartların onun elinde olduğunu kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalıyorum. Geri adım attığım her an annemin özgürlüğünü riske atıyorum.

Kullandığı Mercedes'in değil de kırmızı bir arabanın yanında durduğunda kalbim küt küt atıyor.

Tanıdım.

İçeri girip Jason'ı ölü bulduğum gece yolda duran arabaydı. Bunu hatırlıyorum çünkü beni dışarı çıkardıklarında polis kapıları ve bagajı açmış içeriği arıyordu.

Nasıl baktığımı fark etmiyor ve yolcu kapısını açıyor.

"."

Tereddüt ediyorum, sonra ilerliyorum ve yolcu koltuğuna tırmanıyorum. "Diğer araban nerede?"

"O bir borçtu. *Bu* benim arabam." Anahtarı çeviriyor ve motorun gürültüsü tepkimi durduruyor.

"Nereye gidiyoruz?" Bizi sahile indirecek sapağın yanından geçerken öne doğru oturuyorum.

"Plan değişikliği."

"Ne *tür* bir değişiklik?"

"Sadece küçük bir tane. Endişelenmene gerek yok." Kasabanın içinden geçmeye devam ediyor, ta ki bir dizi elektrikli kapıya giden bir yola ulaşana kadar.

Gerginlik omurgamı dimdik tutarken elim kapı koluna gidiyor. Bakışlarım etrafta geziniyor, yol adını ve tanınabilir herhangi bir yer işaretini kontrol ediyor. Şehrin bu daha önce hiç gelmemiştim ve kaçmam gerekirse diye nerede olduğumu bilmem gerekiyor.

"Kapılar kilitli. Yuvarlanıp gidemezsin."

"Ne?" Kuru sözleri üzerine başım döndü. "Eğer atlamaya çalışmayı düşünüyorsan..."

"Sahil boyunca yürüyüşe çıkmaya ve insanlara bizi birlikte görme şansı vermeye ne oldu?"

"İnsanların ne düşündüğünü gerçekten umursamadığımı hatırladım."

Kontaktan sarkan anahtarlığa bir dokunuş önümüzdeki kapıları açıyor.

"Neredeyiz biz?"

Bana cevap verme zahmetine girmiyor, arabayı direksiyona kırıyor ve evin dışında görünen bir park yerine giriyor.

"Çık dışarı."

Konuşmamı beklemiyor, kapıyı açıyor ve arabadan iniyor. Ben kımıldamıyorum.

Belki de anneme mesaj atıp nerede olduğumu bildirmeliyim. Ya da belki arkadaşlarıma mesaj atmalıyım. Bir şey olmasını engellemek için zamanında değil, ama en azından aniden ortadan kaybolursam nerede olduğumu bilirler.

Yolcu kapısı açıldı. "Çık dışarı, yoksa seni sürükleyerek çıkarırım." "Bunu yapmak istemiyorum."

"Bu konuşmayı zaten yapmıştık. Sözleşmeyi imzaladın. Şimdi geri çekilirsen sonuçlarının ne olacağını biliyorsun."

Bundan daha fazlasını söylemesine gerek yok. Ne demek istediğini çok iyi biliyorum.

Emniyet kemerimi çözdüm ve dışarı çıktım. "Burası neresi?"

Bana cevap vermiyor, sırtını dönüyor ve ön kapıya doğru yürüyor.

Etrafa bakmak için bir dakika ayırdım. Ev büyük, gözlerden uzak ve kasabanın çoğunu otoyoldan ayıran ormana sırtını dayamış. Araba yolunda durduğum yerden buraya gelmek için yanından geçtiğimiz diğer evleri bile göremiyorum.

"Ashley." Zain'in sesi kırılmış, sabırsız ve bakışlarımı kapının önünde durduğu yere geri çekiyorum. "Zaman sınırimız var. Hemen buraya gel."

Zaman sınırı mı? Ne sınırı? Ne zaman sınırı?

Yanında olduğum anda kapıyı iterek açtı. Sesler bize ulaşıyor. İki erkek, bir kadın.

"Kimin evi ? Arkadaşlarınızın mı?"

"Hayır." Parmakları kolumun üst kısmına dolanıyor ve neredeyse beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek ileri doğru adım atıyor.

Koridorun sonunda sağa dönülür ve yüksek tavanlı geniş bir odaya açılan bir kemer vardır. Takım elbise giymiş iki adam ve soluk pembe elbiseli sarışın bir kadın uzun bir masanın başında durmaktadır.

"Ahh, Bay Ryder, buradasınız." İki adamdan daha yaşlı olanı bize doğru geliyor, bir elini uzatmış. "Bu çok alışılmadık bir durum ama gizlilik ihtiyacını anlıyorum." Zain'in elini sıktı, sonra bana döndü. "Bayan Trumont." Elimi elinin arasına alıyor ve dudaklarına götürüp parmaklarıma bir öpücük konduruyor. "Çok hoş bir gelin, ama bu kadar rahat giyinmenizi beklemiyordum."

"Gelin mi? Ne?"

"Abartılı bir şey istemedik. Sessiz bir şey bize uyar." Zain sorularımı duymazdan geliyor ve bir elini omurgama bastırıyor. "Devam edelim mi?"

Tüm bedenimi geriyorum ve avucunun baskısı altında hareket etmeyi reddediyorum.

"Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz!"

Yönünü değiştiriyor, eliyle bileğimi kavırıyor ve odanın karşı tarafına geçene kadar beni arkasından çekiyor.

"Sana açıklamak zorunda kalacağımı düşünmemiştim." "Bana *neyi* heceleyeceksin?"

Elini sallayarak üç yabancının beklediği yere dönüyor ve bize bakıyor.

"Bu bizim düğünümüz, Ashley."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ZAIN

YÜZÜNDEN AKAN RENK BENİ GÜLÜMSETİYOR.

"Ne olacağını düşünüyordun?" Tek kaşımı kaldırıyorum. "Hafta sonundan önce şehri terk edebileceğini ve bundan kaçınabileceğini mi düşündün?"

"Hayır, ama-"

"Ama ne? Bu oluyor, Ashley." "Ama şimdi?"

"Neden şimdi değil?" Bir elimi dirseğine doladım ve onu odanın diğer ucuna yönlendirdim. "Bir de şu açıdan bak. Ne kadar erken başlarsan, o kadar çabuk biter."

"Hafta sonu için ayarlayacağını söylemiştin. Kimse bir randevudan sonra birbirimizden bu kadar hoşlandığımızı ve evlenmek istediğimizi düşünmeyecek!"

"Yapacaklar." Aslında yapıp yapmamaları umurumda . Sadece onu çok uzun süre yalnız bırakırsam kaçacağını düşünüyorum Bu şekilde kaçamaz. En azından kolay kolay.

Tuttuğum nikâh memurunun ve ondan getirmesini istediğim iki tanığın önünde duruyoruz. Biraz alışılmadık ama para diğer insanların sahip olamayacağı şeyleri satın alır. Özgürlük hariç. Onu satın almaz.

"Herkes hazır mı?" Nikâh memuru doğruldu ve ikimize de gülümsedi.

"Öyleyiz." Ashley'e konuşma fırsatı vermiyorum. Kolunu sıkıca kavrayarak tartışmaması için onu uyarıyorum.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, nefes almayı bırakırdım. Nikâh memuru ellerini ovuşturuyor.

"O zaman başlayalım."

Talimatlarıma uygun olarak ayini kısa tuttu, sadece evliliğin yasal olduğundan emin olmak için gereken kelimeleri kullandı ve on beş dakikadan kısa bir süre sonra belgeleri imzaladık.

Ashley'nin şokta olduğundan eminim ve bu bana çok uygun. Yani gerektiğinde konuşuyor, önündeki kağıtları imzalamasını söylediğimde talimatlarıma uyuyor ve herhangi bir yaygara çıkarmıyor.

Ancak nikâh memuru ve iki arkadaşı gitmeye hazırlanırken savunmasını toparlamış görünüyor. Elimi sıkıyor ve koridordan ana girişe kadar onları takip ederek benden uzaklaşıyor.

Onu durdurmuyorum. Şu anda söylediği ya da yaptığı her şey imzaladığı sözleşme hükümlerine göre ele alınacaktır.

Ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece kapının önünde durup uzaklaşmalarını izliyor. Araba gözden kaybolunca yavaşça dönüyor.

"Şimdi mutlu musun?"

"Mutlu musun?" Başımı hafifçe eğiyorum. "Yakınından bile geçmiyorum." Anahtarlarımı aldım ve ona doğru yürüdüm. "Hadi gidelim."

"Nereye gideceksin?"

"Sözleşmene göre dediğim yere, dediğim zamanda gideceksin. Şimdi yürü."

Onun kadar beyaz olmanın mümkün olduğunu sanmıyordum. Yüzündeki tek renk damlası gözlerinde. Ve saklayamadığı bir nefretle yarıyorlar.

İçime yayılan zevk dalgası beni şaşırtıyor. Hayal ettiğim gibi korkmuş küçük bir kız değil. Ateşi var. da onu kırdığımda daha da tatmin edici olacağı anlamına geliyor.

"Arabaya bin." Kapıyı onun için açmadım ve sürücü tarafına doğru ilerledim.

Bir elim kapıda durup arabanın kaputuna , o .

"Bunu her seferinde yapmak zorunda mıyız? Bin şu lanet arabaya, Ashley."

"Bir sözleşme imzalamış olabilirim ama hala haklarım var."

"Senin de hâlâ bir annen var." Saatimdeki zamanı kontrol ediyorum. "Önümüzdeki altmış saniye içinde bu kolayca değişebilir."

Tehdit asılı duruyor.

"Kırk saniye." Cep telefonumu çıkarıyorum. "Blöfümü görmeyi gerçekten isteyip istemediğini iyice düşünürdüm. Otuz beş saniye." Ekrana dokunuyorum ve beni kasaba şerifine bağlayacak numaraya ilerliyorum. "Otuz saniye."

"Bana davranamazsın!"

"Sözleşmeyi imzaladın. Sana istediğim gibi davranabilirim. Yirmi saniye."

Arabanın kapısını açıyor ve içeri giriyor.

"Gördün mü? Sana söyleneni yapabilirsin."

Cevap vermiyor.

"Kemerinizi bağlayın."

Yerine takarken her hareketinde öfke var. Arabayı çalıştırıyorum ve kapıya kadar gidip geçebilmek için dönüyorum.

"Anneme ne söylemem gerekiyor?" Birkaç dakika sonra sessizliği bozuyor.

"Bir şey yok. Her şey kontrol altında." "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Bu artık seni ilgilendirmiyor."

Dudakları birbirine yapışıyor ve yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçiyor. Hedeflediğim yere yaklaştıkça, kafamda elliden geriye doğru saymaya başlıyorum. ne kadar dikkat ettiğini ve nerede olduğumuzu ne zaman fark edeceğini merak ediyorum.

Yediye ulaşmıştım ki, keskin nefes alışması sonunda anladığını haber veriyor.

"Hayır. Hayır! Beni neden buraya getirdin?" Bir eli emniyet kemere gidiyor ve aynı anda hem kemeri açmaya hem de kapıyı açmaya çalışırken beceriksizce hareket ediyor. "Arabayı durdur. Çıkarın beni."

"Eğer atlarsan, bir yerlerini kırarsın."

"Oraya geri dönmektense *ölmeyi* tercih ederim."

"O zaman bu gece çok ilginç olacak ve sabahleyin yapmam gereken bir sürü açıklama olacak."

"Zain, lütfen. Oraya girmek istiyor olamazsın."

Arabayı park ettim, motoru durdurdum ve yüzümü ona döndüm.

"Kapıya kadar kendin yürüyebilirsin ya da seni oraya kadar taşıyabilirim." "Lütfen... bunu yapmayın."

"On."

"Ne?"

"Sıfıra geldiğimde, artık seçme şansın yok. Dokuz." "Sen delisin."

"Sekiz."

"Çılgılık atarsam, biri araştırır." "Yedi. Devam et."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Altı. Nedenini biliyorsun."

"Özür dilerim. *Özür dilerim!*"

"Beş. Özrünüz için on dört yıl çok geç."

Emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açtım. "Dört. Yanına geldiğimde inmiş olacağım. Eğer arabadan çıkmazsan ..."

Dışarı çıkıyorum.

Ona ulaştığımda yolda duruyordu.

"Senden nefret ediyorum. Senden *nefret* ediyorum. Seni asla serbest bırakmamalıydılar.

Sen bir ."

Elimi kaldırıyorum, geri çekiliyor ama tek yaptığım yanağını hafifçe okşamak oluyor.

"Firecracker, beni dönüştürdüğün canavarla seni henüz tanıştırmadım bile."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ASHLEY

KALBİM KABURGALARIMA ÇARPIYOR. BOĞAZIM SIKIŞTI. AVUÇLARIM terli.

Titrememi
durduramıyorum.

Nefes alamıyorum.

O eve adımımı atamam. Adım
atamam.

Burada olma düşüncesi bile beni soğuk terler döktürüyor. Ciddi olamaz. Gerçekten bu eve girmek istiyor olamaz. Bu bir çeşit çarpık şaka olmalı.

Onu aradım. Arabanın kaputuna yaslanmış, elleri ceplerinde, o soğuk, karanlık gözleriyle beni izliyor.

"Yapamam." Boğazımdaki yumruyu aşmak için kelimeleri zorluyorum. "Lütfen, bana bunu yaptırma."

Yüz ifadesi değişmiyor. "Sözleşmeyi imzaladın. Ne yaptığının tamamen farkında olarak kendi kararlarınızı verme hakkınızdan vazgeçtiniz."

"Sen... sende bir sorun var." Kelimeler bir fısıltı gibi çıkıyor.

"İçeri yürüyecek misin yoksa seni taşımam mı gerekecek? Eminim komşulara dedikodu yapacakları bir şey verir."

"Komşular..."

Etrafa bakıyorum. Yolun her iki tarafında da ağaçlar var. Yolun karşı tarafında bir ev yok. Kimse bir şey görmeyecek.

Kaçarsam ne yapar? Arkamı dönüp kaçarsam? Seni yakalar ve içeri sürükler.

Boğazımdan histerik bir kahkaha yükseliyor.

Cinayet suçundan on dört yıldır hapiste olan bir adamla yeni evlendiniz ve sizi buraya... suç mahalline getirmesine şaşırdınız mı?

"Senden nefret ediyorum."

"Bana söyleyip duruyorsun." Doğruldu. "İçeri girme zamanı.

Seçimini yap, Ashley. Yürümek mi, taşınmak mı?"

Kardeşim öldüğünden beri yaklaşmadığım bir eve girmek için kendimi zorlamak mı, yoksa ona beni daha fazla aşağılama zevkini tattırmak mı?

Omurgamı sertleştiriyorum, başımı geriye atıyorum ve derin bir nefes çekiyorum.

Bunu yapabilirim.

Ayaklarım hareket etmiyor.

Bunu yapmak zorundayım.

İleriye doğru bir adım atıyorum, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha. Her adım beni eve daha da yaklaştırıyor ve ön kapıya giden basamaklara ulaştığımda kalbim göğsümden gibi oluyor.

Görüşüm gidip geliyor. Üşüyorum ama alnımda boncuk boncuk ter var. Ellerim nemli. Kalçalarımı ovuyorum.

Bu ev tüm kabuslarımın gerçekleştiği yer.

Dudaklarımı yalıyorum.

Bunu yapabilirim!

Evet, yapabilirsin. Ona bu zevki tattırma.

"Etkilendim." O soğuk ses arkamdan geliyor. "Kaçacağından emindim." Beni geçip kapının kilidini açtı. "Hadi. İçeri gir."

Sessiz menteşeler üzerinde sallanarak açılıyor ve ötesindeki karanlık koridora bakıyorum.

Ben hareket edemedim Zain'in eli sırtıma dokunuyor ve beni pek de nazik olmayan bir şekilde ileri itiyor. Eşikten tökezleyerek geçiyorum ve sonra içerideyim.

Sallanıyorum.

. *Bunu yapamam. Yapamam.*

Arkamdan kapanan kapı, bir hapishane hücresinin gibi ses çıkarıyor. Dönüyorum, niyetim gitmek ve ellerim omuzlarıma kapanıyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Yapamam. Lütfen. Gitmek zorundayım. Burada kalamam.

Yapamam."

Kurtulmaya, onu itmeye çalışıyorum, gözlerim kapıya odaklanmış. özgürlüğe.

Ve sonra dünya dönüyor. Altüst oldum ve omzunun üzerinden fırlatıldım. Sırtı görüş alanımı dolduruyor ve ben harekete geçiyorum.

Ellerim sırtına çarpıyor. Bacaklarımı tekmeliyorum. Çığlık atıyorum. Bağıriyorum. Kaçmak için savaşıyorum.

Bir kolu bacaklarıma kenetlenip onları kilitliyor. Ama ellerime ulaşamıyor, ben de yumruk yapıp sırtına, omurgasına yumruk atıyorum. Bir elimi omzuna dayayıp kendimi kaldırmaya çalışıyorum.

Ani bir hareketle beni havaya kaldırıyor, sonra da yere indirip karnımı omzuna çarpıyor. Ciğerlerimdeki tüm hava kaçıyor ve beni soluk soluğa bırakıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve sırtına, boynuna, ulaşabildiğim her yere pençelerimi geçiriyorum.

Panik içinde beni nereye götürdüğüne hiç dikkat etmiyorum ve ancak dünya yeniden döndüğünde ve beni ayaklarımdan üzerine oturttuğunda nerede olduğumuzu görebiliyorum.

"Hayır!" Tam kapı kapanırken döndüm. "Hayır! Zain, hayır!" Kilit klik sesi çıkarırken ellerim tahtaya çarptı.

"Akşam için hücrenize hoş geldiniz. İyi uykular. Sabah tam altıda görüşürüz."

Adını haykırıyorum, ellerim kapıya vuruyor.

Arkamı dönmek istemiyorum. Nerede görmek istemiyorum.

Ellerim acıyana kadar kapıya vurdum. Boğazım yanana kadar onun adını haykırıyorum.

Ve daha fazla dayanamadığımda dizlerimin üzerine çöküyorum, sırtım odaya dönük.

Bu bir kabus. Sadece

bir kabus.

Uyanacağım.

Her zaman .

Sadece

nefes al.

Bu gerçek

değil.

Bu bir kabus.

Ama yle değil. Olmadığını

biliyorum. Beni gerçekten

buraya o getirdi.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Geri gelecektir. Beni gerçekten burada kilitli bırakmaz. Bırakmaz.

Bırakamaz.

Ama kendime bunu ylerken bile, onun yapacağını biliyorum.

O bir canavar. Kaybettiği yılların intikamını almak isteyen soğuk, kalpsiz bir canavar.

Muhtemelen kapının dışında durmuş beni dinlerken glyordur.

Ellerimi yanaklarıma sürüyorum ve başımı kaldırıyorum.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum, sonra yavaşça yüzümü odaya dönüyorum. Hatıralar dört bir yanıma çarpıyor ve sallanıyorum.

Kardeşimi aramak için koşarken evin ürkütücü sessizliği.

Adını söylediğimde sesimin yankılanması.

Yatak odasının kapısını iterek açtığımda havadaki tuhaf bakır kokusu.

Kan... Tanrım... *Kan.* Yatağın

zerinde. Yerde.

Cesetlerin üzerinde duran adam.

Benim vizyon kararır, ve ve son şey
I bkz. kan lekeli halıdır.

KIRKINCI BÖLÜM

ZAIN

ÇIĞLIKLARINI VE KAPIYI YUMRUKLAMASINI DUYMAZDAN GELİP UZAKLAŞIYORUM.

Onu koyduğum yatak odası evin arka tarafında ve sokaktaki evler arasında iyi bir mesafe var, bu yüzden kimse onu duyamayacak. Kimsenin araştırmaya gelmesinden endişelenmiyorum.

Dışarı çıktım ve arabanın arkasında durdum. Bagajı açıp dizüstü bilgisayarımın çantayı çıkarıyorum, kilitliyorum ve içeri giriyorum.

Hâlâ bağılıyor. Sanırım ağlıyor da olabilir ve bu ses beni jürinin suçlu olduğuma dair kararını okuduğu ana götürüyor.

Başımı sallıyorum. Bu konuda yumuşamayacağım. Niyetim, *benim* yaşadığım her şeyi ona da .

Kendini ne kadar süreceğine dair kendimle iddiaya girdim. Bir saat veriyorum. Belki en fazla iki.

Dizüstü bilgisayar çantasını mutfak masasının üzerine koyuyorum ve buzdolabından bir şişe su alıp masaya oturuyorum. Bir dakika sonra dizüstü bilgisayarı çantadan çıkardım ve arkama yaslandım.

Ashley *hâlâ* çığlık atıyor, çoğunlukla kapıya vurarak benim adımları söylüyor. Dayanıklılığından etkilendim. Ona yardımı dokunacağından değil.

Dizüstü bilgisayar çalışmaya başladığında ayağa kalkıp kapıyı kapatıyorum ve gürültüyü biraz bastırıyorum.

Dizüstü bilgisayar çantasını açıp kulaklıkları buluyorum ve içeri itiyorum. Gürültü engelleme seçeneği gürültüyü daha da azaltıyor. Dizüstü bilgisayar karşılama ekranına ulaştığında oturum açıyorum, ardından Rook'un bana gönderdiği şifreli adres bağlantısını giriyorum.

Bir şifre kutusu açılıyor ve üzerine karaladığım kağıdı bulup tam olarak söylendiği gibi yazmaya dikkat ederek şifreyi giriyorum. Bir belge ve iki video dosyası içeren bir klasör açılıyor. Önce belgeyi açıyorum.

Aşağıda, tanığın olanları anlatışında tutarsızlık bulduğum yerlerin zaman damgaları . Ayrıca görüşmeden sorumlu memurun tanığı doğru olmayan itiraflara yönlendirdiğini düşündüğüm yerleri de vurguladım.

Tamamını izleyin, sonra geri dönün ve o belirli zamanlara daha yakından bakın.

Sorgunu da ekledim. Özellikle yeniden yaşamak isteyeceğiniz bir şey olduğundan emin değilim, ancak orada dikkat etmek isteyebileceğiniz birkaç şey var. O zamanları da işaretledim.

Başka bir şeye ihtiyacınız olursa,
Rook'u arayın. Şövalye

Bunun altında bir dizi zaman damgası ve bağlantı var. Sanırım bunlar beni videolardaki tam konuma götürecektir. Henüz onları okumadım. Önce kaydı izlemek istiyorum, sonra Knight'ın bana bıraktığı notlarla eşleştireceğim.

Ekranın altına kadar küçültüyorum, ardından 'Ashley Trumont-Tanıklık ifadesi' başlıklı videoya tıklıyorum. Video açılıyor ve ekranda tam boyutta görünecek şekilde büyütüyorum. Kulaklıkların ses için bağlı olup olmadığını kontrol ediyorum, sesi açıyorum ve oynat'a tıklıyorum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

14 YIL ÖNCE

Tanık İfadesi Kayıt Transkripsiyonu

Yer: Whitstone Karakolu, Görüşme Odası 3 Hazır

bulunanlar: Dedektif Holson ve Dedektif Ramsey

Tanık: Ashley Trumont, Kadın

Başlangıç Zaman Damgası: 00:36 saat

Merhaba Ashley. Sana Ashley diyebilirim, değil mi? Ashley

Trumont: **Konuşmadan başını sallar**

Dedektif Holson: Bu harika. Sana bir içki getireyim mi? Belki bir soda?

Ashley Trumont: Ben.. Ben babamı istiyorum. BEN ... BEN ...

Yolda. Onu beklerken size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?

Ashley Trumont: Sanırım öyle.

Dedektif Ramsey: Bu gece ne olduğunu bize anlatabilir misiniz?

Ashley Trumont: **sobs**

Acele etme Ashley. Ama ne olduğunu anlamak için yardımına ihtiyacımız var.

Ashley Trumont: Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Kardeşim... Jason... Aman Tanrım... *Aman Tanrım!* **Koltuğunda sallanıyor, üzerini örtüyor yüz. Aşağıdaki kelimeler anlaşılıyor.**

Nefes al, Ashley. Burada güvendesin. Neden Jason'ın evine gittin?

Ashley Trumont: Onunla konuşmam gerekiyordu. Annemle babamın kavga ettiğini sanıyordum. Ona ne olduğunu bilip bilmediğini sormak istedim. oluyor.

Geç oldu. Yarına kadar bekleyemez miydi? Ashley Trumont: **başını sallar**

Neyi bilmeniz gerekiyordu?

Ashley Trumont: Annem ve babam bir şey hakkında konuşuyorlardı. . Jason'ın bu konuda bir şey bilip bilmediğini görmek istedim.

Dedektif Holson: Eve gittiniz ve sonra ne oldu? Zain Ryder'ı orada hiç gördünüz mü?

Ashley Trumont: Dışarıda değil. Arabası yolda duruyordu. Ön kapı açıktı. İçeri girdim ve Jason'ı çağırdım.

Dedektif Holson: Bir şey duydunuz mu? Kimse size cevap verdi mi? Kapı kilitli değil miydi?

Ashley Trumont: **başını sallar**

Dedektif: Ramsey: Yani eve girdin mi? Önce nereye gittiniz?

Ashley Trumont: Mutfak. Ama boştu. **Burada duraklar. Dedektif Holson ona bir avuç mendil uzattı. Gözlerini sildi.** Merdivenlerden yukarı yürüdüm, hala onun adını sayıklıyordum. Ve sonra... ve sonra ... oh *tanrım*.

Dedektif Holson: Yatak odasına girdiniz ve Zain Ryder'ı elinde bir bıçakla cesetlerin üzerinde dururken buldunuz.

Ashley Trumont: Hayır. Oradaydı ama elinde bir şey olduğunu sanmıyorum.

Dedektif Holson: Emin misin, Ashley? Bu çok önemli. Kardeşin ve Louisa *yataklarında* bıçaklı biri tarafından öldürüldü. Zain Ryder'ı orada buldunuz. Bıçak onda olmalı.

Ashley Trumont: **Başını sallıyor** Ben... Hayır. Ben bıçak görmedim.

*** ASHLEY TRUMONT'UN BABASI GELDİĞİNDE KAYIT DURAKLATILDI**

Yer: Whitstone İstasyonu, Görüşme Odası 3 Hazır

bulunanlar: Dedektif Holson ve Dedektif Ramsey

Tanık: Ashley Trumont, babası Bryan eşliğinde Başlangıç Zaman

Damgası: 01:52 saat

Siz gelmeden Ashley ile konuştuğum için özür dilerim. Bu konuda hızlı hareket etmemizin ne kadar önemli olduğunu anladığınıza eminim.

Bryan Trumont: Kızım on üç yaşında. Yanında ebeveyni olmadan onu sorgulamaya hakkınız yok.

Dedektif Ramsey: Bu durum mümkün olduğunca hızlı cevap almamızı gerektiriyordu. Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum Bay Trumont.

Ama şu anda Ashley'nin yardımına ihtiyacımız var. Görüşmeye geri dönmemiz konusunda için rahat mı Ashley?

Ashley Trumont: **Başını sallar** Kardeşime bunu yapan canavarın yakalandığından emin olmak istiyorum. **Başını ellerinin arasına alır ve ağlar**

Aradan önce, Zain Ryder'ın elinde bir bıçak olduğunu tespit ediyorduk. Hatırlıyor musun, Ashley?

Ashley Trumont: **nods**

Konuşmanı istiyorum Ashley. Ashley Trumont: Evet, bir bıçak.

Dedektif Holson: Ve onu onunla dururken hatırlıyorsun, değil mi?

Ashley Trumont: Ben ... bilmiyorum ... belki? Çok fazla kan vardı. Bilmiyorum. Adımı söyledi. Beklememi söyledi.

Ama kaçtınız, kendinizi banyoya kilitlediniz ve 911'i aradınız.

Ashley Trumont: Yapmadım... Başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Doğru olanı yaptın Ashley. Bıçağın neye benzediğini hatırlıyor musun?

Ashley Trumont: **başını sallar**

Ama gördünüz? Elinde mi? mi? Ashley Trumont: Ben... Ben... evet?

Dedektif Holson: kan var mıydı? Bunu gördünüz, değil mi? Ashley

Trumont: Olabilir mi? Hatırlamıyorum.

Evet, biliyorsun. Düşün, Ashley. Odaya girdin ve Zain Ryder'ı kardeşin ve Louisa'nın cesetlerinin başında dururken buldun ve elinde bir bıçak vardı. Onları daha yeni öldürmüştü. Ve kaçtın, çünkü seni polisten önce yakalarsa sıradaki sen olacaktın.

Bryan Trumont: Dedektif Holson! Kızım *on üç* yaşında. Ona böyle şeyler söyleyemezsiniz. Bahsettiğiniz kişi benim *oğlum*.

Özür dilerim. Ashley, bıçağı hatırlıyor musun? Ashley Trumont: Evet.

Evet, elinde bıçak vardı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

ZAIN

VIDEOYU DURAKLATTIM. DİZÜSTÜ BILGISAYAR EKRANI YÜZÜNDE DONAR. GÖZLERİ geniş, dudakları ayırık, yüzü solgun. Zamanın içinde donmuş. Arkadaşlarımı katleden bıçağı benim tuttuğumu onayladı.

Çenem sıkışıyor ve masanın kenarını öyle sert kavırıyorum ki canım acıyor.

Kaydedilmemiş süre boyunca ne oldu?

Ashley babasıyla buluşmak için dışarı çıkarıldı. Ama hemen görüşme odasına dönmemişler. Zaman damgası bunu kanıtlıyor.

Görüşme odasının dışında ne oldu da hikayesini değiştirdi?

Kapıya doğru bakıyorum ve kulaklıklardan birini çıkarıyorum.

Ona sorabilirim, ama üst kat sessizleşti ve şimdi oraya çıkmak onu sabah göreceğime dair beyanımı zayıflatacak.

Tekrar ekrana baktım. İzleyecek otuz dakika daha var. Ama hiçbirinin önemli olduğunu sanmıyorum. Tek doğrulayacağı şey, dedektifin onu yalan söylemeye ikna etmesine izin verdiği.

Tanık ifadesi duruşmada kullanılmadı. Reşit olmadığı ve onu ilk sorguladıklarında odada yetişkin bir temsilci bulunmadığı için kabul edilemezdi. Bu yüzden onu kürsüye çıkardılar.

Kardeşini yeni kaybetmiş on üç yaşındaki ağlamaklı bir kıza kim bakacak ve gördükleri hakkında yalan söylediğini düşünecekti?

Bilgisayarı kapattım. Sorgumdaki tren enkazını izlemekle ilgilenmiyorum. Onu yaşadım. O felaketin her saniyesini zihnimden silmeyi başardım.

Yalancı. Hatırlamıyorsunuz çünkü korkmuş, şok olmuş ve yıkılmıştınız.

Yarın Ashley'e tanık sorgulamasını izleteceğim ve bakalım nasıl açıklamaya çalışacak.

Masadan uzaklaşıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Biraz uyumaya çalışmalıyım. Buradan sonra işler... sarpa .

Evin kilitli olduğundan emin olduktan sonra merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Jason'ın odasının önünde durup dinliyorum. Bana ulaşan bir ses yok. Odanın içindeki ışık hâlâ yanıyor. Bu bir şey ifade etmiyor. Uyanık ya da uyuyor olabilir. Ama ışıklar kapalıyken o odada olmak istediğinden şüpheliyim.

Odasına girdiğimde verdiği tepki beklediğimden biraz daha aşırı oldu. Yarım saniyeliğine kapıyı açmayı bile düşündüm.

Onun polisle yaptığı röportajı izlediğimde planımdan vazgeçme düşüncem buharlaştı.

Koridor boyunca ilerleyerek burada yaşadığım zamanlarda kullandığım yatak odasına ulaşıyorum ve kapıyı açıyorum. Dışarıdaki oda, buraya son gelişimden bu yana neredeyse hiç değişmemiş. Komodinin üzerinde hâlâ bir yığın kitap var, en üstteki açık, yüzü aşağıya bakıyor. Peter'ın temizlik şirketine verdiği talimat, evin yaşanabilir olduğundan emin , ancak gerekli olmayan hiçbir şeye dokunulmamasıydı.

Tutuklanmamın ardından polis kanıt ararken tüm evin darmadağın edildiğini biliyorum. Yatak odamın bundan kurtulduğundan şüpheliyim, ama şimdi bakınca. Temiz ve düzenli görünüyor, sanki birinin gelip tekrar kullanmasını bekliyormuş gibi.

Yatak takımları temiz ve çarşaflar indirilmiş. Görmezden geliyorum. Orada uyumayacağım. Buraya hızlı bir duş almak için geldim, sonra aşağı inip kanepeye uzanacağım... ya da yere.

Kıyafetlerimi çıkaracak kadar uzun süre odada kalmak zor. Mutlu günlerin anıları beni her yönden bombardımana tutuyor. Yemin ederim Louisa'nın gülüşünü ve Jason'ın daha derinden gelen sesini *duyabiliyorum*.

Banyoya gidip hızlı bir duş alıyorum. Alışkanlıktan dolayı fazla oyalanmıyorum ve beş dakika içinde temizlenip çıkıyorum. Şifonyerde temiz kıyafetler var, yine Peter'a ricam üzerine temin edilmiş. Yumuşak bir çift gri eşofman ve düz siyah bir tişört giyiyorum, sonra attığım kıyafetleri toplayarak adımlarımı geri çekiyorum. Onları kapının yanındaki çamaşır sepetine atıp aşağıya iniyorum.

Oturma odasına doğru yürüyordum ki, kırılan camın sesi sessizliği bozdu. Duruyorum ve dönüp sesin nereden geldiğini çalışıyorum. Mutfak, çalışma odasını kontrol ediyorum ve sonra koridor boyunca ön kapıya doğru yürüyorum.

Üst cam panel kırılmış ve giriş holünün hemen içinde yerde şey var. Eğildim ve .

Üzerine bir kâğıt bantlanmış bir tuğla. Ne olduğunu bildiğimden oldukça eminim ama yine de soyup açıyorum.

Seni burada istemiyoruz.

Katil.

Bir zamanlar sözler hedefi vurur, irkilmeme ve otomatik olarak inkar etmeme neden olurdu. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Yıllarca insanlığın en kötöleri arasında yaşayarak katılaşmadığım zamanlar.

Şimdi sadece buruşturup top haline getiriyorum ve ön kapıyı açıyorum.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diyorum yüksek sesle, çöp kutusunun bulunduğu yere doğru yürürken ve çöpü içine atarken. "Eğer gerçekten cinayet işleyebileceğimi düşünüyorsan, bir sonraki hamlen konusunda çok dikkatli olmalısın. Bir dahaki sefere senin peşine düşebilirim."

kanıt olarak saklamalı, polise götürmeli ve rapor etmeliyim. Eğer tekrar olursa, bunu düşüneceğim. Ama şimdilik polisi yaptığım işten mümkün olduğunca uzak tutmak istiyorum

Kapıya doğru yürürken bir gözüm arabayı kaplayan gölgelerde. "Bazı şeylerin değişmediğini bilmek güzel. Pencereden iyi bir tuğla her zaman dikkat çekmek için etkili bir yoldur. Ama burası *benim* evim ve burada olmak istediğim sürece burada olacağım. O yüzden iyi eğlenceler."

İçeri girip kapıyı kapattım. Camı örtecek bir şeyim olduğundan emin değilim, bu yüzden Louisa'nın evin etrafına yerleştirmeyi sevdiği küçük masalardan birini sürükleyip kolun altına sıkıştırıyorum. Eğer biri içeri girmeye çalışırsa, onu duyacağım. Yarın, camın değiştirilmesini ayarlayacağım.

Oturma odasına giderken mutfığa uğrayıp buzdolabından bir şişe su alıyorum, sonra kanepeye uzanıp televizyonun kumandasını elime alıyorum. Kanallar arasında gezinirken, arka plan gürültüsü olarak işe yarayacak bir şey buluyorum, sonra onu yere atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Umarım en azından birkaç saat uyuyabilirim.

Odaklanmam gerekecek çünkü yarın Ashley Trumont için planım *gerçekten* başlıyor.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

KENDİME GELDİM, KAPININ YANINDA YERE YÜZÜSTÜ UZANDIM.

Beynimin nerede olduğumu ve neler olduğunu anlaması için bir iki saniye geçmesi gerekiyor. Anılarım yerine oturduğunda, panik tekrar beni ele geçirmekle tehdit ediyor. Elimden geldiğince bastırıyorum ve doğruluyorum.

Beni kardeşimin öldürüldüğü odaya kilitledi.
Ve bunu duyguya kapılmadan yaptı.

Ne tür bir canavar o?

Gülüşüm kısa ve acı. Bunun cevabını zaten biliyorum.

O, intikamını almak için masum birini hapse göndermek dahil hiçbir şeyden çekinmeyecek bir canavar.

Beni buraya getirmesine şaşırmamalıyım. Ya da beni bu odaya kilitlemesine. Ama içimde bir yerlerde, blöf yaptığına dair küçük bir umuda tutunuyordum sanırım. Sadece ne kadar ileri görmeye çalışıyordu. Çünkü akli başında kim nefret ettiği birine evlenmesi için şantaj yapar ki?

Kazanmasına izin veremem.

Önümüzdeki 14 ay boyunca hayatımın sahibi olabilir ama kır beni.

Kendimi odaya bakmaya zorluyorum. O geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum, Zain'in yatağın üzerinde durması dışında.

Gözleri kan dönmüş, gözlerimin içine bakıyordu, bu yüzden ne değiştiğini bilmiyorum.

Bir duvarda bir kitaplık, üzerinde yarısı boş bir şişe bulunan bir masa var. Şifonyer kapalı ama dışarıda bir şey var. Bir tişört, belki. Jason'ın mı? Louisa'nın mı? Zain'in mi?

Yatağa bakmamaya ama oda o kadar büyük değil ve ondan kaçamıyorum.

Gerçekten halının üzerinde kan mı gördüm? Yoksa hayal gücüm müydü?

Bilmem gerekiyor, bu yüzden yavaşça başımı çeviriyorum ve kendimi bakmaya . Halı büyük ve yuvarlak. Çok renkli, ama bana en yakın olan ve yatak tarafından örtülmeyen tarafı kirli kahverengi.

Çılgılık atma ihtiyacı beni neredeyse bastırıyor ama gözlerimi sıkıca kapatıp derin derin alıyorum.

Ona bu zevki tattırmayın. Muhtemelen dışarıda sizi dinliyordur, ağlamanızı duymayı bekliyordur.

Burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyorum. Ciğerlerim acıyana kadar havayla dolduruyorum, her nefesi bırakmadan önce, ağlama ihtiyacımı kontrol altına alana kadar.

Kanla kaplı bir halı gerçekten bunca yıl odada bırakılmış olabilir mi? Mantıklı ol, Ashley.

Gözlerimi tekrar açıp halıya odaklanıyorum ve yavaş yavaş lekenin bir leke olmadığı anlaşılıyor. Desenin bir parçası.

Zain mi yaptırdı? O gece dökülen kanı mı temsil ediyor?

Cebimde bir şey titriyor ve olduğum yerde donup kalıyorum. Sonra onu duyuyorum. Cep telefonumun bildirim sesi.

Telefonum! Aman Tanrım, telefonum yanımda!

Cebimden çıkarıp bakıyorum. Ekranda saat gösteriliyor. On iki on beş.

Birini arayabilirim. Onlara neler olduğunu anlatabilirim.

Düşünce oluşur oluşmaz, onu kapatıyorum. Eğer bunu , annem riske girer.

Telefonumun bende kalmasına bilerek mi izin verdi? Ne yapacağımı görmek için mi bekliyor? Beni test mi ediyor?

Şimdiye kadar her şeyin kontrolü ondaydı. Elinden almayı unutmaması mümkün değil. Bu riski almazdı. Bu demek oluyor ki, birini aramaya çalışsam bir şekilde haberdar olurdu.

Cep telefonumun kilidini açıp mesajlara giriyorum. Annemden gelmiş.

Anne: Eve ne zaman geliyorsun? Yatmaya hazırlanıyorum ve sadece kontrol etmek istedim.

Yanağımın içini kemiriyorum.

Ona ne söylemeliyim? Ona Zain'le evlendiğimi ve beni Jason'ın öldürüldüğü odaya kilitlediğini söyleyemem.

Ben: Bu gece dışarıda kalıyorum. Sabah seni ararım.

Dışarıda mı kalıyorsun? Bu da ne demek oluyor? Hala Zain'le misin?

Ben: Evet, Zain ile. Onun evindeyim.

Noktalar hareket ediyor, sonra duruyor, sonra tekrar hareket ediyor.

Anne: Bunun akıllıca olduğuna emin misin?

Hayır, değil. Ama bu ona söyleyemeyeceğim başka bir şey.

Ben: Sorun yok anne. Aptalca bir şey yapmayacağım.

Bunun üzerine hafif histerik bir kahkaha atmadan duramıyorum.

Bunun için artık çok geç. Aptalca kararların içine o kadar battım ki, beni çıkarmak için bir kurtarma ekibi tutması gerekecek.

Başımı kapıya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yorgunum, duygusal olarak tükenmiş durumdayım ama bu odada uyuyabilmemin hiçbir yolu yok.

Yapamam...

Yapmayacağım.

"Ayağa kalk, Ashley." Bu sözlerle kapıya vurulan ve tüm vücudumu sarsan bir gümürtü eşlik ediyor.

Başımı geriye attım ve kapıya çarptım. Çarpmanın etkisiyle bir an için sersemledim ve kafam karıştı.

Neredeyim ben? kaç? Beni kim arıyor?

"Kapıdan uzaklaş." Soğuk ve keskin ses, sırtıma çarpan kapıdan önce geliyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sendeleyerek ilerliyorum ve kendimi dik tutmaya çalışıyorum. Tam kapı açılırken yüzümü kapıya dönüyorum ve Zain'in kapı aralığında çerçevelenmiş olduğunu görüyorum.

Önce bana, sonra yerdeki cep telefonuna baktı. Eğilip telefonu aldı ve cebine koydu.

"O benim."

"Artık değil." Ayağıma bir çanta fırlattı. "Soyun ve bunları giy."

"Ne?"

"On dakikan var. Eğer o zamana kadar üstünü değiştirmezsen, seni kendim giydiririm." Geri çekilir ve kapıyı kapatır. Kilitlediğinde tıkırdıyor.

Orada öylece durmuş, olanları anlamaya çalışıyordum.

Uyuyakaldım mı? kaç oldu?

Boynum ağrıyor. Vücudum ağrıyor. Gözlerimin içinde kum varmış gibi hissediyorum. Kumlu ve ağrılılar.

Uyuyakalmış olmalıyım.

Gözlerimi ovmak için ellerimin topuğunu kullanıyorum, birkaç kez göz kırptıyorum, sonra yerdeki çantaya uzanıyorum.

Gerçekten onun istediğini yapacak mıyım?

Şu anda başka ne seçeneğiniz var?

Çantayı açıp içine baktım.

Ciddi olamaz.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZAIN

YATAK ODASININ KAPISININ KARŞISINDAKİ DUVARA YASLANIP

Cep telefonundan gönderdiği mesajları okuyup telefonumdaki zamanlayıcının on dakikadan geri saymasını bekliyorum. Sıra ulaştığında, kapıyı iterek açıyorum.

Onu gördüğümde içimde garip bir memnuniyet dalgası oluşuyor ve bu beni şaşırtıyor. Bir elinde çantayı, diğerinde giysileri tutuyor ve hala kendi giysilerini giyiyor. Memnun olmamalıyım, istediğimi yapmadığı için sinirlenmeliyim... ama değilim.

Bir omzumu kapının pervazına dayayıp ona bakıyorum. O da bana bakıyor, gözlerinde meydan okuyan bir parıltı var. Gülümseme dürtüsüne karşı savaşmak zorundayım.

"Sana üstünü değiştir demedim mi?" Sesim yumuşak. Çenesi kalkıyor. "Bunları giymeyeceğim."

"Dediğimi yapmazsan ne olacağını söylemiştim?" Yüzü soluyor ama kararlı duruyor.

Neden onun meydan okumasını seviyorum?

Çünkü bana meydan , bana tam olarak istediğim şeyi veriyor.

Ona şaka yapmadığımı kanıtlamak için bir şans.

Omuz silkiyorum. "Peki. Senin yaparız." Cep telefonumu çıkarıp Şerif McFadden'ın numarasını buldum ve hoparlöre verdim.

"Yapma," diye
fısıldıyor. Onu
görmezden
geliyorum.

"McFadden." Cevap veren erkek sesi netti. "Ben
Zain."

"Zain! Ben de senin aramanı bekliyordum."

"Özür dilerim, döndüğümden beri çok yoğunum. Bu öğleden
sonra boş musun? Teklif ettiğiniz sohbeti yapmak isterim."

"Zain, lütfen!" Ashley yaklaşıyor.

Ona sırtımı döndüm.

"Öğleden sonra temiz. Saat kaç düşünüyordun?"

"İki senin için uygun mu? Bu sabah yapmam gereken birkaç şey
var."

Bir el koluma dolanıyor ve sinirlerimi harekete geçiriyor. Birinin
bana dokunmasına alışabileceğimi hiç sanmıyorum. çekiliyorum.

"İki mükemmel. gelin. Sizi beklediğimi haber vereyim."

"Teşekkürler." Aramayı kesip telefonumu cebime koyduktan
sonra tekrar Ashley'e dönüyorum. "İçinde bulunduğun durumu
kavramış gibi görünmüyorsun."

Ona doğru bir adım atıyorum. O geri adım attı. Bir kaşımı
kaldırıyorum.

"Eğer kaçmaya , benden daha hızlı olduğundan emin ol. Çünkü
beni peşinden koşturursan ve seni yakalarsam, sonuçlarından hiç
hoşlanmayacaksın."

Benden uzaklaşmaya devam ediyor.

"Beni kardeşimin öldüğü odaya kilitledin."

"Beni on dört yıl boyunca sekize onluk bir hücreye kilitlediniz. En
azından bu oda ondan daha büyük ve ayrı bir banyon var. Benim
yoktu. Aynı alanda bir yatak, bir lavabo ve bir tuvalet vardı. Banyo
kapısını kilitlemediğime ve seni bir kovayla bırakmadığıma şükret.
Üstünü değiştir."

"Bunları giymeyeceğim."

"O zaman etrafta çıplak dolaşacaksın."

Hamlesini yapıyor ve sağa doğru dart atıyor. Ama ben onun bir
şey yapmasını bekliyorum. Sağa doğru gitmeden önce onu
yakaladım.

ve saniyeler sonra elleri arkadan bağlanmış bir şekilde yüzüstü yere yatırır.

"Zor yolu seçmek zorunda kaldın, değil mi? Ama farklı bir şey beklemiyordum, bu yüzden hazırlıklı geldim."

Dizimi sırtının küçük kısmına bastırarak tutuşumu ayarlıyorum, böylece her iki bileğini de tek elimle sabitliyorum, sonra arka cebime uzanıyorum ve bir çift kelepçe çıkarıyorum. O kendini kurtaramadan kelepçeler yerine oturdu.

Ayağa kalkıp bir ayağımla onu sırt üstü çeviriyorum. Gözleri bana ateş püskürüyor ama .

"Bu şekilde olmak zorunda değildi, Ashley. Kıyafetlerini giyip aşağı inebilir ve kahvaltını yapabilirdin. Hapishanede mahkûmlar gardiyanlarla kavga ettiğinde ne olur biliyor musun?"

Dudakları birbirine yapıştı.

Yanına çömeliyorum. "Sonunda yine de kendilerine söyleneni yapıyorlar, sadece gardiyan bunun daha aşağılayıcı olmasını sağlıyor."

Konuşurken ellerimi tişörtünün alt kısmına doluyor ve keskin bir şekilde çekiştiriyorum. Malzeme ikiye ayrılıyor.

"Ne yapıyorsun?" çalışıyor.

Parmaklarımı kot pantolonunun kemerine geçirdim ve onu geri çektim. "Tek yapman gereken üstünü değiştirmekti." Düğmeyi açtım.

"Hayır!"

"Bu önlenebilirdi." Fermuarı indiriyorum.

Tekrar kaçmaya çalışıyor, ellerimden kurtulmak için etrafında dönüyor. Ayaklarını yere dayayarak bacaklarıyla itiyor ve vücudunu halının üzerinde kaydırıyor. Başımı sallıyorum, kot pantolonunu kavriyorum ve bacaklarından aşağı sürüklüyorum.

"Dokunma bana!" Çığlık atıyor, elimi ağzına kapattığımda sesi kısa kesiliyor.

Beline sarıldım, ona doğru eğildim.

"Hapishanede çırılçıplak soyulursun, sonra da silah araması yapılır." Yüzüm onunkine kadar başımı eğiyorum. "İstediğin bu mu? *Tam* bir hapishane deneyimi mi istiyorsun? Çünkü bunu yapabiliriz. Hoşuna gitmeyeceğini garanti edebilirim." Elimi kaldırıyorum. "Cevap ver bana."

"Hayır!"

"Hayır mı? Hayır, bana cevap vermiyorsun ya da hayır, tam deneyim istemiyor musun?" Tek kaşımı kaldırdım.

"yakıyorsun. Ellerim ..." Sesi titriyor.

O kadar yakın ki, her nefes verişinde nefesi yanağıma değiyor. Yarım santim daha yaklaşırsam onu öpebilirim.

Bu düşünce bir kova soğuk su gibidir.

Ne oluyor lan?

Üzerinden yuvarlandım, sonra uzanıp onu ayağa kaldırdım. Yırtık tişört kollarından aşağı kayıyor ve kelepçelerden sarkıyor.

"Maksimum güvenli bir hapishanede sabah rutininin ne olduğunu biliyor musun?" Etrafında dönüyorum ve kelepçelerden kurtulana kadar tişörtünü yırtıyorum. Sesi duyunca irkildi. Ne düşündüğünü, benden ne yapmamı beklediğini biliyorum.

Ama yanılıyor. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikri yok.

"Her sabah, hiç aksatmadan, iki gardiyan gelir. Yataktan kalkmanız, çıplak olmanız ve ellerinizin başınızın arkasında olması gerekiyor. Gardiyanlardan biri hücreyi arar, diğeri de sizi. Buna 'öksür, düş ve çömel' deniyor. Bazen, eğer bir mahkum özellikle tehlikeliyse, üst araması yaparlar."

Tekrar önünde durana kadar hareket ediyorum. "Bu planımın bir parçası değildi ama sana karşı arkamı kollamam gerekebileceğini düşünmeye başladım." Çenesini kavıyorum. "Aç ağzını."

"Hayır."

"Seni zorlamayacağımı mı sanıyorsun?"

Dudakları birbirine bastırmaktan bembeyaz olmuş. Çenesini sıkıp gülümsüyorum, sonra burnunu sıkıştırıp kapatıyorum.

"Nefesini ne kadar tutabilirsin? Çünkü önümüzdeki sekiz saat boyunca gidebileceğim başka bir yer yok."

Nefes almak için ağzını açana kadar neredeyse iki dakika geçti. Burnunu serbest bırakıyorum ve parmaklarımı ağzına sokarak ağzını sonuna kadar açmaya zorluyorum.

"Eğer beni ısıırırsan, bunu on kat daha kötü yaparım."

Parmaklarımı dişlerinin üzerinde gezdirerek içini yokluyorum ve altını kontrol etmek için dilini bir tarafa itiyorum. İşim bittiğinde onu bırakıyorum, eğilip harap olmuş tişörtünü alıyorum ve parmaklarımı silmek için kullanıyorum.

"Uslu duracak mısın yoksa seni yatağın üzerine yatırıp her yerini aramalı mıyım?"

"Buna cüret edemezsin!" Yüzündeki tüm renkleri kaybetti. "Dene beni."

Hareket etmeyince başımı salladım. Bir elimi koluna dolayarak onu yatağa doğru yarı sürüklüyorum, yarı götürüyorum. Yüzünü yere eğip çömeliyorum ve kot pantolonunu ayaklarının üzerinden çekiyorum. Artık iç çamaşırına kadar inmişti. Gözlerim omzundaki küçük dövmeyle takılıyor. Bir kuş. Kanatlarını açmış, parlak maviler ve kırmızılar içinde bir yalıçapkını.

"Hayır! Hayır, uslu . Yemin uslu duracağım."

Dikkatim tekrar önümdeki kadına yöneliyor. "Lütfen, Zain. Lütfen bunu yapma. Uslu duracağım."

Yapmayacak. Güvende olduğunu düşündüğünde, tekrar itecektir. Ama şimdilik onu korkuttum.

Gitmesine izin verdim ve o da doğrulup dönmek için çabaladı. "Çekil." Beni geçebilmesi için bir kenara çekiliyorum.

"Kıyafete ihtiyacım var."

"Bunun için şansın vardı. Yarın tekrar deneyebilirsin." İtirazlarını duymazdan geliyorum, ellerimi kelepçeleri birbirine bağlayan zincire doluyorum ve onu odadan dışarı, koridora ve merdivenlerden aşağı itiyorum.

Mutfaktayken onu zorla sandalyeye oturtuyorum.

"Ya orada kendi isteğinle oturursun ya da seni ona bağlarım. Bir video izleyeceksin ve sonra kahvaltı edebilirsin."

Dizüstü bilgisayarını açtım ve polis oynatmaya başladım.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

NE ZAMAN DAHA KÖTÜYE GIDEMEYECEĞİNİ DÜŞÜNSEM, BANA BUNU KANITLIYOR.

Yanlış.

Hapiste geçirdiği yılların onu delirtip delirtmediğini merak etmeye başladım. Davranışları için mantıklı olan tek olası sebep bu.

Korku dolu beş dakika boyunca, beni kıyafetlerimden soyup yüzüstü yatağa attığında, bunun orada bitmeyeceğini düşündüm. Ama kollarımdan başka hiçbir yerime dokunmadı ve beni bırakıp onunla yüzleşebildiğimde bakışları yüzümden hiç ayrılmadı.

Mutfak masasında iç çamaşırlarımla oturmak rahatsız edici. Kendimi savunmasız ve teşhir edilmiş hissediyorum ama o bana bakmıyor bile. Omuzlarım ağrıyor ve kelepçeler bileklerime batıyor.

Dizüstü bilgisayarın kapağını açtığında kalp atışlarım hızlanıyor.

Bana ne izlettirecek?

Lütfen Jason'ın videosu olmasın. Tanrım, cinayeti kaydetmedi, değil mi?

Saçmalama. Bu onun suçlu olduğunu kanıtlar. O kadar aptal değil.

Ekran Jason'ın yatak odası *olmayan* bir odaya açıldığında, rahatlayarak sandalyenin arkasına yaslanıyorum. Kısa süren bir rahatlama.

dizüstü bilgisayar hoparlöründen bir erkek sesi duyulduğunda yaşadı.

"Merhaba, Ashley. Sana Ashley diyebilirim, değil mi?"

"Bunu nasıl aldın?" Dikkatimi ekrandan mutfağın karşı tarafındaki adama kaydırıyorum.

Omuz silkiyor ama her ne yapıyorsa arkasını dönmüyor.
Omuz silktiğini görmemi istediğinden bile emin değilim.

Ekrandaki sesler beni geri çekiyor ve on üç yaşındaki ben yüzünü ellerinin arasına gömüp ağlarken onu izliyorum.

Bu çok garip. Bunu hatırlamıyorum. Dedektiflerle yalnız kaldığımı hiç hatırlamıyorum. Neden böyle oldu? Dedektiflerin sorularını yanıtlarken babamın yanımda oturduğunu hatırlıyorum, ama bunu değil ... Neden hatırlamıyorum?

Ekran donuyor ve göz kırpmıyorum.

"Bunu yakaladın mı yoksa hayal mi görüyordun?" Soğuk ses tonu dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

"Bu gerçek mi? Babam mülakatım için oradaydı."

"Odak noktan bu mu?" Videoyu geri sarıyor. "Dikkatini ver." Tekrar oynat tuşuna basıyor.

"Yatak odasına girdiniz ve Zain Ryder'ı elinde bir bıçakla cesetlerin üzerinde dururken buldunuz."

Midem bulanıyor. O geceyi düşünmek istemiyorum, ama bu sözler görüntüyü tekrar beynime kazıyor.

Zain yatağın üzerinde, Jason ve Louisa'nın cesetleri yan yana durmaktadır. Elleri kanlıdır ve sağ elinde bir bıçak tutmaktadır.

"Hayır. Oradaydı ama elinde bir şey tuttuğunu sanmıyorum."

Genç halimin sesi görüntüyü paramparça ediyor.

Ne?

"Bu sahte. Ben asla böyle bir şey söylemedim."

"Kapa şu lanet ." Tekrar geri sarıyor.

"Hayır. Oradaydı ama elinde bir şey tuttuğunu sanmıyorum."

"Emin misin Ashley? Bu çok önemli. Kardeşin ve Louisa yataklarında bıçaklı biri tarafından öldürüldü. Zain Ryder'ı orada buldun. Bıçak onda olmalı."

Bıçak *ondaydı*. Zihnimde açıkça görebiliyorum. Ama ekranda, kafamı sallıyorum.

"Ben... Hayır. Ben bıçak falan görmedim."

Zain videoyu tekrar geri sarar.

"Ben... Hayır. Ben bıçak falan görmedim."

"Bunu duydun mu? Tekrar çalayım."

Ergen sesim odayı tekrar dolduruyor... ve tekrar... ve tekrar. "Dur!"

Elimde olsa kulaklarımı kapatırdım.

"Sorun nedir? Yalanının ortaya çıkacağını hiç düşünmedin mi? O sırada çok şanslıydınız ama bence Dedektif Holson ne yaptığını çok iyi biliyordu. Kaydın bu kısmı yaşınız ve yanınızda bir yetişkin olmaması nedeniyle delil olarak kabul edilemezdi. Yani bıçağım yoktu itirafın jüri tarafından hiç duyulmadı. Dedektif bu işte yeni değildi. Reşit olmayan biriyle görüşme yasalarını neden göz ardı etti sanıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Bunu hatırlamıyorum. Bu gerçek olamaz."

"Uygun." Bir sandalye çekti, etrafında döndürdü ve kollarını arkaya yaslayarak koltuğa oturdu ve bana baktı. "Yani bunun derin bir sahte kayıt olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

"Öyle olmalı. Çünkü ben bunların hiçbirini söylemedim."

"Dedektif Holson'un ortağından - kayıttaki diğer dedektiften - bunun gerçek olduğunu teyit eden yazılı bir ifade aldığımı söylesem ne dersiniz?"

Başımı sallıyorum.

Bu nasıl ? Onu gördüm.

I. Gördüm. Onu!

Bir elini uzatıyor ve tekrar oynat tuşuna basıyor. Kayıt hızlanıyor ve genç halimin odadan çıkarıldığını gösteriyor. Zaman geçiyor, sonra kapı tekrar açılıyor ve ben tekrar içeri giriyorum. Bu sefer babam .

Zain kaydın geri kalanının kesintisiz oynamasına izin veriyor ve ben de ilk iddiamı tamamen değiştirdiğimi izliyorum.

Kaydın bu kısmını hatırlıyorum. Yaşadığım şoku, korkuyu ve midemdeki bulantıyı yeniden yaşıyorum.

Zain'in elinde bıçakla cesetlerin üzerinde durduğunu anlatıyorum. Kaçmak için döndüğümde adımı nasıl bağırdığını anlatıyorum. Benim sesim

kırılır. Ağlıyorum. Babam elimi tuttu.

Ve Dedektif Holson bıçağı sorup duruyor. Tekrar tekrar.

Kayıt bittiğinde odayı sessizlik kaplıyor. Başımı sallamadan duramıyorum.

Onu bıçakla gördüm.

Onu bıçakla *gördüm*.

Onu *bıçakla* gördüm.

Gözlerimi kapatırsam, onu *hala* görebiliyorum.

Bu bir yalan. Yanlış. Söylediği gibi derin bir sahte. Öyle *olmalı*.

Öyleyse neden titriyorum?

Neden kendimi hasta hissediyorum?

Neden ona bakamıyorum?

"Dilini kedi mi yuttu?" Sesi sert ve soğuk. Öne

doğru eğiliyor ve ekrana tıklıyor.

"Haksızlık iddia edemezsin, sana başka bir video göstereceğim.

Bundan daha çok keyif alacaksın."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

14 YIL ÖNCE

Şüpheli Görüşme Kaydı Transkripsiyonu

Yer: Whitstone Karakolu, Görüşme Odası 1 Hazır

bulunanlar: Dedektif Holson ve Dedektif Ramsey

Şüpheli: Zain Ryder. Erkek.

Başlangıç Zaman Damgası: Saat 02:00

Sizi bu kadar uzun süre beklettiğimiz için özür dilerim. İçecek bir şey ister misiniz? Susamış olmalısınız.

Jason nerede? O ... Louisa mı?

Bu gece olanlar hakkında konuşabilir miyiz? Senin için sorun olur mu?

Zain Ryder: başını sallar. Bir elini yüzüne sürer**

10'da neredeydin, Zain?

Bugün bir ev satın aldım. Daha sonra yemek için alışverişe çıktım, anneme gittim, sonra sahil kenarına park ettim ve düştüm. Uyuyordum. Uyandığımda saat on buçuktu... neredeyse on bir... emin değilim.

Peki sonra ne yaptınız?

Eve gittim. Jason ve Lou'ya söylemek istedim... Onlara yeni evin tapularını aldığımı söylemek istedim.

Sürpriz mi oldu? Başka bir yerden satın alacağınızı bilmiyorlar mıydı?

Zain Ryder: Biliyorlardı. İlk benimle birlikte geldiler.

**Yüzünü ovalayıp kokluyor. Yaşıyorlar mı? Değil mi? Ölmediler.

Sana kızgınlar mıydı, Zain? Onları bu yüzden mi öldürdün?

Ne? Hayır, hayır! Onlar... Eve gittiğimde kapı açıktı. Sanırım Lou kapatmayı unutmuş. Bunu çok yapar.

Bize gerçeği anlatmalısın, Zain. Kiskandın mı? Bugün neden şehir dışında olduklarını , değil mi?

Zain Ryder: Tabii ki biliyorum. Onlar için mutluydum! Bu yüzden taşınyordum. Evi alabilsinler diye. Evi onlara verecektim.

Dedektif Holson: Kimin bebeğiydi? Ne?

Ne demek istiyorsun?

Dedektif Holson: Senin olduğunu düşündün ve sonra Jason'ın olduğunu mu öğrendin? Bu yüzden mi yaptınız?

Hayır! Hayır, asla-

Olan buydu, değil mi? Size babası olmadığınızı söylediler. Jason olduğunu söylediler. Öfkeleniniz ve onları öldürdünüz.

Öyle olmadı! Eve geldim. Jason yerde yatıyordu. Nefes alıyordu. Bana seslendi. Louisa yataktaydı. Tanrım... Hareket etmiyordu... Hareket ediyordum. Ama Jason adımı söyledi. yanına koymamı istedi. Onun yalnız kalmasını istemedi. Onun

**Elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Dedektif Holson: Kıskanç bir öfkeyle Louisa'yı bıçakladınız, sonra Jason sizi durdurmaya çalışınca onu da öldürdünüz. En iyi arkadaşını ve kız arkadaşını. Seni dışarı itmelerine dayanamadın.

Hayır! Hayır! Hayır!

Bir tanığımız var. Ashley Trumont, Jason'ın kız kardeşi, siz işi bitirirken geldi, değil mi? Sizi rahatsız etti.

Ashley? Hayır. Tanrım, keşke görmeseydi. Ona başka tarafa bakmasını söyledim. Polisi aramasını söyledim.

Dedektif Holson: Onu takip ettiniz. Acil servisle telefonda onu da öldürecektiniz.

Bu doğru değil!

Bence şöyle oldu, Zain. Sen geldin ve kız arkadaşınızla en iyi arkadaşınızı yatakta birlikte buldunuz. Size Louisa'nın hamile olduğunu ve bugün ilk taramalarını yaptırmak için şehre gittiklerini söylediler. Öfkeden deliye döndün. Elinize bir mutfaktan bıçak alıp ikisine de saldırdı.

Hayır! Ben yapmadım. Yapmazdım. Onlar benim arkadaşlarım.
Onları seviyorum. Onlar için mutlu oldum!

Dedektif Holson: Zain Ryder, seni cinayet şüphesiyle tutukluyoruz.

BÖLÜM KIRK YEDİ

ASHLEY

KISA BİR AN İÇİN, ÖLENİN KARDEŞİM OLDUĞUNU UNUTUYORUM.

Ekrandaki genç adamın yargılanıp suçlu bulunmasının benim suçum olduğunu.

Kalbim sorgulanan çocuk için kırılıyor. Sesinde şaşkınlık ve ıstırap açıkça görülüyor. Dedektif haklarını okuduğunda duyduğu korku. Ona inanmadıklarını anladığında yüzünde beliren yıkım.

Bir el görüş alanıma girip videoyu duraklattığında şaşıyorum.

Nerede olduğumu nasıl unuttum? olduğumu?

Ona bakmak istemiyorum. Odadaki adamın yüzündeki sert çizgileri ekrandaki kırık çocukla karşılaştırmak istemiyorum.

"Bana neden yalan söylediğini anlatmaya hazır mısın?" Gözlerimi kapatıyorum.

"Kanıtlar tam önünüzde duruyor. Yalan söyledin. Veda etme şansımı çaldın."

"Özür dilerim." Sesim fısıltı gibi. "Çok özür dilerim."

Bir sandalye yerde sürtünüyor. Gözlerimi açıp ona bakmak istemiyorum. Ne yaptığını bilmek istemiyorum.

"Louisa neredeyse on haftalık hamileydi. Şehre gittiler çünkü yerel doktora giderlerse haberin yayılacağını biliyorlardı ve bunu duyurmaya hazır değillerdi. Onlara bu evi hediye edecektim, böylece yeni ailelerini büyütebilecekleri bir yerleri olacaktı." Sesi çok konuşkan, sanki odadan yeni çıkmış biri hakkında konuşuyormuş gibi. Midem daha da düğümleniyor. "Çok heyecanlıydılar. Ama Jason zaman yaklaşına kadar bebek için bir şey almak istemedi. Kaderi kıskırtmak istemedi."

Koluma bir şey dokunuyor ve gözlerim açıldığında Zain'in yanımda durduğunu görüyorum, elinde bir kâse var.

"Nasıl hissediyorsun Ashley? Onların cinayetini üzerime yıkmaya karar verdiğin için gerçek katilin kaçtığını bilmek?"

"Görmedim. Seni bıçakla *gördüm*."

Bir ses çıkarıyor. Sanırım bu bir kahkaha. Ama içinde mizah yok.

"Bıçağı hangi tutuyordum?"

"Ne?" Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Ne eli?"

"Sağ elin."

Dudakları bükülür.

"Bunun ne önemi var?"

"Öyle değil. Pek sayılmaz. En azından şimdi değil." "O zaman neden soruyorsun?"

"Çünkü onları öldürmüş olsaydım, bıçak sol elimde olurdu."

"Sol elin mi?"

Bakışlarım sol elinde tuttuğu kaseye odaklanıyor. Oynadığı ve duraklattığı videoları düşünüyorum. O zaman da sol elini kullanıyordu.

Tanrım... baskın eli sol eli. Birine saldırıyor olsaydı, elini kullanırdı.

Kaseyi yere bıraktı ve arkama geçti. Bileklerim bir saniye sonra serbest kaldı.

"Kahvaltını yap."

Odadan çıkıp gidiyor.

Önümdeki kasede yulaf ezmesi var. Yulaf ezmesinden *nefret ederim*.

Neredeyse videoyu izledikten sonra içimi dolduran suçluluk duygusundan nefret ettiğim kadar.

Dedektiflerle yalnız kaldığım ilk görüşmeyi neden hatırlamıyorum? Neden gözlerimi her kapattığımda Zain'i elinde bıçak tutarken görüyorum, oysa başlangıçta bıçak olmadığını iddia etmiştim? Neden hikayemi değiştirdim? Neden yalan söyledim?

Neden yalan söyledim?

Kaydını izledikten sonra benden neden nefret ettiğini tamamen anladım.

Kim istemez ki?

Kendimden nefret ediyorum!

Ama bu bana başka bir şey de söylüyor.

Ne yaptığımın, ne söylediğimin bir önemi yok, Zain beni *asla* affetmeyecek. Bana eziyet etmeye devam edecek ve eğer ondan uzaklaşmazsam, her geçen gün daha da kötüleşecek.

Ayağa kalkıp odanın diğer ucuna geçiyorum ve ne yaptığımı ancak mutfaktan bahçeye açılan kapıyı ittiğimde fark ediyorum.

Ben kaçıyorum.

Annemin hapse girmesini riske atıyorum.

Ve şu anda kendimi durduramıyorum. Çünkü burada kalırsam, Zain'in öfkesini benden çıkarmasına izin verirsem, yıllar önce onu resmettiğim canavardan daha kötü biri olacak.

Avlunun sonunda, ormanın ötesine açılan bir kapı var.

Ayaklarıma bakıyorum.

Neredeyse çıplağım, üzerimde sadece iç çamaşırım var, yalınayağım ve ağaçların arasına doğru yürümek üzereyim.

Hangisi daha tehlikeli? Burada benden nefret eden bir adamla kalmak mı yoksa birinin beni kıyafetsiz görmesi riski mi?

Gündüz vakti. Daha erken. Yola kadar gidip birini indirebilirim.

Ama sonra neden soyunduğunu açıklamak zorunda kalacaksın. Her seferinde bir sorun. Önce dışarı çıkmaya odaklan.

Kapıya doğru giden taş bir patika var. Zain'in yeniden ortaya çıkmadığından emin olmak için arkama bakıyorum, sonra yola çıkıyorum.

Elim kapıya değiyor ve tam o sırada arkamdan ismimin bağırıldığını duyuyorum.

Kalbim kaburgalarımı dövüyor, kapının kilidini açıyorum, fırlatıp açıyorum, sonra da hızla giriyorum. Ayaklarımın altındaki zemin engebeli ama tek düşüncem Zain'le arama mümkün olduğunca mesafe koymak.

Adımı tekrar bağırıyor. Bu sefer daha yakından.

Sola dönüyorum. Düz devam etmek hata olur. Bunu yapmamı bekleyecek. Sürekli yön değiştirmeliyim. Yola ulaşmam daha uzun sürebilir ama bu Zaini de yavaşlatacaktır çünkü nerede olduğumu anlaması gerekecek.

Sağa dönüyorum ve yer eğildiğinde neredeyse bileğimi burkuyordum ama kendimi bir ağaç gövdesine yaslayıp dengemi yeniden sağlıyorum. Arkamdaki bir dalın kırılması beni ileri itiyor ve tekrar havalanıyorum.

Nefesim kulaklarımda çınlıyor, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Ciğerlerim yanıyor gibi hissediyorum. Her zaman oldukça fit olduğumu düşünmüşümdür. Haftada üç kez spor salonuna giderim ama ormanda yaptığım bu çılgın koşu bana aksini söylüyor.

Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor.

Koşu bandında daha fazla zaman geçirmeliydim.

Bir sola daha dönüyorum. Artık yolu bulmak için doğru yöne gidip gitmediğimden bile emin değilim ve bunu öğrenmek için yavaşlamaya cesaret edemiyorum. Sadece koşmaya devam ediyorum.

Arkamdan bir bağırış geliyor. Benim adım.

Zain.

Beni çoktan buldu.

Başımı çevirip onu aramaya başladım ve ayağımı dışarı attım.

... havaya.

Durmak için çok hızlı gidiyorum, tutunacak hiçbir şey yok ve tepeden aşağıya doğru . Acı omzumda, bileğimde ve sonra başımda patlıyor.

Her şey siyaha döner.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

ZAIN

KAPININ ÇARPMA SESİNİ DUYDUĞUMDA MERDİVENLERİ YARILAMIŞTİM. BU BENİ BİR Gürültünün ne olduğunu anlamak için bir iki saniye.

Sikeyim.

Onu hafife almışım.

İki kaydı izlemenin onu yıkacağını, kendini ne kadar kötü bir duruma göstereceğini düşündüm.

Yaptığı şeyin gerçekliğini duymak, yaptıklarımı hak ettiğini görmesini sağlar diye düşündüm.

Kıyafetlerini toplarken onu yemek yemesi için yalnız bırakmanın güvenli olacağını düşündüm.

Yanlış düşünmüşüm.

Tam zamanında mutfağa giriyorum ve onu pencereden bahçenin sonundaki kapıya doğru koşarken görüyorum.

Neredeyse çıplak olduğu gerçeğinin onu kaçmaya çalışmaktan alıkoymasına izin vermemesinden etkilenen bir yanım var.

Ama bu ona yardım etmeyecek. Benden bu kadar kolay uzaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Ve şimdi işleri kendisi için çok daha kötü hale getirdi.

Onu takip ederken acele etmiyorum. Etrafa o kadar çok çarpıyor , yerini tespit etmek kolay oluyor. Adını söylediğimde küfrediyor.

Belli ki vahŖi doğada çok zaman geirmiŖ bir kadın değil. Nereye gittiğini nasıl saklayacağı hakkında hiçbir fikri yok. Bu ormanda bir Ŗeyin izini srmeyeli uzun zaman oldu ama ocukken Jason'la burada kamp yaparak ve etrafta dolaŖarak geçirdiğimiz yıllar Ŗimdi yardımıma koŖuyor.

Kırık dalları, topraktaki yarım izleri arıyorum ve kuŖların tmeyi bıraktığı zamanı dinliyorum.

Tüm ipuçları beni onunla aynı yöne götürüyor.

Ve sonra onu gördüm. Birkaç metre önümde soluk bir ıŖık.

"Ashley, neden zamanını boŖa harcıyorsun? Benden kaçamazsın."

Bana bir bakıŖ atıyor ve hızlanıp gözden kayboluyor.

Bir saniye sonra ağaçların arasından çığlıklar yankılanır... ve sonra sessizlik.

KaŖlarımı atıyorum, dinlemek için baŖımı eğiyorum.

Hiçbir Ŗey.

Kaybolduğu noktaya ulaŖtıęımda onu fark etmem bir dakikamı alıyor. Gözlerim dik tepenin hareketsiz forma kilitleniyor.

Siktir, hayır.

Cansız bedeninin görüntüsü, gözlerindeki ateŖin yokluğu zihnimi dolduruyor ve kalbim yerinden ıkacakmıŖ gibi atıyor.

BaŖımı sallayarak görüntüyü bozuyorum.

Eğer o öldüyse, ben de hapse geri döneceğim.

Tepeden aŖaęıya dikkatlice iniyorum. Acele etmek hiçbir Ŗeyi zmeyecek ve eğer kayıp bir yerimi kırarsam ikimiz de yakın zamanda eve geri dnemeyeceğiz.

Sonunda ona ulaŖtıęımda, hala hareket etmemiŖti. Yanına meliyorum.

"Ashley?"

Cevap vermiyor. yatıyor, baŖı bana dönük, gözleri kapalı. Sağ gözünün üstünde çirkin bir morluk var.

"Ashley?" İki parmağımı boğazının dibine bastırıyorum ve nabızı parmaklarıma güçlü bir Ŗekilde attığında hissettiğim rahatlama dalgasını görmezden geliyorum.

Onun ölmesini istemiyorum. Bu planımın bir parçası değil.

Ellerimi kollarında ve bacaklarında gezdiriyorum. Çizikler var ama bir yeri kırılmış gibi gelmiyor. Dikkatlice onu ters çeviriyorum. Omzunda küçük bir kesik var ama onun dışında düzenli nefes alıyor.

Tahmin etmem gerekirse, tepeden inerken kafasını çarpıp bayıldığını söyleyebilirim.

Ayağa kalktım ve etrafa bakındım. Onu tepeye kadar taşıyabilmemin imkânı yok, o yüzden başka bir yol bulmalıyım. Boğazındaki nabızı bir kez daha kontrol ettikten sonra etrafa hızlıca bir göz atıyorum. Birkaç dakikamı alıyor ama sonunda gitmem gereken yöne giden küçük bir patika buluyorum ve Ashley'e geri dönüyorum.

Ona ulaştığımda gözleri açtı ve bir elini alnına bastırmıştı.

Görüş alanına girdiğimde dondu kaldı.

"Beni yalnız bırakın." Sesi hırıltılı ve alçak çıkıyor.

"Ayakta durabilir misin?"

"Neden? Beni tekrar aşağı itebilesin diye mi? İlk seferinde düştüğümü görmedin, yüzden tekrar etmemi mi istiyorsun? Şimdi de bu şekilde mi zevk almayı planlıyorsun?"

Sanırım düşüş onu kardeşinin yatak odasında uyumaya zorlamaktan ya da röportajlarımızın kaydını izlemekten daha fazla kırmadı.

"İlginç bir öneri ama hayır." Uyanık olmasına ve benimle kavga etmesine sevindiğimi itiraf etmeyeceğim. "Eve dönüp temizlenmek isteyebileceğini düşündüm."

"Hayır, o eve geri dönmek istemiyorum. Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Avuçlarını yere dayayıp itiyor, ancak küçük bir çığlıkla geri düşüyor.

"Sanırım omzunu incittin."

Bana doğru gönderdiği öfkeli bakış, girdilerimi takdir etmediğini açıkça ortaya koyuyor.

"Eğer çıkık olsaydı, çok daha fazla acırdı." Elimi uzattım.

Bana kaşlarını çatıyor.

"Belli ki tek başına ayakta duramıyorsun."

"Beni burada bırakmayı tercih etmez miydin?"

"Seninle görülen son kişi bendim. Kaybolmanla ilgili olarak soruşturulma riskine gireceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

"Şantaj ve adam kaçıрма suçlarından tutuklanma riskini göze alıyorsunuz, neden olmasın?"

"Arabama binerken ve herkesin içinde beni öperken görüldüğünde bunu kanıtlamakta zorlanacaksın." Yaralı omzunun karşı tarafına geçene kadar yürüdüm, sonra eğildim ve onu dikkatlice kollarıma aldım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? İndir beni!" Omzuma bir yumruk indiriyor, sonra acı dolu bir çığlık daha atarak kolunu bırakıyor.

Eve doğru yola koyuldum, bana yaslandığı gerçeğine ya da vücudunun ne kadar sıcak hissettirdiğine değil, yürüdüğüm yere bakmaya odaklandım.

"Debelenmeyi bırakmazsan, seni kıcının üstüne düşüreceğim."

"Yürüyebilirim."

"Umurumda değil."

Umurumda değil. Ne kadar hafif olduğu umurumda değil. Onu zıplattığımda çıkardığı küçük iniltilerin beni daha dikkatli olmaya itmesi umurumda değil.

I. Umrumda değil. Umursamıyorum.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

ASHLEY

ELLERİNİN VÜCUDUMDA OLDUĞUNUN FARKINDAYIM. BİR KOLU ALTIMDA

Bacaklarımda, eli dizimin hemen yanında, diğer kolu sırtımda, eli belimde. Beni onun dokunuşundan koruyacak hiçbir giysi yok. Fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyor. Yol boyunca ilerlerken bana bakmıyor bile.

Eve dönüş yolunun geri kalanında onunla konuşmuyorum. Attığı her adım omzumda acıya yol açıyor ama dişlerimi sıkıp görmezden geliyorum. Beni incittiğini bilmenin zevkini ona tattırmak istemiyorum.

Eve vardığımızda mutfığa doğru yürüyor ve üst kata çıkana kadar durmuyor. Tüm vücudum geriliyor.

Beni Jason'ın odasına mı götürüyor?

Onu peşimden koşturmaktan duyduğum tatmin duygusu, tekrar o odaya girmeye zorlanmaktan duyduğum korku tarafından yok edildi.

"Lütfen beni oraya götürmeyin." Kendimi konuşmaktan alıkoyamıyorum.

Başını eğiyor ve bana kaşlarını çatıyor. Ama yatak odasının kapısının önünde durmuyor ve koridor boyunca yürümeye devam ediyor, neredeyse rahatlayarak sarkıyorum. Açtığı kapı bir banyoya açılıyor ve karo döşeli zemini geçip beni tezgahlardan birine bırakıyor

beklenmedik bir nezaketle. Aşağı atlamak için hareket ettiğimde, yaklaşıyor ve başını sallıyor.

"Olduğun
yerde kal."

"Ben
iyiyim."
"Kal. Koy."

Yan tarafa geçip musluğu açıyor, sonra katlanmış bir bez alıyor. Onu ıslatıp sonra geri gelip önümde duruyor. İlk başta hiçbir şey yapmıyor ya da söylemiyor, sadece bana bakıyor.

Rahatsız edici. Bakışlarının bu kadar keskin olması ya da bu kadar odaklanmış görünmesi hoşuma gitmiyor.

Elini kaldırdığında geri çekiliyorum. Beni görmezden geliyor ve başımı yukarı kaldırmak için parmaklarını çenemin altına bastırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Başındaki kesiği kontrol ediyorum. Kıpırdamadan dur. Burada antiseptik ya da başka bir şeyim yok, o yüzden suyla idare etmek zorundayım."

Alnıma vuruyor. Tıslıyorum. "Acıyor
mu?"

"Tabii ki öyle!" Elimde olmadan kelimeleri şaklatıyorum.

"Biliyorsun, bu tavrın sözleşmenin bir parçası değil." Sesi neredeyse eğleniyor gibi.

"Buna sürpriz ikramiye
diyelim." Dudakları seğirdi.
Kaşlarımı çattım.

Az önce gülümsedi mi?

Tekrar uzaklaşmaya çalıştığımda parmakları çenemi kavırıyor.

"Kıpırdamadan dur."

" yakıyorsun. Bırak da kendim yapayım."

"Seni boğarak öldürmediğim için şükretmelisin."

"Bu iyi görünecek, değil mi? İki cinayetten aklandı, sonra birini işledi."

"Eğer benden kaçmaya çalışmasaydın, bu dürtüyü hissetmezdim."

"O zaman belki de deli gibi ."

"On dört yıl boyunca kilit altında kalmayı dene. Serbest bırakıldığında ne kadar akli başında olduğunu gör."

"Yani aklı başında olmadığını mı kabul ?"

"Ben öyle demedim."

"Öyle değil mi? Bana öyle geldi." "Sen hep böyle sinir bozucu musun?"

Ona cevap vermiyorum. Çünkü gerçekte, davranış şeklim benim için normal *değil*. Sorun çıkarmayı ya da insanlarla kavga etmeyi sevmiyorum. Hayatımı sessizce, dikkatleri üzerime çekmeden yaşamayı seviyorum.

Peki neden onu yemliyorum?

Belki pişman . Belki de onu çok . Ama Jason'ın ölümünden sonra yaptığımız röportajların kayıtlarını gördükten sonra, bana karşı öfkesinin haklı olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Belki de bana vermek istediği cezayı hak ediyordumdur.

Yalan mı söyledim?

Neden bıçağı olmadığını söyleyerek başladım, sonra hikayemi değiştirdim?

Neden onu elinde bir bıçakla cesetlerin başında dururken gördüğümü hatırlıyorum?

Röportajın ilk yarısını neden hatırlamıyorum?

Eli çenemden ayrılıyor ve omzumu inceliyor. Sıyrığın etrafını dürttüğünde bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Çıkık değil. Sadece zedelenmiş sanırım."

"Belki de bir doktora görünmeliyim."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

"Tıbbi bakımı misiniz?"

Homurdanıyor. "Ölmüyorsun, Fişek. Bence hayatta kalacaksın."

"Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim. Başımı çarptım."

"Beyin sarsıntısı geçirmiş bu kadar gürültü yapmayacağına eminim." Konuşurken çömeliyor.

"Şimdi ne yapıyorsun?" "Dizlerini kontrol ediyorum."

"Bunu yapabilirim."

Beni görmezden geliyor ve dizlerimdeki kiri temizliyor. Şaşırtıcı derecede nazik. Bu beni rahatsız ediyor. Ama nedenini çok derinlemesine incelemek istemiyorum.

"Hepsi bitti. Boynunu kırmadığın için şanslısın."

"Ve fırsatı elinden mi alayım?" Cevabım sert oldu.

Doğruldu. " çıkarıldım."

Yaklaşıyor. Eli boğazıma dolanıp hafifçe sıktığında nefesim kesiliyor.

"Hücremde yatağıma uzanıp oradan çıkıp seni bulacağım günü hayal ederek kaç gece geçirdiğimi bilemezsin. Bir sürü fikrim vardı. Sana ne yapacağıma dair bir sürü plan. Yaptıklarının bedelini sana nasıl ödeteceğime dair. Ama ortak olan tek şey hepsinin aynı şekilde bitmesiydi."

Parmakları esniyor. Yutkunuyorum ama ağzım kurudu. Daha önce duyduğum eğlence kayboldu ve sesinde karanlıktan başka bir şey yok.

"Tüm rüyalarımın nasıl sona erdiğini bilmek ister misin Ashley?"

Hayır, gerçekten bilmiyorum.

Kalbim kendini kaburgalarımın doğru atıyor. Boğazımı nefes alamayacağım kadar sıkıyor ama gözlerinde onu kışkırtacak bir şey yaparsam ya da söylersem yapacağını düşündüren bir bakış, dudaklarında hafif bir kıvrılma var.

Davranışlarındaki değişiklik açık bir hatırlatma.

Aleyhinde ifade verdiğim adam bu.

Bu adam on dört yılını maksimum güvenli bir hapisanede geçirdi.

Beni uyardığı canavar bu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ZAIN

SEN NE YAPIYORSUN? ONUNLA SOHBET EDİYORSUN.

O senin en iyi arkadaşın. Polise senin hakkında yalan söyleyen kız bu. Neden onun sıyrıklarını temizliyorsun ve sanki hayatını mahvetmemiş gibi onunla sohbet ediyorsun? Onu yok edeceğine yemin ettin, o zaman neden senden korkmuyor?

Boynunu kırmakla ilgili alaycı bir yorum yaptığında, ona kim olduğumu hatırlatma zamanının geldiğine karar verdim.

Hareket ettiğimi fark etmeden önce elim boğazındaydı. Tek yapmam gereken biraz daha sıkmak ve nefes alma yeteneğini kesmek.

Onunla ilgili fantezilerimin nasıl bittiğini bilmek isteyip istemediğini sorduğumda yüzü soluyor ama bu yeterli değil. Gözlerindeki korkuyu görmem gerek. Kendime bunun sadece güzel bir kız olmadığını hatırlatmalıyım. Bu yüzden kulağına fısıldayabileceğim kadar yaklaşıyorum.

"Görüyorsun ya Ashley, bir gün dışarı çıkacağım ve seni merhametime bırakacağım umudu beni tutan tek şeydi. Bu beni kendimi öldürmekten ve öbür dünyada Jason'a katılmaktan alıkoydu. Dışarıda bir yerlerde olduğunu, bana yaptıklarının hiçbir sonucu olmadan hayatını yaşadığını bilmek öfkemi körükledi ve beni hayatta kalmaya zorladı."

Gözlerine bakmak için geri çekildiğimde burnum onunkine değiyor. "Unutma ki, eğer beni itmekte ısrar edersen

o zaman *ne* seni ne de anneni hiçbir şey kurtaramaz. Onu parmaklıklar ardına koyacağım ve hayatının on dört ayından fazlasını senden alacağım. Her şeyi yok edeceğim."

Kirpiklerini indirerek gözlerini gözlerimden saklıyor, ama gözlerindeki korku parıltısını görmeden önce değil.

Geri
çekiliyorum
."Ayağa
kalk."

Tezgahtan kayıyor, ayakları yere çarptığında irkiliyor ama sabit duruyor.

"Bugünün geri kalanı senin için şöyle olacak. Odana geri dönüyorsun-"

"Hayır."

Elim bir anda tekrar boğazına dolanıyor ve ileri atılarak onu üniteye doğru itiyorum. Nefes nefese kaldı.

"Bu lanet bir istek değildi. Kahvaltı ve duş şansını kaçırdın ve kaçmaya çalıştın. Bu yüzden sana öğle yemeği yok. Eğer tavrın değişirse akşam yemeğinde yiyebilirsin. Değişmezse... Her zaman yarın var."

Ve böylece elimi boğazından çekip bileğini kavriyorum. Onu odadan sürüklerken bana karşı koyuyor ama boy ve kilo avantajım var ve yaptığı hiçbir şey tutuşumu gevşetmeyecek.

Bir elimle Jason'ın kapısını açarken diğer elimle onu içeri itiyorum. Kapıyı tam zamanında kapatıp kilitlemiştim ki ağırlığını diğer taraftan kapıya doğru savurdu.

Neredeyse meydan okumadan yalvarmaya geçiyor.

Anlıyorum. Anlıyorum. Ben de orada kilitli kalmak istemezdim. Kapıyı her açtığımda odaya zar zor bakabiliyorum.

Bunun zalimce bir şey olduğunu bile kabul edebilirim. Ama bu gerekli. Ona ve *bana* bir planım olduğunu hatırlatmak için. Ona asla unutamayacağı bir ders vermeyi içeren bir plan.

Röportajının kaydını gördü. Bıçağım olmadığına dair kendi itirafını duydu. Ama hala Jason'ın cesedinin başında, elimde bir bıçakla durduğumu hatırlamakta ısrar ediyor.

Onu o geceyi odanın içinde yeniden yaşamaya zorlamak, yalan söylediğini kabul etmesini sağlayabilir.

Adımı söylemesini duymazdan geliyorum ve aşağı iniyorum. En alt basamağa ulaştığımda cep telefonum çalıyor ve aramaya bağlanmak için cebimden çıkarıyorum.

"Dün gece eve gelmedin." Annem selam bile vermiyor.

"Evde kaldım."

"Hayır, . Şu anda oradayım." Ses tonunda endişe var. "O ev değil. Özür dilerim, seni endişelendirmek istememiştim."

"Neden oradasın?"

Merdivenlerden yukarı baktım. Ashley sessizleşti.

"Sadece birkaç şey üzerinde çalışıyorum." Mutfağa doğru yürürken buzdolabından bir şişe su alıyorum. "Daha sonra uğrarım. Bugün yapmam gereken birkaç şey var.. Dün geceyi Ashley ile geçirdiğimi bilmelisin."

"Harcadın.. yani... onunla *yattın* mı?"

"Onun gibi bir şey." *Hiç de öyle bir şey değil.* "Onu daha sonra yanımda getirmemin bir sakıncası var mı? Muhtemelen onu tanımalısın."

"Ne demek onu *tanımalıyım*? Daha birkaç gündür evdesin ve şimdiden seni bizden alan kızla çok fazla zaman geçiriyorsun. Neler oluyor, Zain?"

"Aramızda bir bağ var. Bunu beklemiyordum. O da beklemiyordu. Ama zaten çok fazla zaman kaybettim. Bir anı daha boşa harcamak istemiyorum. Neler olabileceğini kim bilebilir? İkimiz de bu işin nereye varacağını görmek istiyoruz." Ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama gerçeği de tam olarak söyleyemiyorum.

İç çekiyor. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"Onun sorgusunun ve benim sorgumun polis kayıtlarını ele geçirdim. Bunları ona gösterdim. Hatırlamadığını söylediği bir bölüm var."

Yalan söylediğine eminim. Sadece nedenini anlayamıyorum.

Ama yalan mı söylüyor? Kaydı izlediğinde verdiği tepkiyi, yüzündeki şaşkınlığı gördünüz. Belki de gerçekten hatırlamıyordur.

"Zain, beni dinliyor musun?"

Kendimi annemin sesine konsantre olmaya zorluyorum. "dilerim, ne dedin sen?"

"Neden Ashley'i bu akşam yemeğe getirmiyorsun? Eğer gerçekten aranızdaki buzları eritmek istiyorsanız, ben de onunla konuşma fırsatı bulmak isterim."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Bu berbat bir fikir. Ashley'nin çenesini kapalı tutacağına güvenemem. Beklediğimden çok daha az uyumlu.

"Zaten sevişme aşamasına geldiyseniz, onu da getirebilirsiniz. Sana yalan söylemeyeceğim, Zain. Endişeliyim. Bir haftadan daha az bir süredir özgürsün ve şimdiden bir ilişkiye giriyorsun. Bu hiç mantıklı değil."

"Benim durduğum yerden çok mantıklı geliyor."

İç geçirdi. "Yarın görüşmen olduğu için bu gece burada kalacağını varsayıyorum."

Hay sikeyim. Bunu unutmuştum.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

NE OLDU ŞİMDİ? NEDEN NEREDEYSE UMURSAMAZKEN

Bir kalp atışından daha kısa bir sürede tehdit etmek için yaralanıp yaralanmadığımı?

O sadece deli mi? Beynindeki düğmeyi çevirmek onun için bu kadar kolay mı? Yoksa söylediğim bir şey mi bu değişimi tetikledi?

Neden bilmiyorum ama deli olduğunu düşünmüyorum. Hapishanede geçirdiği onca zaman onu etkilemiştir, bundan şüphem yok ama deli değil.

Kayıtları izledikten sonra ve şimdi kendimi hatırlamadığım bir röportajda kamerada görmenin şoku geçince, öfkesini anlamaya başlıyorum.

Ya o haklıysa ve benim o geceye dair hatırladıklarım yanlışsa? Ama neden olsun ki? Neden farklı bir şey gördüğümü iddia edeyim ki?

Kimse bana bıçağı hangi tuttuğunu sormadı. Sorsalardı bir fark yaratır mıydı? Solak olduğu halde sağ elinde gördüğümü söyleseydim?

Ama ya söylediği gibi bıçağı tuttuğunu görmediysem? Neden gördüğümü söyleyeyim ki?

Aynı sorular kafamın içinde dönüp duruyor.

Dedektif Holson neden Zain'i elinde bıçakla gördüğüm konusunda kadar kararlıydı?

Hafızamın yanlış olup olmadığını anlamanın tek bir yolu var. Arkamı dönmeliyim. O geceyi düşünmeliyim. Yeniden yaşamalı ve gerçekten ne gördüğümü hatırlayıp hatırlayamayacağımı görmeliyim.

Bir elimi ahşap kapıya dayayarak derin bir nefes alıyorum ve sonra odaya dönüyorum...

BÖLÜM ELLİ İKİ

ASHLEY

14 Yıl Önce

ANNEM VE BABAM KAVGA EDİYOR. SESSİZCE YAPMAYA ÇALIŞIYORLAR, AMA BEN merdivenlerdeki pozisyonumdan hala onları duyabiliyorum. Oturma odasındalar ve kapı hafif aralık. Sesleri koridora doğru sürükleniyor.

Babam boşanmadan bahsettiğinde dudağımı ısıyorum. Son zamanlarda çok baskı altında olduklarını biliyorum, neden olduğundan emin değilim ama işin bu noktaya geleceğini düşünmemiştim.

Merdivenlerden sürünerek iniyorum ve ön kapıyı açıyorum. Gıcırdadığında donup kalıyorum, arkama bakıyorum ve birinin gelip kontrol etmesini bekliyorum. Kimse gelmiyor ve tartışmayı da kesmiyorlar. Birkaç saniye sonra sokaktaydım.

Jason'ın evi kasabanın öbür ucunda ama koşarak gidersem yirmi dakikada oraya varabilirim. Kasaba küçük, insanların birbirlerinin işlerini bilmemesinin neredeyse imkânsız olduğu bir yer ve karanlık sokaklarda ilerlerken korkmuyorum.

Jason'ın evine vardığımda ön kapı açıktı, ki bu garipti. En iyi arkadaşının arabası yolda park halinde. Zain'le birkaç kez karşılaşmıştım.

ve onda beni geren bir şey var. Onu hiç gülerken gördüğümü sanmıyorum. Güldüğünü de hiç duymadım. Ama kız arkadaşı Louisa bunun tam tersi, sürekli gülüyor ve de takılıyor.

Bence Jason ondan olması gerekenden daha fazla hoşlanıyor ve bu yüzden arkadaşıyla arasının bozulması beni endişelendiriyor.

Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

"Jace?"

Cevap yok, ki bu garip. Evin içinden mutfığa doğru yürüyorum. Boştu. Oturma odası da öyle. Merdivenlere geri döndüm ve yukarı baktım.

"Jace?" Ayağımı ilk basamağa koyuyorum ve sonra duruyorum.

Ya uyuyorsa?

Hayır, ön kapı açıktı.

Merdivenleri yavaşça çıkıyorum ve tam üst kattaki salona ulaşmıştım ki bir ses duyuyorum. Alçak tonda konuşan bir sese benziyor ve ensemdeki ince tüyler diken diken oluyor.

Havada bir şey var. Garip bir koku. Hoşuma gitmiyor. Jason'ın odasına ulaştığımda içeri girmiyorum. Bir elim kapının tokmağında, tereddüt ediyorum ve kalbim hızlanıyor.

"Jason?" Sesim bir fısıltı gibi çıkıyor.

Kafamın arkasında bir ses bana geri dönmemi söylüyor. Eve gitmemi. Kapıyı açmamamı.

Ama elim çoktan hareket ediyor, avucum tahtaya değiyor. Kapı sessizce açılıyor.

"Nononono."

Sesin ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor. Kafamın içindeki ses daha da yükseliyor.

Bakma. Bakma. Bakma. Bakma.

Ama ben biliyorum. Kapıdan geçip Jason'ın yatağının olduğunu bildiğim yere dönüyorum ve beni karşılayan şey hiç mantıklı gelmiyor.

Görüntünün değişeceğini umarak göz kırpiyorum. Ama değişmiyor.

Dudaklarım aralanıyor ve bağırarak mıyım yoksa konuşacak mıyım bilmiyorum ama Zain'in sesi beni durduruyor.

"Lanet olsun. Burada ne halt ediyorsun? Ashley, çık dışarı. Sakın bakma."

Gözlerim yataktan kalkıp yanında duran adama kayıyor. Yüzü, alnına dökülen siyah saçlarına karşı bembeyaz.

"Ne-"

"Buradan çık ve 911'i ara."

Bir adım öne çıktım ve o bir elini uzattı. Kırmızıya boyanmış bir el. Tekrar göz kırpmıyorum.

"Buraya gelme. Çık dışarı."

Gözlerimi elinden alamıyorum.

Bu boya değil. Boya değil. Boya değil.

Kafamın içindeki o ses bağılıyor. Bana kaçmamı söylüyor. Dışarı çıkmamı.

"Zain..."

"Sakin bakma. Defol git buradan."

Geriye doğru zıplıyorum ve ayağım dengemi bozan bir şeye takılıyor. Tökezlememe neyin sebep olduğunu görmek için aşağıya bakıyorum ve ağzım açılıyor.

Bir bıçak var. Yerde bir bıçak. Kırmızıya bulanmış. Aman

Tanrım. Bu boya *değil*.

Tehdit eden çığlık serbest kaldı ve ben dönüp odadan .

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

ASHLEY

*AMAN TANRIM. BİÇAĞI TUTMUYORDU. GERÇEKTEN DEĞİLDİ. NEDEN BEN
Öyle olduğunu mu söylüyorsun?*

Dönüp bakıyorum ve vuruyorum.

"Zain? Zain, seninle konuşmam
gerek."

Bekliyorum. Ortaya çıkmadı.

"Sen haklıydın. *Haklıydın!* O geceyi yanlış hatırlamışım. Bıçak sende değildi. Odadan kaçarken ona takıldım. Ama yemin ederim, bilerek yalan söylemedim. Özür dilerim. *Özür* dilerim, Zain. Bıçağın sende olduğundan *emindim*. Ama yanılmışım. Beni musun? Yanılmışım!"

Beni duyabiliyor mu? Evde mi ki?

Kapıya tekrar vurdum. "Zain!"

Hiçbir şey yok. Döşeme tahtasının gıcirtısı bile yok. "Kahretsın!"

Tahtaya bir tekme savuruyorum ve kapı açılırken çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum. Koyu renk gözleri geziniyor, sonra bana daha önce zorla çıkarttığı kıyafetleri uzatıyor.

"Giyin."

"Düşündüm ki-" Dişlerimi birbirine geçirdim.

Dersini almadın mı, Ashley? Onu kışkırtmayı bırak!

Kıyafetleri ondan alıyorum ve dikkatlice üstünü çekiyorum. Omzumu acıtıyor ama başarıyorum. Kot pantolon biraz daha zor. Dizlerimdeki sıyrıklar kot pantolona sürtünüyor.

"Dışarı çıkıyoruz. Yetişmem gereken bir randevum var, sonra da annem bizi akşam yemeğine davet etti."

"Annen mi?"

Dudakları bir çizgi halinde düzleşiyor. Belli ki bu fikirden memnun değil, o zaman neden beni götürüyor?

Daha fazla açıklama yapmadığında, farklı bir yol deniyorum.

"Temiz kıyafetlere ihtiyacım var. Çoğunlukla iç çamaşırı. Ve muhtemelen anneme hala hayatta olduğumu söylemeliyim."

Dikkati benim üzerimde yoğunlaşıyor. Başka tarafa bakmayı reddediyorum ve bakışlarını tutuyorum.

"Mahkûmların bile yeni iç çamaşırları olur, Zain." Çenesinde bir kas patlıyor ve sonra başını sallıyor.

"Peki. Ama annene ne olduğunu söylemeye çalışırsan-" "Onu tutuklatacaksın. Evet, biliyorum."

Dürüst olmak gerekirse artık yapacağına inanmıyorum. Nedenini bilmiyorum, sadece içimden bir his. Belki de kayıt sırasında nasıl yıkıldığını görmek onun hakkındaki görüşlerimi bulanıklaştırdı. Belki de tam tersidir ve ne kadar yıkılmış görüldüğünü görmek bana öfkesinin altında gerçekte kim olduğunu göstermeye yardımcı olmuştur.

Ama ne olursa olsun, bu adama zarar verdim. İstemedim de olsa zarar verdim. Öfkesini anlıyorum. Ve ona kaybettiği yılları asla geri veremeyecek olsam , sebep olduğum zararın bir kısmını düzeltmeye çalışmak istiyorum.

Kolay olmayacak. Ama yapabileceğime eminim. Sadece öfkesini kırmam gerek.

Kaçırılmakla ilgili ne derler? Onlarla konuş, seni insan olarak görmelerini sağla.

"Ayakkabılarım nerede?"

"Alt katta." Arkasını dönüyor ve bende onu takip etmemi beklediği izlenimi bırakıyor.

İtiraz etmiyorum ve koridor boyunca yürüyüp merdivenlerden inerken onun bir iki adım gerisinde kalıyorum. Ayakkabılarımı işaret ediyor,

Kapının yanına düzgünce yerleştirilmişti ve o zaman kırık camı fark ettim.

"O pencere dün gece kırılmamıştı." "Hayır."

"Kırdın mı?"

"Hayır."

"Sonra ne oldu?" "Seni ."

Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum, sonra onları için çömeliyorum, kot pantolonum dizlerime sürtündüğünde yüzüm buruşuyor. Doğrulduğumda onu bana bakarken yakalıyorum. Gözlerimiz kilitleniyor, sonra dönüyor.

"Nereye gidiyoruz?"

Beni görmezden geliyor ve kapıyı açıyor. "Zain."

Dışarı çıkar, sonra döner. "Evden çıkmak için üçe kadar sayacağım, yoksa seni içeri kilitleyeceğim."

"Bana gösterdiğiniz röportaj hakkında konuşabilir miyiz lütfen?" "Üç." İç çekiyorum. "Bunu tekrar yapmak zorunda mıyız? Benimle *konusamaz* mısınız?" "İki."

"Tanrı aşkına, Zain! Anladım. Hayatını mahvettim. Ama ben bir *çocuktum*. O yaştaki *hiç* kimsenin *görmemesi* gereken bir sahneye giren on üç yaşında bir kız. Bu yüzden belki de öfkeni bana odaklamak yerine, birinin beni bıçağı senin tuttuğuna nasıl ve *neden* ikna ettiğini düşünmelisin!"

Bağırışım korunaklı araba yolunda yankılanıyor.

Nefesimi kesen bir hızla hareket ediyor ve kendimi evin içinde geriye doğru itilirken buluyorum. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve sırtım duvara çarpana kadar ilerlemeye devam ediyor. Elleri omuzlarımda, beni olduğum yerde sabitliyor.

"Öfkemi başka kime odaklamalıyım Ashley? Kürsüde beni işaret ederek jüriye benim bir canavar olduğumu söyleyen kişi kimdi?"

Parmakları omuzlarımı ısıyor ve beni sarsıyor.

"Yalan söylediğini kabul ettiğine göre artık peşini bırakmam gerektiğini mi düşünüyorsun? mı? Sence birkaç derin nefes alıp

Barış ve sevgi her şeyi daha mı iyi yapacak? Belki de yoga yapmalıyım? Sence bunun yardımı olur mu?"

"Olabilir." Kelimeleri mırıldanıyorum.

"Yalanlarınla hayatımı mahvettin." "Yalan söylediğimi bilmiyordum!"

"Saçmalık."

"Benim izlediğim videoyu sen de izledin Zain. Bunu nasıl açıklıyorsun?" "Bence hikayeni bilerek değiştirdin."

"Neden? Bunu neden yapayım ki?" Bir elimi göğsüne dayadım ve ittim. "İnanmasam neden polise kardeşimi öldürdüğünü söyleyeyim ki?"

Hareket etmiyor, ben de iki elimi kullanarak onu tekrar itiyorum.

"Bunu planlamak için yıllarını harcadığını iddia eden biri için, gerçekten enine boyuna düşünmemişsin, değil mi?"

"Düşünecek ne ki?"

"Gerçekten bu kadar kalın kafalı mısınız? Yoksa bana o kadar odaklandın ki diğer her şeyi görmezden mi geldin?"

"Başka bir şey yok!"

"Tabii ki var." Ve her iki röportajı da izlediğimden beri aklımı kurcalayan o küçük şey öne çıkıyor. "Louisa'nın hamile olduğunu kimsenin bilmediğini söylemiştin."

"Ve?"

"Ve? Ve?" Kızgınlık, karşımda duran adamdan kalan korku kırıntılarını da yok ediyor. "Madem kimse bilmiyordu, o zaman Dedektif Holson neden size bebeğin babasının kim olduğunu sordu?"

Zain'in yüzünün rengi soluyor ve sanki ona vurmuşum gibi geriye doğru sallanıyor.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

ZAIN

LANET OLSUN.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

ZAIN

İLK İÇGÜDÜLERİM ONA SALDIRMAK, NE OLDUĞU HAKKINDA HIÇBİR FIKRI OLMADIĞINI SÖYLEMEK.

bahsediyor. Ama dedektifin adını söylediği anda, sorgunun o bölümünün anısı yüzüme beyzbol sopası gibi çarpıyor.

zamanlar nasıl bildiğini sorgulayamayacak kadar üzgün ve kafam karıştı. Sadece bildiğini varsaydım. Polis teşkilatının bir üyesiydi, bir *dedektifti*. Elbette her şeyi biliyordu.

Ama Ashley haklı.

O nereden biliyordu? Benden başka *kimse* bilmiyordu.

Ve daha da önemlisi, neden bunu daha önce hiç düşünmedim?

Ama ben bunun cevabını zaten biliyorum. Çünkü odak noktam her zaman beni parmaklıklar ardında yaşamaya eden ifadeyi veren kız oldu. Başka hiçbir şeyi düşünmedim. Başka hiçbir şeyi *sorgulamadım*.

Neden ki?

Neden ki?

Çünkü Ashley'e odaklanmak bana kolay bir hedef verdi. Ulaşılabilir bir hedef.

Masum olduğundan değil..

Bu fısıltı üzerine başımı salladım.

Artık o kadar basit deęil, deęil mi? O benim dūřūndūęūm gibi biri deęil. Onu ōyle biri olarak inřa etmiřtim. Genę bir kız olduęu geręeęini gōz ardı ettim, etkilenebilirūzgūn bir kız.

Bu onun yaptıklarını affetmemi kolaylaştırmıyor. Onu affedebileceğimden emin değilim.

Ama haksız değil.

Dedektif Holson Louisa'nın hamileliğini nereden biliyordu?

"Zain?" Yanağıma sıcak bir şey değiyor ve irkiliyorum, dikkatim tekrar kadına yōneliyor.

Artık onu duvara sabitlemiyorum. Aslında aramızda en az bir ayak var ve parmak uçları ęenemi okşuyor ve hafif temas derimin altında bir şeyleri ateşliyor.

"Dokunma bana." Sesim bir tōrpū gibi ęıkıyor.

"Soruma cevap vermedin."

Bu soruyla neye sebep olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Kafamın içinde ęalkalanan kargaşa hakkında hiçbir fikri yok. Ve eğer birazcık aklım varsa, bunu bōyle tutacağım. Ona bir kez olsun *onda* olduğunu bilmenin tatminini yaşatmayacağım.

"Arabaya bin. Geę kalacaęız." Dedektifle ilgili tūm dūřūncelerimi bir kenara itiyorum. Bununla daha sonra ilgileneceęim. Tanıklık etmek ięin orada olmadıęında.

şimdilik, bana dokunmayı bırakmasını istiyorum. Bana bakmayı bıraksın.

Parmaklarımı bileęine dolayıp elini yūzūmden ęekiyor, sonra evden ęıkıp arabaya doęru yūrūrken onu da kendimle birlikte sūrūklūyorum. Yolcu kapısını aęıyorum ve onu neredeyse koltuęa tıkıyorum. Garip bir řekilde bana karřı koymuyor.

Ve.. Bundan hoşlanmadım.

Alarmı kurmak ięin ięeri girdim, sonra arabaya dōndūm. Kapıyı kapatmıřtı, ben de sūrūcū tarafına doęru ilerledim. Koltuęa oturduęumda hiębir řey sōylemedi.

"Emniyet kemeri." Ses tonum kesik.

Motoru ęalıřtırıyorum, sōylemeye ęalıřtıęı her řeyi bastırıyorum. Yol bu kadar dik ve dōnūř bu kadar keskin olmasaydı gaza basardım ama o tatmin anını bile yaşayamıyorum.

Bunun yerine arabayı geri geri sürerek yoldan çıkardım ve şehir merkezine doğru akan trafiğe katıldım.

"Zain."

Elimi uzatıp radyoyu açıyorum. Bana ne söylemek istediğini duymakla hiç . İki videoyu izlerken öğrenmiş olabileceği başka bir şeyden bahsetmesini de istemiyorum.

Kendi kendime bunun çocukça bir hareket olduğunu kabul ediyorum, ancak ailemin yaşadığı yola dönene kadar sesi yüksek tutuyorum. Dışarıya park ettiğimizde ön kapı açık ve annem bizi karşılamak için merdivenlerden iniyor.

Ashley daha emniyet kemerini çıkaramadan sürücü koltuğundan iniyorum ve annem arabaya ulaşmadan onu durduruyorum.

"Ashley'nin öğleden sonra burada sizinle kalmasının bir sakıncası var mı? Karakolda bir randevum var."

Annemin gözleri arabaya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Hayatım, bunun çok hızlı ilerlemediğinden emin misin? Sadece üç gündür evdesin. Yavaşlamalı ve ne yaptığını düşünmelisin. *Kiminle* vakit geçirdiğini."

"Sadece üç gün mü oldu? Daha uzunmuş gibi geliyor." Sesim hissettiğimden çok daha küstah. Yıllardır tek odak noktam olan kadınla arama mesafe koymam gerekiyor. O bana bakarken düşünemiyorum.

"Çünkü durup dinlenmek için bir saniye bile ayırmadınız. Sürekli hareket halindeydin. Eve geldiğinden beri bir gece bile uyudun mu?"

Uyumak mı? Etrafımı kontrol etmek için uyanmadan en son ne zaman otuz dakikadan fazla uyuduğumu hatırlamıyorum. Hapishanede ağır uyuyamazsın. Hiç riski çok fazla.

"Benim için endişelenmene gerek yok." Arabaya doğru dönüyorum ve Ashley'nin hâlâ oturduğu yere doğru başımı sallıyorum. "Sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır, tatlım. Yine de herkesin onun burada olmasından memnun olacağına söz veremem. Sanırım Sondra daha sonra gelecek."

Omuz silkiyorum. "Ashley, Sondra'ya karşı kendini koruyabilir."

Bana nasıl karşı koyduğunu düşünürsek, kuzenime bildirmekte sorun yaşayacağını sanmıyorum. Benim arzum

ondan biraz uzaklaşıyor. Onun Sondra'ya karşı çıkmasını izleme fikri eğlenceli. Umarım bunu görmek için zamanında dönerim.

Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu.

Neden bunu görmek isteyeyim ki?

Kendimi şöyle bir silkeleyip arabaya doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. "Annem seni içeri götürecekt."

"Sen gelmiyor musun?"

"Bir randevum var. Sana söylemiştim."

"Bana bu konuda hiçbir şey söylemedin."

"Çünkü seninle bir ilgisi yok." Emniyet kemerini açmak için içeri uzandım.

Elini tuttum ve arabadan dışarı çektim. Tam onu bırakacaktım ki annemin camdaki yansımasını gördüm.

Elini bırakmak yerine onu arabaya yaslıyorum. Öne doğru eğilebilmek için ellerimi kalçalarının iki yanına koyduğumda gözleri açılıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Annem izliyor. En azından ben yokken beni özleyecekmiş gibi davranmalısın." Sesim kısık.

"Bana şantaj yaptığın gerçeğini ona söylememi nasıl engelleyeceksin?"

Bir elimi kaldırıyorum, tereddüt ediyorum, sonra parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum.

Parmak uçlarımı çenesinin altına bastırarak başını geriye yatırıyorum.

"O kadar aptal olabileceğini sanmıyorum," diye fısıldıyorum ve başımı eğiyorum.

Dudaklarım onunkilere değiyor. Bu gerçek bir öpücük değil. Yine de sadece dudaklarımın onunkilere değmesi bile beklemediğim bir yoğunluğa sahip.

Bir kadını öpmeyeli ne kadar oldu? Bir kadına *bu kadar* yakın olmayalı?

Bir kadın mı *istedin*?

Kolları hareket ediyor, boynuma dolanıyor ve bir elinin parmakları başımın arkasındaki saçları okşuyor. Dili dudaklarımı yalamak için dışarı çıktığında. Geri çekiliyorum ama saçlarımdaki parmaklar kıvrılıyor, tırnakları kafa derime sürtünüyor ve uzaklaşmamı engelliyor.

Gözleri açık, benimkilere bakıyor, kızgınlık gibi görünen bir şeyle parlıyor ve neredeyse tek bir kelime bile etmeden beni kışkırttığını, benimle alay ettiğini duyabiliyorum.

Gözlerim kısılıyor ve çenesine dayadığım elim boğazına doğru kayıyor. Parmaklarım esniyor ve nefesinin yumuşak kesikliği dudaklarına karşı gülümsememe neden oluyor.

Onu düzgünce öpmek istiyorum. İnlemelerini duymak istiyorum.

Kafamdan çıkmasını ve hayatımı mahveden kaltak olmaya geri dönmesini istiyorum. Bunu unutmayacağım.

"Benimle oyun oynama Ashley," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Asla kazanamayacaksın."

Buna karşılık olarak beni ısıyor, dişlerini hızlı bir hareketle alt dudağıma batırıyor ve ardından keskin bir acı bırakıyor. Başını geri çektiğinde bana sırtıyor. Ellerini etrafımdan çözmek için geriye uzanıyorum ve uzaklaşıyorum.

"Sonra görüşürüz, Fişek." Sesimi düz tutuyorum ve ona sırtımı dönmek için kendimi zorluyorum, ama aklım dudaklarının ne kadar yumuşak olduğuna, boğazının parmaklarımın altında ne kadar ipeksi hissettiğine, nefesinin içimde yeni bir şeyi nasıl uyandırdığına takılıp kalıyor. Düşünmek istemediğim bir şey.

"Toplantı sırasında beni düşün." Sözleri alaycı, ayağımı gaz pedalına dayadığımda motorun sesinde kayboluyor.

BÖLÜM ELLİ ALTI

ASHLEY

BENİ BURADA ANNESİYLE BIRAKIP GİTTİĞİNE İNANAMIYORUM.

Doğru düzgün bir giriş bile yapmadı. Ne düşünüyor olabilir ki? Kim olduğumu biliyor olmalı. Ne yaptığımı!

Hayır, buna inanabilirim. Ben sadece... Bilmiyorum bile.

Gülümsememi yüzümde sabit tutuyorum ve arkamda duran kadına dönüyorum.

"Çok özür dilerim. Zain'in arabayla gideceğini tahmin etmemiştim. Anneme gitmemiz gerekiyordu, buraya gelmemiz değil."

Annesi bakışlarını kaybolan arabadan bana çeviriyor. Kaşlarında küçük bir çatıklık var ve bana baktığında daha da derinleşiyor.

"Ne oldu sana böyle?" Alnıma hafifçe dokunuyor. "Ne oldu? Oh!"

Elim şakağımdaki çürüğü kapatmak için kalkıyor. "I ...

Bu sabah evin arkasındaki ormanda koşuya çıktım ve ... ayağım takıldı ve düştüm."

"Takılıp düştün mü?"

Başımı salladım. "Neyse ki Zain çok değildi." *Neden onu koruyorum ki? Ondan kaçmaya çalıştığını söyle!* "Tam zamanında yetişip tepeden aşağı yuvarlandığımı gördü ve peşimden geldi."

Bir dakika sessizce bana baktı, sonra iç geçirdi. "İçeri gel de daha yakından bakalım."

Eve doğru dönüyor. Koluna dokunuyorum.

"Özür dilerim." Zain'in beni burada bırakmasından bahsetmiyorum.

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Bu konuda ya da aranızda olduğunu söylediği şey konusunda mutlu olduğumu söyleyemem ama oğluma güveniyorum. Sadece bunu anlamıyorum."

Buna ne diyebilirim ki?

Görünüşe göre beynimin bir fikri var ve ağızımdan dökülen kelimeler beni şaşırtıyor.

"Benim röportajımın ve onun sorgusunun görüntülerini ele geçirmeyi başardı."

"Bana söyledi." Beni eve götürdü.

"Anılarımla uyuşmayan şeyler gösterdi."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Karakola ilk götürüldüğümde, babam gelmeden önce... dedektiflerle birlikte olduğum kısa bir süre vardı. Bunu hiç hatırlamıyorum."

"Buradan."

Koridor boyunca onu takip ediyorum ve kapıdan geçiyorum.

Ötedeki oda büyük bir mutfak. Meşe bir masa ortada yer alıyor etrafında altı sandalye var. İkimiz dışında oda boş.

"Otur, Ashley." Yerden geçip bir dolabın kapağını açtı.

Oturduğum yere döndüğünde elinde bir paket antiseptik mendil tutuyordu. "Görünüşe göre bunu temizlemeye çalışmışsın."

"Zain yaptı, ama sadece evde suyumuz vardı."

İki parmağıyla başımı kaldırıyor ve mendilleri açıyor. "Onun evinde değildin. Bu sabah uğradım." Bu bir açıklama olmasına rağmen, sesinde sorgulayıcı bir not var.

"Biz ..." Dudaklarımı yalıyorum. "Eski ev. Orada olmanın bastırılmış anıları ortaya çıkarıp çıkarmayacağını görmek istedi."

"Anlıyorum." Başımdaki sıyrığı sildi. "Ve mı?" Gülüşüm

kısa sürüyor. "Öyle de denebilir."

"Bir şey mi hatırladın?"

"Dediğim gibi, röportajımın kaydında hatırlamadığım şeyler vardı. Neden hatırlamadığımı anlamıyorum."

"Travma zihne tuhaf şeyler yapabilir."

Mendille sildiği yer başımı acıtıyor ama kıpırdamıyorum.

"Sahte anılar diye bir terim duydunuz mu hiç?"

"Sahte anılar mı?" Yavaşça tekrarlıyorum. "Hayır, sanmıyorum."

"Bir deneyimin gerçek olarak hatırlandığı ancak gerçekte olandan tamamen farklı olduğu durumdur. Bir arabanın rengini yanlış anlamak gibi küçük şeyler olabileceği gibi, hiç olmamış bir şeyi hatırladığınız daha büyük şeyler de olabilir."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Her türlü şey buna neden olabilir. Sigmund Freud sahte anılarla ilgili araştırmaların öncülerinden biriydi. O zamandan beri pek çok çalışma yapıldı elbette."

"Bana bir örnek verebilir misiniz?" Soğuk korku parmakları omurgamda geziniyor.

"Ah... Bir düşüneyim... Eğer bir görgü tanığı bir olaydan hemen sonra sorgulanırsa, yönlendirici sorular kullanılarak hafızası değiştirilebilir. Diyelim ki bir araba kazasına tanık oldunuz, size karşıdan karşıya geçen bir adam görüp görmediğiniz sorulabilir. Bu da şok sonrası zihninize bir adamın karşıdan karşıya *geçtiğini* yerleştirecektir."

"Yönlendirici sorular mı?" Ağzım kurudu. Bu tartışmayı nereye yönlendirdiğini biliyorum ve bundan bahsetmesini beklerken diken üstündeyim.

"Birkaç yıl önce bir adamın iki psikiyatriste dava açtığı bir dava olduğunu hatırlıyorum. Onları kızına ensest taciz anıları yerleştirmekle suçlamıştı. Jüri ona inandı. Bir başka davada ise bir kadın, oğlunu sıcak bir arabada bırakıp öldükten sonra ikinci derece cinayet ve çocuk istismarı ile suçlandı. Jüri kadının suçsuz olduğuna karar verdi çünkü soruşturma sonucunda kadının oğlunu günlük alışkanlığı olan kreşe bıraktığına dair yanlış bir hafızaya sahip olduğu anlaşıldı."

Arkasını dönüyor. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Konuyu aniden değiştirmesi beni şaşırttı. "Ben... Eğer varsa bir çay içmek isterim."

"Ben . Kahve yerine ferahlatıcı bir değişiklik olduğunu düşünüyorum." Bir tencereye su ve ocağın üzerine koyuyor. "Suyu mikrodalgada ısıttığınızda tadı hoşuma gitmiyor, o yüzden umarım beklemenizin bir sakıncası yoktur."

"Hayır... hayır, değil."

"Zain serbest bırakıldıktan bu kadar kısa bir süre sonra sizinle yemek yiyeceğini söylediğinde şaşırdığımı söylemeliyim."

"Ben de bunu beklemiyordum."

"Kasabayı terk ettiniz, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam birkaç yıl önce."

"On sekiz yaşındayken."

"Neden eve geldin?"

"I ..." Ona nasıl cevap vereceğime dikkat etmeliyim. Zain'in annemi gerçekten tutuklatacağını sanmıyorum ama eminim hayatımı mahvetmek için yapabileceği başka şeyler de vardır. "Zain'in serbest bırakılmasıyla ilgili haberleri gördüm. Beni şok etti."

"Avukatı seni bulmaya çalıştı, biliyorsun. Sanırım size mahkemede söyledikleriniz hakkında soru sormak istedi."

"Zain söyledi." *O söylemedi.*

"Sana uzun süre kızgındım. Oğlumun en iyi arkadaşına böyle bir şey yapabileceğine inandığın için kızgındım. Ama aynı zamanda içeri girip seni görmenin ne kadar sarsıcı olduğunu da biliyorum... şey, sen bir çocuktan daha fazlası değildin."

"O geceyle ilgili hl kbuslar görüyorum." Bunu ona neden itiraf ettiğimi bilmiyorum.

"Buna hiç şaşırmadım."

İkimiz için de çay yapmakla meşgul oluyor, sonra iki fincanı da bir sürahi sütle birlikte masaya koyuyor. "Tatlandırıcı alıyor musunuz?"

"Evet, lütfen."

"Evdeyken hangi anılar aklına geldi?" Soruyu o kadar rahat bir tonda soruyor ki, beynimin ne sorduğunu anlaması bir saniye alıyor.

ayımdan bir yudum alarak cevabımı hazırlamak için kendime bir saniye veriyorum.

Sıcak, ama zihnimdaki yarıştan beni uzaklaştırıyor.

Zain burada değil. İmzaladığım sözleşmeden haberi yok. Oğluyla evli olduğumu bilmiyor. İstesem mazeretlerimi bildirip gidebilirim.

Onun yerine fincanı bırakıp bakışlarıyla buluşuyorum.

"Zain'in Jason ve Louisa'nın başında durduğunu gördüğümü hatırlıyorum. Adımı söylediğini hatırlıyorum." Başımı hafifçe salladım. "Bıçağın elinde değil, kapının yanında yerde olduğunu hatırlıyorum."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

ZAIN

BEN YARI YOLDAYIM POLIS KARAKOLUNA ISTASYONA NE ZAMAN BEN
HATIRLIYORUM O BENİM

Şerifle randevuma daha iki saat var. Korna aldırmadan keskin bir sola dönüyorum ve kasabanın doğru sürüyorum... ve mezarlığa.

Sessiz, hatta huzurlu ve Jason'ın mezarına doğru ilerlerken etrafta neredeyse hiç insan yok. Ashley'nin bıraktığı çiçekler hâlâ orada duruyor ve buna neden şaşırdığımı bilmiyorum.

Aslında bu doğru değil.

Çünkü sadece birkaç gün değil, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Mezar taşının yanındaki çimlere oturdum.

"Hey, adamım."

Başımı yana yatırıp soğuk mermere yaslıyorum.

"Annem bana yavaşlamam gerektiğini söyledi. Bunu nasıl yapacağım? Yapmam gereken çok şey var ve zaten çok uzun süre bekledim."

Gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir nefes alıyorum.

"Ve yavaşladığımda, dünyanın ne kadar değiştiğini düşünmeye başlıyorum. Ve... Şu anda bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Bu yüzden *çıkabileceğim* tek şeye odaklanıyorum."

Kız kardeşinden bahsetmemdeki ironi gözümde kaçmadı.

" batırıyor muyum, Jace? Ne yaptığımı anlıyorsun, değil mi?"

Zihnimde onun görüntüsünü oluşturuyorum. Benden daha uzun boylu, mavi gözlü, saçları benimkinden bir ton açık ve yanları daha kısa traşlı.

Hayalimde bana doğru geliyor, orantısız gülümsemesi Ashley'inkine o kadar benziyor ki dudaklarında her gördüğümde içime bir bıçak saplanıyor. Benim yanımda pek gülümsediğinden *değil*. Şükürler olsun.

Konuşmuyor, sadece önümde duruyor ve oturduğum yere bakıyor. Gözleri ciddi ve gülümsemesi kayboluyor.

"Biliyorum." Ağır bir iç çekiş. "O senin kardeşin ve ben ona bok gibi davranıyorum. İntikam oyunları oynamayı her zaman reddettin, bu incinmen anlamına gelse bile. Ama olan tek şey bu. Anlıyor musun?"

Belli ki bana cevap vermiyor.

"Yine de haklı olduğu bir nokta vardı. Dedektif Holson Louisa'yı nereden biliyordu? Bir şey bulmuş olabilirler mi? Otopsi evraklarının bu kadar çabuk hazır olacağını sanmıyorum. Odanızda bir şey bulmuş olmalı, değil mi?"

Cevap bu olmalı, çünkü başka türlü bilmesinin tek yolu Louisa'nın ona söylemesiydi. Ve bildiğim kadarıyla, yıllar önce aileleri arasındaki bir tür anlaşmazlıktan sonra konuşmadılar.

"Şimdi duramam. Bunu sonuna kadar götürmeliyim."

Ayağa kalkıyorum. "Af dilemek izin istemekten daha kolaydır, bu yüzden senden isteyeceğim şey bu kardeşim. Yaptığım şey için beni affetmen. Ama cevapları alabilmemin tek yolu bu. Sana yemin ederim, tek yol bu."

Parmaklarımı en iyi arkadaşımın yattığı yeri işaretleyen mezar taşının üzerinde hafifçe gezdiriyorum.

"Seni özlemediğim bir gün bile yok. İkinizi de, çocuğunuzu da. Oğlunuz ya da kızınız şimdi on üç yaşında olacaktı. Eminim siz de bir yaşında durmazdınız. İkiniz de belinize kadar bebeklere batmış olurdunuz. Keşke bu senin için de olsaydı." Parmaklarımı dudaklarıma götürüp adının yazılı olduğu kabartmanın üzerine bastırıyorum. "Seni seviyorum kardeşim."

Mezara sırtımı dönerek yola ve arabama doğru ilerliyorum. İçeride kollarımı direksiyonun üzerinde kavuşturup alnımı onlara yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Çok yorulдум. Artık bir hücrede olmadıktan sonra uyumanın bu kadar zor olacağını kim düşünebilirdi?

Cama vurulunca irkiliyorum ve başımı kaldırıp baktığımda bir adamın orada durduğunu görüyorum. Camı indiriyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım." Sesi alçak, neredeyse nazik.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Neden sordunuz?"

"Çünkü ağır bir yük taşıyan birinin tavrına sahipsiniz."

Daha yakından bakıyorum. Koyu renk bir gömlek ve siyah bir pantolon giyiyor.

Boğazında beyaz bir tasma var.

Gülümsememi toparladım. "Teşekkür , baba. Ben

iyiyim." "Sen iyi misin, oğlum?"

"Günahlarımı itiraf etme ve tövbe etme ihtiyacı hissetmiyorum."

"Senden bunu yapmanı istemiyordum. Neden benimle yürüyüşe çıkmıyorsun?"

"Yürüyüş mü?"

"Güzel bir gün ve arazide dolaşmak yanınızda birileri varken çok daha keyifli."

Reddetmek dilimin ucunda, ama hala kaybedecek zamanım var, bu yüzden onu aşağı itiyorum ve arabadan iniyorum. Rahip bana gülümsüyor.

"Ben Peder Michael."

"Zain."

"Seni tanıdım."

Gerginlik omurgamı sarıyor.

Bu, işlediğimi düşündüğü günahları itiraf etmem için beni ikna etmeye yönelik bir oyun mu?

"Annen birkaç haftada bir aşevine yardım ediyor."

"O iyi bir insan."

"Öyle. Gel. Bu taraftan." Mezarlığın derinliklerine giden yollardan birine elini sallıyor. "Sanırım burada arkadaşlarınızı ziyaret ediyorsunuz?"

Başımı salladım.

"Öldüklerinde burada değildim ama mezarlığımda yaşayan tüm ruhlar hakkında bilgi sahibi olmak isterim."

Bu bana biraz tuhaf geliyor ama çenemi kapalı tutuyorum.

"Onların hikâyesi yürek parçalayıcı."

"Ben ." Kelimelerin serbest kalmasına engel olamıyorum.

O bir ritmi bile kaçırmıyor. "Biliyorum oğlum."

Gülüşüm acıyla karışık. "mi? Nasıl?"

Bana baktığında gülümsemesi sıcacık. "Çünkü senin karanlık bir ruhun yok, Zain. Ateş gibi yanıyor." Kolumu okşadı. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu bilmiyorsun."

"Ama ben biliyorum."

"Nasıl?"

"Çünkü inancım var."

Homurdanıyorum. "Bir zamanlar benim de inancım vardı. Sonra cinayetten tutuklandım ve bir hayvan gibi kafese tıkıldım."

"Bazen her şeyin bir sebebi vardır."

"*Bunun için* ne gibi bir sebep olabilir ki?" "Eminim

Tanrı hazır olduğunda sana haber verecektir."

"Alınma ama bence bu saçmalık."

Sessizce gülüyor. "Cennete inanır mısın, Zain, yoksa öldüğün zaman her şeyin bittiğini mi düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Fark eder mi?"

"Sanırım öyle. Arkadaşlarınızın cennette, birlikte ve mutlu olduklarını düşünmeyi tercih edersiniz herhalde?"

"Bu bir tanrının varlığını kanıtlamaz."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Ama insanların seni resmetmeye çalıştığı gibi nefret dolu bir canavar olmadığını kanıtlıyor ve içinde iyilik olduğu anlamına geliyor. Aksi takdirde arkadaşların için bunu dilemezdin."

"Bir canavar olabilirim ama yine de arkadaşlarımla mutlu olmasını isterim."

"Yapabilirsin. Ama öyle olduğunu sanmıyorum." Durdu. "İşte buradayız." Etrafıma baktım. Arabama geri döndük.

"Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim." Döndü ve uzaklaştı.

bakıyorum. O arkasına bakmıyor.

Cep telefonumun zil sesi sessizliği bozuyor ve gözlerim hızla açılıyor.

Kafam karıştı, etrafıma bakındım. Arabamdayım, ellerim hâlâ direksiyonun üzerinde.

Ne oluyor lan?

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve tüm bu karşılaşmayı hayal ettiğimi anlamam bir saniyemi alıyor.

Bir elimi yüzüme sürerek cebimde el yordamıyla cep telefonumu arıyorum.

"Alo?" Sesim kaba ve cılız.

"Zain? Ben Şerif McFadden. Beni görmek için hala uğradığından emin olmak için kontrol ediyorum?"

"Ne?" Saate baktım. Saat 2:15. Hay sikeyim. "Evet. Kusura bakma. Şimdi yoldayım."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

ASHLEY

MUTFAKTA OTURMUŞ ÇAY İÇERKEN YAŞLI BİR ADAM GELDİ.

kapıdan içeri girdi. Ona baktığım andan itibaren Zain'in babası olduğu belli oluyor. İki adam arasındaki benzerliği görmezden gelmek imkânsız.

Eğilip karısının yanağına bir öpücük kondurmak için yanımdan geçmeden önce bana hafif sorgulayıcı bir bakış atıyor.

"Bana olduğunu söylememiştin."

Ona gülümsüyor. "Kyle, bu Ashley. Zain onu bırakıp kaçtı."

Yüzündeki hafif kaş çatma ifadesi derinleşiyor. "Ashley... Trumont?"

"Aynen öyle." Heather onun elini okşuyor. "Çok hoş bir sohbet gerçekleştirdik."

"Eminim öyledir, ama-"

"Onu buraya Zain getirdi." Sesi sertti.

Önce bana, sonra karısına baktı ve iç geçirdi. "Sen nasıl istersen, tatlım."

Yıllar önce bu aileye yaşatmış olduğum kargaşa midemde ağır bir yük oluşturunuyor. Bunun asla düzeltebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum ama keşke düzeltebilseydim.

Ellerimin ne kadar titrediğini belli etmeden fincanımı yere bırakıyorum ve tepedeki ışık parmağımdaki yüzüğe takılıyor. İçinde

saklamak için acele ederken, çayı üstüme döktüm.

"Ah!" Ayağa fırlıyorum, kumaşı göğsümden çekiyorum.

"Ah canım." Heather ayağa kalkar ve aceleyle odanın diğer tarafına geçer. Bir saniye sonra elinde bir avuç kağıt havluyla geri döndü. "Seni yaktı mı? İyi misin?"

Başımı sallıyorum, ondan kâğıt havluları alıp tişörtümün önünü kurulum. "Neyse ki sıcak değildi."

"Sana giyecek başka bir şey bulayım."

"Hayır, böyle iyi."

"Tatlım, üstünü lekeleyecek." Ben daha fazla itiraz edemedim kapıdan çıktığı ve odaya sessizlik çöktü.

Bir ayağımdan diğerine geçiyorum ve bakışlarımı tişörtümün ıslak kısmına .

"Birine annelik yapabilmeyi özlemiş."

Sözleri karşısında ağzım kurudu. İçinde suçlama yok, sadece üzüntü var.

"Özür dilerim." Bunu kaç kere söylediğimin bir önemi yok, asla yeterli olmayacak.

Benim yaptığım gibi birinin hayatını mahvettiğin için nasıl özür dileyebilirsin?

"Nedenini sorabilir miyim? Ondan bu kadar nefret etmenize neden olacak bir şey mi yaptı da yalan söylemek zorunda hissettiniz?"

Başımı salladım. "Hayır. Hayır, Zain'i çok az tanıyordum. Öyle bir şey olmadı."

"O zaman neden?"

Dudağımı ısııyorum. Zain'in annesiyle konuşmak çok kolaydı, ama babası adamın kendisine çok benziyor ve söyleyeceklerimi dinlemekle ilgilenmiyor.

"Ben... Heather'la bu konuyu konuştum. Çok üzgünüm. Bana inanmayacağınızı biliyorum ama gerçekten üzgünüm. Eğer geri dönüp olanları değiştirebilseydim, değiştirirdim. Buna inanmak zorundasın. Ama yapamam. Ve hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundayım."

"İşte buradasın." Odaya döndüğünde Heather'ın sesi parlaktı. "Koridorun sonunda bir tuvalet var. İkinci kapı

Solunda. Git ve bunu giy." Siyah bir tişört uzattı.

Bakıyorum. Belli ki onun değil. Ve Zain'in babası düğmeli gömlek . Bu da demek oluyor ki.

"Bu Zain'in mi?"

Küçük bir kahkaha atıyor. "Şey, evet. Ama ikiniz yakınlaşıyor gibi görüldüğünüze göre, onun kıyafetlerini giymenize aldıracağını sanmıyorum."

Bundan o kadar emin değilim, ancak doğru bir şekilde cevaplayamayacağım soruları gündeme getirmeden bu konuda tartışmanın bir yolunu göremiyorum.

Ondan aldım ve döndüm.

"Geri döndüğünüzde parmağınızdaki yüzüğü sormak istiyorum, sorun olur mu?"

durdu.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

ZAIN

KARAKOLA VARDIĞIMDA, ESKİ BİR MAHKUM GIBİ MUAMELE GÖRMEYİ BEKLIYORUM, Ama masadaki kız beni gülümseyerek karşıladı. Gelmemin üzerinden beş dakika geçmeden Şerif McFadden'ın ofisine götürüldüm. Davamla ilgili tüm evrakları okuduğunu söylemeden önce bana nasıl uyum sağladığımı soruyor.

Konuşmamız ilk soruşturmayla ilgili pek çok sorumu yanıtlarken, aklımda yeni sorular da bıraktı ve yüzündeki sıkıntılı ifadeye bakılırsa o da aynı şekilde hissediyor.

Ayrılırken, hafta sonuna doğru, konuştuğumuz bazı şeylerin yerine oturmasını umduğumda tekrar kontrol edeceğime söz veriyorum. Konuştuklarımıza dayanarak düşünmem gereken çok şey ve ilk planımda yapmam gereken değişiklikler var. Yapmam gerekenleri nasıl başaracağımdan emin değilim ama eminim bir şeyler bulabilirim.

Doğrudan ailemin evine dönmüyorum, bunun yerine arabayı park edip ineceğim sahil kenarına doğru dolambaçlı bir yoldan gidiyorum.

Sular çekiliyor, ama hala kayalara o kadar yakın ki sahil boyunca sadece çok küçük bir patika var. Etrafta başka kimse yok, ben de basamaklardan inip kuma doğru yürüyorum. Yaz sıcaklığını biraz serinleten hafif bir esinti var ve anılar oynasırken kıyı şeridi boyunca yürüyorum.

Jason, Louisa ve benim denizde oynaşmamız. Louisa güneşlenirken ikimiz sörf yapıyorduk. Mağaraları keşfederken.

Gözlerimi kapatırsam kahkahalarını, birbirlerine seslenişlerini duyabiliyorum ve boğazımdaki yumruya karşı yutkunmak zorunda kalıyorum.

Çok uzun zaman oldu ama sanki dün olmuş gibi hissediyorum.

Sonunda arabaya döndüğümde, duygularımı bir kez daha kontrol altına ve eve dönüp ailemle yüzleşmeye hazırdım... ve Ashley'le.

Sürücü koltuğuna oturdum ama arabayı çalıştırmadım.

Ashley Trumont. Bu kız yıllardır kâbuslarımın başrolündeydi. Bir süre sonra onu suçladığı zamanki çocuk halini unuttum ve hayatımı mahvetmeye kararlı ruhsuz bir canavara dönüştürdüm.

Daha önce söylediği sözler o günden beri kafamın içinde yankılanıyor.

Kimse bilmiyorsa, Dedektif Holson neden size bebeğin babasının kim olduğunu sordu?

Neden bunu hiç sorgulamadım? Nasıl bildiğini neden hiç merak etmedim?

Ama nedenini biliyorum. O benim sorgu videomu izleyene kadar her şeyi kafamdan silip atmıştım. O odada neler konuşulduğunu kimseye anlatamadım. Tek hatırladığım dehşet, hastalık, kalp kırıklığı ve kafa karışıklığı.

Ama şimdi cevaplanması gereken bir soru var.

Ve Şerif McFadden'ın bana veremeyeceği bir cevap.

Cinayetler işlendiğinde kasabanın şerifi değildi. Sadece birkaç yıldır kasabada. Bazı açılardan bu, onunla konuşmayı ve davanın şu anda nasıl ele alınması gerektiğine dair düşüncelerini almayı kolaylaştırıyor. Diğer açılardan ise Jason ve Louisa'yı ya da o zamanki ilişki dinamiğimizi tanımıyordu.

Önemli olduğundan değil.

Şu anda önemli olan, ihtiyacım olan cevapları alabilmem için planımın değişmesi gerektiğidir.

Artık mesele Ashley'e para ödetmek değil.

Hayır, bu tam olarak doğru değil. Davamda oynadığı rol hakkında hala çözmem gereken şeyler var.

Ama şimdi daha önemli bir soruya odaklanmam gerekiyor. Cinayetlerden gerçekten kim sorumluydu ve onları nasıl adalete teslim edebilirim?

Arabayı çalıştırıyorum ve otomatik pilotta eve geri dönüyorum, zihnim şerifle yaptığım konuşmayı düşünüyor. Bir sonraki adımı belirlemeli ve harekete geçmeliyim.

Bunu yapmak için Ashley'i yarın benimle görüşmeye katılmaya ikna etmem gerekiyor. Zor olmasa gerek, imzaladığı sözleşmeyi burnunun dibinde sallayabilir ve ona başka seçeneği olmadığını söyleyebilirim.

Bunun neden olabileceği kavga düşüncesiyle damarlarımda beklenti dolaşüyor. Bu beni ürkütüyor, dağıtıyor ve neredeyse kırmızı ışığı durmak için çok geç görüyorum. Ayağımı frene vurarak, ışıkta geçmeden önce arabayı durduruyorum.

Neden onunla kavga etmeyi dört gözle bekliyorum?

Arkamda bir korna çalıyor ve bakışlarım yukarı fırlıyor.

Hay sikeyim. Işıklar yine değişti ve ben trafiğin yoğun olduğu saatlerde trafiği durduruyorum.

Arkamdaki arabada oturan kişiye orta parmağımı çeviriyorum ve yola çıkıyorum. Ailemin evine varmam on dakikadan az sürüyor. Daha sonra tekrar dışarı çıkmam diye arabayı garaj yerine yola park ediyorum.

İçeri girdiğimde, bulmayı umduğum son şey giriş holünde bekleyen babam oluyor. Çarpık bir parmakla bana işaret ediyor ve ofisine doğru yürümek için dönüyor. Onu takip ediyorum.

"Kapıyı kapat."

Dediğini yapıyorum ve masasının önündeki sandalyelerden birine oturmak için odayı geçiyorum.

"Sebep olduğun kaosun içine girmeden önce seni yakalamayı umuyordum."

"Kaos mu?"

"Gerçekten annenin fark etmeyeceğini mi düşündün?" "Neyi fark etmeyeceğini?"

Bir avucunu masasına vuruyor. "Bana masum rolü yapma, Zain!" Bağırışı duvarlarda yankılanıyor.

Koltuğuma yaslanıyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben hatırladığın yirmi yaşındaki çocuk değilim. Bana bağırman sana daha hızlı cevaplar vermeyecek. Sen neden ?"

"Seni bizden alan *evimize* getirdin, hiçbir açıklama yapmadan saatlerce annenin yanında bıraktın. Ne sikime alyans takıyor Zain?"

"Sana ne söyledi?" Sesim sakinken, zihnim ne kadar hasar kontrolü yapmam gerekeceğini merak ediyor.

Bir şey söyleme riski olduğunu biliyordum, ama *ne* tam olarak ne dedi?

"Kesinlikle hiçbir şey."

Beklediğim cevap bu değildi. "Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey, önemli bir şey olmaması dışında. Sadece bir yüzük. Ki bu açıkça saçmalık."

"Neden saçmalık?"

Doğruldu ve önümde durana kadar masanın etrafında dolandı. "Yaşlı olabilirim ama aptal ya da kör değilim." Parmağıyla elime vuruyor. "Sen de benzer bir yüzük takıyorsun."

Elimi kaldırıyorum ve parmağımdaki bandı inceliyorum, sonra babamın gözlerine bakıyorum.

"On dört yılımı bir hapishane hücrelerinde geçirdim. Hiç çıkamayacağımı düşündüğüm bir hücrede. Orada öleceğimi sandım." Parmağımla altının üzerinde gezdiriyorum. "Olaylara bakış açınızı değiştiriyor." Sesim yumuşak. Her kelimesi gerçek. "Bana öğrettiği en büyük şeylerden biri, köşeyi dönünce ne olacağını bilemeyeceğin. Eğer bir şey yapmak istiyorsan, bir şeye *sahip olmak* istiyorsan, bekleme. Onu iki elinizle kavrayın ve anı yaşayın. Çünkü ne zaman elinizden alınacağını kim bilebilir?"

Ayağa .

"Ve ben onu istedim."

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

BİR TIŞÖRTÜ ÇIKARIP DİĞERİNİ GIYMEK İÇİN ZAMAN AYIRIYORUM. BU Başıma geçirdikten sonra dönüp lavabonun üstündeki duvarda asılı aynaya bakıyorum.

Sadece bir tişört. Muhtemelen onun olduğunu bile anlamayacaktır. O zaman neden beni giyerken yakalayacağı düşüncesi midemi bulandırıyor?

O

m Bunun cevabı çok açık.

u? *Çünkü gerçek bir ilişkimiz yok. Benim bir şey giymeye hakkım yok. ve o da beni onlarla görmek istemeyecektir. Bu sadece onun rızası olmadan ondan aldığım başka bir şey.*

Ama tuhaf görünmeden onu giymeyi nasıl reddedebilirim? Zaten yakınlaştığımızı ima etti, o zaman neden onun kıyafetlerini giymeyeyim?

Yüzümde neredeyse hiç renk yok. Hasta görünüyorum. Gözlerimin altında koyu halkalar var. Ve başım ağrıyor.

Yorgunum, aslında bitkinim ve Heather'ın keskin odağıyla yüzleşecek ve neden bir alyans taktığım konusunda yüzüne ikna edici bir şekilde yalan söyleyebilecek zihin sahip olduğumu sanmıyorum.

Bu bir karmaşa. Eve hiç dönmemeliydim. Arkadaşlarımla paylaştığım evde kalmalıydim.

Arkadaşlarım.

Bana mesaj attılar mı? Beni aramaya çalıştılar mı?

Hastalık hissi artıyor ve sıcak ile soğuk arasında gidip geliyorum.

Ne Jessa-Mae ne de Karla benim karakter dışı davranışlarımı kabul edecek tipler değiller. Eğer onlarla konuşmazsam, onları görmezden geldiğimi düşünürlerse, habersizce kasabaya gelirler.

Kapıda hafif bir tıkırtı var.

"Ashley? Her şey mi?" "Ben iyiyim."

Yanaklarımı renklendirmek için anlamsız bir çabayla çimdikleyerek kapıya doğru yürüyorum ve açıyorum. Heather koridorda duruyordu. Gözleri elime kayıyor ve ıslak tişörtü kavrayışım sıkılaşıyor.

"Lekelenmeden önce şunu yıkayayım."

Onu benden almaya çalıştığında kendimi bırakmaya zorluyorum.

"İyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Garip bir hafta oldu." "Bugün sadece Salı, tatlım."

Gülüşüm kulağıma biraz histerik geliyor. "Biliyorum."

"Kiminle evlisin? Zain biliyor mu?"

"O biliyor." Onu mutfığa kadar takip ediyorum ve oturuyorum. Kocasını masanın ucundaki yerinden başını kaldırıp bana doğru gülümsüyor.

"Çamaşır odasına gidip bunu çamaşır makinesine koyacağım." Odanın diğer ucundaki bir kapıdan geçerek gözden kaybolur.

"Sana bir tavsiye, Ashley," diyor o gittiğinde. "Heather bir psikolog. Çocuklarla çalışıyor ve insanların ağzından gerçeği alma konusunda son derece başarılı."

"Tavsiyen nedir?"

"Ona yalan söyleme."

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

Gülümsemesi zayıf. "Biz de uzun zamandır kendimize bunu soruyorduk."

Yanaklarım . Bunu hak ettim.

"Özür dilerim." Fincanını yere bırakıyor. "Ama bunun ne kadar zor olduğunu anlamalısınız. Bizim için, oğlumuzu kaybetmemizin sebebi sensin. Biliyorum."

Zain seni affettiğini söylüyor ve..." gözleri parmağımdaki yüzüğe kayd, "ikinizin arasında bir şeyler olduğu çok açık. Ama onun seni neden bu kadar kolay affettiğini ve senin yaptığın şeyi neden yaptığını öğrenene kadar ilerlememiz zor olacak."

"Biliyorum." Sesim bir fısıltıdan biraz daha fazla. "Heather'la konu hakkında biraz konuştum ve keşke bir anlam çıkarabilseydim."

"Peki ya evlilik yüzüğü?" "Önemli değil, gerçekten."

"Alyanslar *hiçbir şey değildir*. Ya evlisin ve kocanı oğlumla aldatıyorsun ya da-"

"Sanırım bu konuda konuşmadan önce Zain'in burada olmasını beklemeyi tercih ederim."

Bakışlarımı rahat hissettiğimden bir saniye daha uzun süre tutuyor, sonra başını sallıyor. "Anlıyorum ve karımdan buna saygı göstermesini isteyeceğim."

Kısa bir süre sonra odadan çıkıyor ve ben birkaç dakika yalnız kalıyorum. Başım ağrıyor ve masaya yaklaşıyorum, böylece dirseğimi masaya dayayabiliyor ve çenemi avucuma yaslayabiliyorum. Gözlerimi kapatıp nefesime konsantre oluyorum ve acıyı bastırmaya çalışıyorum.

Hastalık hissi geçmedi ve mide bulantısı midemin etrafında çalkalanan asidik bir girdap. Bunun bir kısmının uykusuzluktan, geri kalanının da stresten kaynaklandığına eminim. Bu konuda kendime yalan bile söylemeyeceğim.

Kasabaya döndüğüm andan itibaren her şey birbiri ardına geldi. Zain' Jason'ın mezarı başında benimle yüzleşmesinden, tehditlerine ve isteklerini yerine getirmezsem intikam alacağına dair sözlerine kadar durup düşünecek bir saniyem bile olmadı.

Niyetinin de bu olduğuna eminim.

Dengemi bozun ve düşünmek ve değerlendirmek için mümkün olduğunca az zamanım olsun.

Sorgusu sırasında hissetmiş olması gerektiği gibi.

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum.

Olanları nasıl telafi edebilirim? Ben hatalı mıyım?

Zain'in bıçağı olduğunu inkar ettiğim videoyu izlemiş olmam önemli değil, hafızanın kilidinin açılması da önemli değil

Sonrasında. Kürsüye çıkıp dünyaya bunu onun yaptığını söylediğimde, buna *inanmıştım*. Yalan söylemiyordum... ama yine de söylüyordum.

Bu nasıl mümkün olabilir ki? Ve anlamasını sağlamanın bir yolunu nasıl bulabilirim?

"Ashley?" Heather'ın sesi yumuşak ama yine de beni zıplattıyor. " z r dilerim. Sanırım her Şey beni yakalıyor."

"Biraz kestirmenizi  nerirdim ama başınızı çarptıktan sonra biraz daha beklemenizde fayda var. Sana ağrı kesici getirebilirim. Baőın mı ağrıyor?"

"Buna minnettar olurum."

Tekrar ortadan kayboluyor ve birkaç dakika sonra geri dönüyor. Bir bardağa su doldurup bana uzatıyor ve iki küçük beyaz hap veriyor.

Tereddüt ettiğimde "Sadece Tylenol," diyor. " stersen sana Şişeyi gösterebilirim?"

"Hayır. Hayır, değil." Ondan aldım ve suyla birlikte . "Teşekkür ederim."

"Neden biraz yemek yemiyoruz? Zain bir süre daha dönmeyecek. Eğer seni buraya getirdiyse, bunun nedeni birbirimizi tanımamızı istemesidir. Bana kasabadan ayrıldığından beri neler yaptığını anlatabilirsin."

Zor sorular sormaktan çekinmeyeceğini çoktan kanıtladı ve onun mutfakta dolaşıp küçük bir orduya yetecek kadar sandviç yapmasını izlerken içimi bir korku kaplıyor.

"Neden oğlumla ne zaman evlendiğinle baőlamıyoruz?"

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

ZAIN

MUTFAĞA GIRMEDEN ÖNCE İKİSİ DE KADIN OLAN SESLER BANA ULAŞTI.

Annemi ve Ashley'i masada oturmuş, başları birbirine yakın, bir kitaba bakarken buldum.

Gözlerim Ashley'nin giydiği tişörtlte takılıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Ben ayrılırken giydiğinin bu olmadığına eminim. Ama bu bana şunu hatırlattı.

"Kıyafetlerini değiştirebilmen için senin evine gitmemiz gerekiyor."

Sesimi duyan kadınlar birbirinden çok farklı iki tepki veriyor.

Ashley zıplıyor ve annem koltuğunda iki büklüm oluyor.

"Sevgilim, dönmüşsün. Ashley'e senin, Jason'ın ve Louisa'nın fotoğraflarını gösteriyordum."

"Neden?"

"Büyürken Jason'ı pek görmediğini, on sekiz yaşına geldiğinde ise daha da az gördüğünü söyledi."

Omuz silkiyorum. "Her neyse." Bakışlarımı hâlâ masaya dönük olan Ashley'e çeviriyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

Cevap vermiyor ama sandalyesini geriye itip ayağa kalkıyor. Döndüğünde kaşlarım daha da çatılıyor.

O benim tişörtlerimden biri mi?

Düşüncelerimin yönünü tahmin ediyor olmalı ki bir eliyle önünü .
"Üstüme çay döktüm. Annen benimki yıkanırken giymem için bunu verdi. Umarım sorun olmaz?"

"Elbette... Benim olan senindir." Ses tonum küstahça ve kaşlarını çatma sırası . Onu görmezden geliyorum ve anneme dönüyorum. "Babam sorularınız olduğunu söyledi."

"Sorularım var. Neden ikinizin de alyans taktığını bilmek istiyorum. Ashley bunu tartışmayacak."

"Bunun çok açık cevabı var. Biz evliyiz."

"Üç gündür evdesiniz. Birlikte iki günden az zaman geçirdiniz. Bu süre zarfında evlenmek için nereden vakit buldunuz?"

"Pazartesi sabahı özel bir ruhsat aldık ve Pazartesi gecesi evlendik."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Belki de . Ama bu bana, Ashley'le evlendiğime inanması için hiçbir şey yapmadığımı, çünkü ellerimi ondan uzak tutamadığımı hatırlatıyor.

Bu düşünce beni içten içe güldürüyor.

Lanet boynunu sıkamak istiyorum. Bu ellerimi ondan uzak tutmamak sayılır mı?

Hayır, yok. Artık değilsin. Küçük bir anlaşmazlık fısıltısı beni şaşırtıyor.

Dedektif Holson hakkındaki yorumuyla beni vurmadan önce, benim sorguma ve kendi sorgusuna verdiği tepkiyi izlemenin zaten soru işaretleri uyandırdığı gerçeğini kabul etmek istemiyorum.

Onu hapsedilmeme sebep olan kişi olarak görmek istemiyorum ama Şerif McFadden'la yaptığımız planın başarıya ulaşmasını istiyorsam, bunu bir kenara bırakmalıyım.

"Beni dinliyor musun?" Annemin keskin sözleri beni düşüncelerimden kopardı.

Dinlemediğim gerçeğini saatime bakarak maskeledim. "Gerçekten gitmemiz gerek anne. Bunu sonra yapsak olur mu?" Elimi uzattım. "Gitmeye hazır mısın ... *bebeğim?*"

"Bebeğim?" Ashley kelimeyi ağzından geçiriyor, yüzünde çözemediğim bir ifade var.

"Annenin evine gitmemiz, ihtiyacın olan şeyleri toplamayı beklememiz, sonra da akşam yemeği için buraya dönmemiz gerekiyor. Tabii annem yemek saatini altıdan sonraya değiştirmediyse?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Saat tam altıda. Böylece yemekten sonra dinlenmek ve yatmadan önce yemeği sindirmek için zamanımız olur."

Nedense Ashley pembeye döndü. Noktaları birleştirmem bir saniyemi aldı.

Yatma vakti. Ve ona bu gece burada kalacağımızı söyledim.

Muhtemelen evli olduğumuz ama aynı yatağı paylaşmadığımız gerçeğini nasıl aşacağımı merak ediyordur.

Bunun cevabı basit, ancak yakın zamanda bir açıklama yaparak onun acısına son vermeye niyetim yok.

Hareket etmediğinde, bir adım ileri atıp eline uzanıyorum. Parmaklarım onunkilere dolanıyor. Direnmiyor ve onu odadan dışarı çekmeme izin veriyor.

"Ona ne söyledin?" Sesimi alçak tutuyorum.

"Hiçbir şey."

"Saçmalık. Orada çok rahat görünüyordun."

"Ne bekliyordun ki? Beni *annenle* bıraktın. Ona ne yaptığını söyleyebilirdim."

"Sana inanmazdı. Sen zaten bu ailedeki şeytanla aynı seviyedesin."

"."

"Belli ki buna inanmıyorsunuz, yoksa şansınızı dener ve yapardınız."

Buna karşılık hiçbir şey söylemiyor. Çünkü ben haklıyım ve o da bunu biliyor.

Ön kapıyı açıp ona merdivenlerden arabaya kadar eşlik ediyorum.

"Gerçekten anneme mi gidiyoruz?" diye soruyor içeri girdiğimizde.

"Tabii şu an giydiğin kıyafetlerle yaşamak istemiyorsan. önümüzdeki on dört ay boyunca."

Dudağını ısıyor ve ben arabayı aşağıya doğru sürüp yola çıkarken başını çevirip camdan dışarı bakıyor.

"Annene bana gösterdiğin röportajın ilk bölümünü hatırlamadığımı söyledim. Sahte anılar diye bir şeyden bahsetti."

"Buna inanmıyor musun?"

"Ne yaptığını bilmediğine inanmam için bana tek bir sebep bile vermedin." Bu sözleri söylerken ciddiymişim gibi konuşuyorum ama gerçek şu ki, söylediklerinin ne ona sık sık telkin edildiğini ve gerçek haline geldiğini sorguluyorum.

Röportajını ilk izlediğimde öfke düşüncelerimi gölgeledi, ama şimdi... Şimdi Knight'ın notlarına geri dönüp onları daha net bir zihinle okumam gerekiyor.

Başıma onun payı olduğu konusunda hâlâ içime sinmeyen bir şeyler var. Ama artık her *şeyin* onun suçu olmadığını biliyorum. Yanlış kişiye odaklanmış olabilirim. O da en az kadar koşulların kurbanı olabilir. Sadece daha hafif atlattı.

Şerif McFadden ile yaptığım konuşmadan sonra bu düşüncem daha da pekişti ve şimdi planımı yeniden düzenlemem gerekiyor.

kıza bakıyorum.

Sorun şu ki, bunların hiçbirini ona açıklayamıyorum. Bu da ona başladığım gibi davranmaya devam etmem gerektiği anlamına geliyor, aksi takdirde tavrımdaki değişikliği sorgulayacak. Ve benim tarafımdan herhangi bir misilleme olmaksızın çekip gitmesine izin vereceğime inanmasını göze alamam.

Ayrıca dünyanın ona sırlıslıkam aşık olduğumu düşünmesine ihtiyacım var.

Bir sitcom'da yaşamak gibi... tek farkı hiç komik ve kurgusal olmaması.

"İçeri girdiğinde, annen oradaysa, hiçbir şey söyleme."

"Yüzüğü göreceksin."

"Çıkar ve bana ver." Elimi uzattım ve bir iki saniye sonra yüzüğü avucuma bıraktı. "Kıyafetlerini topla, ona bir süre benimle kalacağını söyle. Yarınki MO-TV röportajı için onu annemin evine davet edebilirsin."

"Onlara ne söyleyeceksin?"

"Kime?"

"Kanal."

"Gerçek."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

ARABA ANNEMİN EVİNİN ÖNÜNDE DURDUĞUNDA, HAREKET ETMEDİM.

İçeri girip ona yalan söylemek istemiyorum. "Ne bekliyorsun?"

Bir an için ona bir kez daha yalvarmayı düşündüm. Bu deliliğe son vermesi için yalvarmayı. Ama bunun zaman kaybı olduğunu biliyorum. Ne röportajımın videosu onu etkiledi ne de Dedektif Holson'ın Louisa'nın hamileliğini bildiğini söylemem. Başka bir şey neden bir fark yaratsın ki?

Titreyen bir elle uzanıp kapıyı açıyorum, dışarı çıkmaya çalışıyorum, sonra emniyet kemerini çözmediğimi fark ediyorum. Onu da beceremediğimde Zain kaldırımında durmuş beni bekliyordu.

"İçeri gelmene gerek yok."

"Bu kararı sen veremezsin." Bir elini koluma doluyor ve beni merdivenlerden yukarı, ön kapıya doğru götürüyor. "Anahtarın var mı?"

"Hayır. Telefonumu ve anahtarım var."

Kolumu bıraktı ve elini cebine daldırdı. Çıkardığında cep telefonum ondaydı. Çantayı açıp anahtarı çıkardı ve bana uzattı.

Dikkatim telefonuma kilitlendi.

"Benimle iletişime geçen oldu mu?"

"Kontrol etmedim. Kapıyı aç da şu işi bitirelim."

Anahtarı kilide sokuyorum ve annemin evde olmaması için sessizce dua ediyorum.

"Ashley, sen misin?" Sesi oturma odasından geliyor ve kalbim sıkışıyor.

"Merhaba anne." Zain'e hızlı bir bakış attıktan sonra koridordan geçip odaya giriyorum. "Sadece birkaç kıyafet alacağım, sonra dışarı çıkacağım."

"Oh?" Dönüp kanepenin arkasından bana bakıyor. "Oh."

Zain'in arkamdaki kapı aralığında çerçevelemiş olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok.

"Bayan Trumont." Sesi soğuktu.

"Seni görmeyi beklemiyordum,
Zain."

Omzumda duran eli tişörtümü yakıyor. "Neden olmasın?"

Buna cevap vermiyor. "Sana içecek bir şey getireyim mi?" Ayağa kalkıyor.

Zain cevap vermeden önce başımı sallıyorum. "Hayır, dışarıda yiyeceğiz. Sadece kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum."

"Anlıyorum."

"Annemin evine dönüyoruz. Yarın için bir televizyon röportajı ayarladım. Ashley'den benimle gelmesini istedim. Sen de bize katılabilirsin."

Müdahale için ettiğim dualar, var olan tüm tanrılar tarafından görmezden geliniyor.

"Bir televizyon röportajı mı?"

"Görünüşe göre benim serbest bırakılmam buralarda büyük bir olay. Herkes bunu ilk duyan olmak istiyor." Sözlerini rahat bir tonda söylüyor.

"Ashley ile konuşmak için de çok heyecanlılar."

"Konuşmak... Oh, kesinlikle olmaz. Ashley, aklını mı kaçırdın sen?"

"Ben asla... Onlarla konuşacağımı söylemedim." Omzumdaki parmaklar esniyor, tenimi ısırtıyor. "Sadece seni desteklemek için orada olacağımı söyledim."

"Gerçekten seninle konuşmak istemeyeceklerini mi düşünüyorsun? Neden serbest bırakıldığının hikayesi için sen de önemlisin. Sen de aynı şeyi hak ediyorsun."

benim kadar ilgi görmüyor." Eliyle beni geriye doğru çekiyor ve sonra dönüp beni merdivenlere doğru itiyor. "Git ve eşyalarını topla. Ben annene eşlik ederim."

"Sanmıyorum-"

"Sözleşme düşünmenizi gerektirmiyor." Sesi alçak ve düz.

Üçüncü basamakta durdum ve döndüm. Tam göz hizasındayız.

"Sen tam bir pisliksin."

Dudakları kıvrılıyor ve yüzündeki sırtışı tokatlamak için neredeyse dayanılmaz bir istekle doluyorum.

"Beni nasıl yarattıysan öyleyim."

Sözler beni sönükleştiriyor, ki niyetinin bu olduğundan eminim ve dönüp gidiyorum, niyetim kaçabildiğim kadar uzun süre yatak odamda saklanmak. Daha iki adım atmamıştım ki bir el koluma ve beni geri çekiyor.

"Ne-"

Ağzı benimkini kaplıyor. Temas beni şok ediyor ve zihnim donuyor, olduğum yerde donup kalıyorum. Dudakları sert, ben kıpırdamadan öylece dururken öpücük tek taraflı. Gözleri benimkileri delip geçiyor. Kolumun etrafındaki eli neredeyse acı verici bir şekilde sıkıyor.

Sanırım bir protesto sesi çıkarıyorum. Emin değilim. Ama bir şeyler değişiyor. Kolumdaki tutuşu yumuşuyor, dudakları yumuşuyor ve kirpikleri gözlerini örtmek için düşüyor.

Böyle kalın, koyu kirpikler için cinayet işleyecek kadınlar tanıdığım düşüncesi aklımdan geçiyor.

Bir eli yan tarafını kavlıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken başparmağı çenemi okşuyor. Ve tam yumuşadığımda, tam dudaklarım , o kopuyor.

"Git ve toparlan." Dönüp koridordan oturma odasına doğru yürürken sesi kesik kesikti.

Olduğum yerde kalıyorum, parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Peşinden gidip tüm bunların ne olduğunu öğrenmek isteme arzusu ile toplanma bahanesiyle yatak odamda saklanma planım arasında kaldım.

Merdivenlerden aşağı bir adım atıyorum ama annemin sesi bana ulaştığında duruyorum. Ne dediğini anlayamıyorum ama Zain ona cevap veriyor... ve sonra gülüyor. Ve bu ses gerçekti, onun sahte 'seninle dalga geçiyorum' kahkahası değildi. Yıllardır duymadığım bir kahkaha ve kalbimi sıkıştıran bir şey var.

Yavaşça dönüyorum ve merdivenlerden odama  ıkıyorum. Kapıyı kapatıp yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

H l  dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyorum, kolonyasının hafif kokusunu alabiliyorum, yanağımı kavradığı avucunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Bu onun son işkence şekli mi olacak?

Kendi kendime gülüyorum.

Nedense bana öpücüklerle işkence edeceğini sanmıyorum.

Ve sırf dudaklarımda h l  onun tadını alabiliyorum diye yaptığı tehditleri unutacak değilim.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

ZAIN

BANA BAKIŞINDAN , İÇİNDEKİ ATEŞTEN KIVILCIMDAN MI BILMIYORUM.

Gözleri, sesindeki küçümseme ya da korkulacak bir şey değilmişim gibi bana sırtını dönmesi. Ama her ne olursa olsun, içimde inkâr edemeyeceğim bir şeyi tetikliyor.

Onu öpmek niyetinde değilim ama yüzüme bakması için geri çektikten sonra o kadar yakın ve o kadar öfkeli görünüyor ki kendime engel olamıyorum.

Sadece bir saniye... bir dakika... bir saat... bir gün... bir ömür... beynim vücudumun yaptıklarını yakalayana kadar sürüyor.

Ne yapıyorum lan ben? Çok önemliymiş gibi yanağını avuçluyor, çenesini okşuyor, dudaklarının tadına mı bakıyorum? Karşı koyamayacağım bir cazibe gibi öpüyorum.

Kendi davranışım karşısında şok olduğumu anlamadan önce ona sırtımı dönüyorum ve kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. Kendimi adımlarımı sabit, sırtımı dik tutmaya zorluyorum ve annesini bıraktığımız yere geri yürüyorum.

Odaya girmeden önce durmak zorundayım, böylece pantolonumun ön tarafına baskı yapan haydut ereksiyonunu ayarlayabilirim.

Çünkü yıllardır bir kadının yanına gitmedim, hepsi bu. Biriyle yatmam lazım. Bunu yaptıktan sonra dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu, ne kadar güzel koktuğunu ya da tadının nasıl olabileceğini düşünmeyeceğim.

Vücudumu kontrol altına aldığıma emin olduktan sonra odaya giriyorum. Esme Trumont onu bıraktığımız yerde, kanepede oturmuş bir fincan kahve yudumluyordu.

"Kızıma zarar mı vereceksin, Zain?"

Hiç vakit kaybetmiyor ve ben de onun bu açık sözlülüğüne ister istemez saygı duyuyorum.

"Kızınıza kontrolden çıkmış bir kaya parçası bile zarar veremez. Bu kadın hayatımda tanıdığım en inatçı şey."

Yalan söylemiyorum. Tüm tehditlerime rağmen, savaşımadan taleplerimi yerine getirmeyi reddediyor.

Esme gülüyor. "O her zaman doğanın bir gücü olmuştur. Sanırım bir süreliğine bunu unuttu. Eğer sen onun bu yönünü ortaya çıkarıyorsan, belki de ikinizin neler olup bittiğini keşfetmeniz o kadar da kötü bir şey değildir."

Kanepeyi yuvarlayıp karşı ucuna oturuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Erkek kardeşinin ve onun kız arkadaşının cesediyle karşılaşan bir genç kızın doğasına ne olacağını sanıyorsun?" Sesi hüzne dönüşüyor. "O, onu takip eden günler ve sonra senin davan... Çocuk olmayı bıraktı ve çok kısa sürede çok ciddi bir genç kadın oldu."

"Bir de bana sor."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her zaman benim masum olduğumu düşündüğünüzü söylediğinizi duydum. Madem ona inanmıyordunuz, neden tanıklık etmesine izin verdiniz?"

Öne doğru eğilip elindeki fincanı sehpanın üzerine bırakıyor, sonra da doğrudan bana bakabilmek için hafifçe dönüyor.

"Ona inanmadığımı hiç söylemedim, Zain. O söylediklerine tamamen inanıyordu. Bir an bile yalan söylediğini düşünmedi. Ama bir şeyler vardı... isterseniz buna anne sezgisi deyin... gördüklerini tarif edişinde bir *terslik* vardı. Kürsüde sorgulanırken kullandığı kelimeler. Sanki kendisine anlatılan bir hikayeyi tekrarlıyor gibiydi. Aynı kelimelerden hiç sapmadı."

"Sence ona koçluk mu yapıldı?" Bu, McFadden'ın ona röportajından bahsettiğimde önerdiği şeyle uyuşuyor.

"İfade verecek pek çok tanık önceden yönlendiriliyor. Bryan karakolda olduğu haberini aldığı anda, onu bir sorgu odasında tuttuklarını söyledi."

"Yaptılar. Röportajının kaydı bende var."

"Bunu ele geçirmeyi nasıl başardın?" Ben cevap veremeden elini sallıyor. "Bilmek istemiyorum."

"Görmek istersen sana bir kopyasını gönderebilirim."

Başını iki yana sallar. "Hayır, o akşamı yeniden yaşamak istediğimi sanmıyorum."

"Ashley bu sabah izledi."

Omzunun üzerinden koridora açılan kapıya bakıyor. "Neden?"

"Çünkü hikayesini neden değiştirdiğini anlamak istedim."

"Hikayesini mi değiştirdi?" Esme kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Kaydın ilk bölümünde iki dedektifle baş başa. Onlara bıçağı tutmadığımı söylemiş."

"Onlara ... Bekle, yetişkin olmadan reşit olmayan biriyle mi görüşmüşler?" dedi.

"Bu yüzden duruşmada kullanılmasına izin verilmedi. Kocanız geldiğinde ve sorguyu yeniden başlattıklarında, hikayesini değiştirerek o geldiğinde bıçağı benim tuttuğumu söyledi. Bilmiyor muydunuz?"

"Bryan oraya gitmeden önce onunla görüşüldüğünü bana hiç söylemedi, hayır."

"Böyle bir şey olduğunu hatırlamadığını söylüyor." "Bu... garip."

Yaşlı kadını dikkatle izliyorum, ona anlattığım şeylerin zaten farkında olduğuna dair herhangi bir işaret arıyorum. Ama tepkisi gerçek bir şaşkınlık ve hayret gibi görünüyor ki bu da Ashley'in, annemin bunun yanlış bir anı olabileceğini söylediği iddiasına biraz olsun inanmamı sağlıyor.

Bu bilgiyi, eve döndüğümüzde anneme sormak üzere bir kenara kaydediyorum.

"Kaydı izlediğinde biraz sıkıntılıydı."

"Ne demek *biraz* sıkıntılı?"

"aklına koymuştu. Belli ki savaş ya da kaç içgüdüsüydü ve panik içinde kaçtı. Evin arkasındaki ormanda onu takip etmek zorunda kaldım. Ayağı takıldı ve düştü. Başını çarptı ve dizlerini sıyırdı."

Bunu ona neden söylüyorum? Çoğunlukla nasıl tepki vereceğini görmek için. Ayrıca annesi kafasındaki sıyrığı fark ederse diye Ashley'in geri döneceği zamanın temelini atmak için.

"mı?"

"O gecenin anısı tarafından tetiklenmiş olabilir." Öyle değildi ama olabilirdi. "Onu yakaladığımda sakinleşti ve benimle eve döndü."

Esme iç geçirir. "Zain, sana sormak zorundayım... kızımдан hoşlandığın için mi yoksa ona zarar vermek istediğin için mi onunla vakit geçiriyorsun?"

Soru asılı kaldı.

Cevap basit olmalı. *Zaten* basit. En azından benim vermem gereken cevap. Ondan hoşlandığım için olduğunu söylemeliyim.

Gerçeğin, onu incitmek istediğim için olması gerekiyor.

Yine de tereddüt ediyorum... çünkü şimdi her ikisinin bir kombinasyonu, ona bambaşka bir şekilde zarar verebilecek yeni bir planla karışmış durumda.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

AYAĞIMI HER BASAMAĞA DİKKATLİCE YERLEŞTİRİYORUM, HANGİSİNİ HATIRLAYABİLECEĞİMİ UMUYORUM.

ve bundan kaçınmak için nereye basmam gerektiğini biliyorum. Kolay değil, özellikle de topladığım küçük valizi taşıırken, ama sanırım hiç ses çıkarmadan ve ikisini de varlığımdan haberdar etmeden aşağıya iniyorum.

Zain'in anneme söylediklerine kulak misafiri olabilme umuduyla merdivenlerden sürünerek inmiyorum.

Oturma odasına girdiğimde, Zain'in kanepenin bir ucunda oturduğunu, elinde bir fincan kahve olduğunu ve gezegendeki en rahat insan gibi görüldüğünü gördüğümde hayal kırıklığı dalgasını kabul etmeyi reddediyorum.

Annem kasabada sahibi olduğu dükkândan bahsediyor, sesi hareketli ve bir eli sözlerine eşlik ediyor.

"Ben hazırım." Sesim niyet ettiğimden daha keskin çıkıyor ve iki çift göz bana doğru dönüyor.

Zain mindere vurur.

"Acelen ne? Neden kendine bir fincan çay yapıp oturmuyorsun? Annen bana sattığı bazı antikalardan bahsediyor."

Tembel ses tonu midemde kelekler uçuşmasına neden oluyor. Ve güzel bir şey beklediğinizde eğlenceli olanlardan değil. O kadar inşa ediyor

Bir şeyler. Ve içgüdülerim bana sonucu beğenmeyeceğimi söylüyor. "Geri dönmemiz gerektiğini sanıyordum."

"Seni birkaç günlüğüne ondan çalmadan önce annenle biraz kaliteli zaman geçirmenin tadını çıkarabilirsin."

"Ah, Zain!" Annem gülüyor... *gülüyor* ve hala minderinin üzerinde duran elini okşamak için elini uzatıyor. "Kızım benimle nadiren vakit geçirir. Şehirden ayrıldığından beri değil." Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Ashley, ne hakkında?"

Tam olarak ne söyleyeceğini biliyorum. "Scott'tan ayrıldım anne. Zain onun hakkında her şeyi biliyor."

Kaşları çatıldı. "Çok yazık. İyi biriydi." Zain'e bir bakış atıyor. "Alınmak yok."

"Alınmadım." Sırıltısı, hoşuma gitmeyecek bir şey söylemek üzere olduğu konusunda beni uyarıyor. "Ama Ashley'nin bir erkekte aradığı şeyin *kibarlık* olduğunu sanmıyorum."

"Her zaman ondan sıkılacağını düşünmüştüm. Ama o beni şaşırttı. düşündüğümde çok daha uzun sürdü."

"Anne!" Bunu söylediğine inanamıyorum.

"Özür dilerim, tatlım. Scott'ı severim. Ama o tam olarak ..." Omuz silkiyor. "Çok tatlı biri ama orada hiç ateş yoktu."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sevgilim, onun üzerine yürüdün. Ne istediysen sana verdi. Tartışma yok. Daha önce sıkılmadığına şaşırdım."

"Bu konuşmayı seninle yapmayacağım." Özellikle de Zain'in önünde.

"Ona evlenme teklif etti, biliyorsun." Haberi tembel bir ses tonuyla veriyor.

Çenem düştü.

Bunu nereden biliyor? Aman Tanrım, Scott'la konuştu mu?

Cehennemdeyim. Öyle olmalıyım. Bunu hak edecek ne yaptım ben?

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerindeki parıltı ne düşündüğümü bildiğine sağlıyor.

Hayatımı mahvettin. Bunu hak etmek için bunu yaptın.

Sesini kafamın içinde duyabiliyorum, gülümsemesindeki kötü niyeti görebiliyorum. Bakışlarımı ondan çekemiyorum. Sanki beni bir ağın içinde yakalamış ve kaçamıyorum. Gülümsemesi hafifçe genişliyor.

Bu başka bir oyun. Başka bir kontrol şekli.

"Bu doğru mu? Ne zaman?" Annemin sesi bana başka tarafa bakmam için gereken bahaneyi veriyor.

"Evet, Pazar günü." Ona yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Bu yüzden mi buraya geldin? musun?"

"Hayır! Eve döndüğümde bana evlenme teklif edeceğini söylediğinde zaten buradaydım."

"Ah, Ashley." İç çekişi beni tekrar çocuk gibi hissettirdi. Karnesi beklentilerini karşılamayan . Hayal kırıklığı çok açık. Sadece neyi amaçladığından emin değilim.

"Artık gidebilir miyiz?"

Zain'e bakmıyorum. Yüzünü görmek zorunda kalırsam şu anda ona duyduğum nefreti emin değilim. Suçlu hissetmek ve telafi etmek istemek buraya kadarmış. Şimdi sadece yüzündeki o aptal sırıtışı silmek istiyorum.

"Ama işler daha yeni ilginçleşmeye başladı."

Ses tonundaki eğlence karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. "O zaman dışarıda bekleyeceğim."

Bavulumun sapından tutup kaldırıyorum ve annemin beklemem için yaptığı çağrıyı duymazdan gelerek odadan çıkıyorum.

Birkaç dakika sonra Zain dışarı çıktığında, ben evin dışındaki merdivenlerde oturuyorum. Yanımdan geçip gidiyor, sonra kaldırımı çıkınca dönüyor. İçerideki rahat adamın tüm izleri kaybolmuş. Yüz hatları sert, dudakları gülümsemeyen bir çizgi halinde.

"Bu çok kabaydı." Sesindeki tüm sıcaklık kayboldu.

Umurumda değil.

"miydi?"

"Annene biraz saygı göstermelisin."

"Saygı... Ona saygı duymalı mıyım?" Serbest kalan kahkaha histerik bir ton taşıyor. "gerçekten delisin, değil mi? Ve bana yaptığın şey de bu. Planın bu, değil mi? Annemi tutuklatmak gibi bir niyetin yok. Sadece beni delirtmek istiyorsun. Akıl sağlığını yitirene kadar beni uçurumun kenarına göndermek." Kahkahalarım arasında kelimeleri zorla çıkarıyorum.

Kahkahalarımı durduramıyorum. Çünkü şimdi anladım.

Hayatımı mahvetmek istediği konusunda beni uyardı. Annemi tehdit etti. Beni yasadışı olduğuna emin olduğum bir sözleşme imzalamaya zorladı.

Ama gerçekten... istediği *bu*. Beni deli gibi göstermek. Etrafımdaki herkesin aklımı kaçırdığımı düşünmesini sağlamak.

Ve.. Gülmeden
duramıyorum. Çünkü işe
yarıyor.

Dışarı çıkmadan önce annemin yüzünü gördüm. O artık Zain'in kampında. Ona kendisinin canavar olamayacak bir versiyonunu gösterdi.

O benim.

Bu hikayedeki canavar *benim*.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

ZAIN

ONU MERDİVENLERDE BIRAKIP BAVULUNU ARABAYA GÖTÜRÜYORUM.

Arka koltuğa atıp doğruldum ve geri döndüm. Kımıldamadı ama gülmeyi bıraktı.

"Arabaya kadar yürüyecek misin, yoksa seni taşımam mı gerekecek?" Sesimi duyunca başını kaldırdı.

"Ve tüm sokağa benim sözde deliliğimi ön sıradan izletmek mi?" Ayağa kalkıyor. "Hiç sanmıyorum."

Beni iterek arabaya doğru yürüdü ve bindi. Bir ya da iki saniye daha olduğum yerde . Önümüzdeki akşam ilginç , özellikle de Ashley'in şu anki ruh haliyle.

Onu delirtmeye çalıştığımı düşünmeye başlaması ilginç. Buna nasıl ulaştığından emin değilim, ancak bununla çalışmaya çok istekliyim.

Neden bana nasıl karşı koymaya çalıştığını görmek için sabırsızlanıyorum ki?

Kendime zihinsel bir sarsıntı veriyorum ve arabanın içinde ona katılıyorum. Beni görmezden geliyor, yüzü pencereye dönük, ama kafasının içinde bir şeyleri çözmeye çalışırken dönen tekerlekleri neredeyse duyabiliyorum.

Onunla konuşmaya çalışmıyorum ve ailemin evine dönüş yolumuz sessizlik içinde geçiyor. Arabayı park ettiğimde bile bozulmayan bir sessizlik,

ve dışarı tırmanıyorum. Kapıyı açmamı beklemedi ve ben yolcu tarafına ulaştığımda yolda duruyordu.

"yoksa, yemekten önce üzerimi değiştirmek istiyorum." Sesi düz.

"Sana odamızı göstereyim, duş alıp üstünü değiştirebilirsin." Ben de onun ses tonuna uydum.

Hızlıca başını sallıyor ve ben de bavuluna uzanıp bir elimi sırtına bastırıyorum. Omurgası geriliyor. Ona dokunmamdan hoşlanmıyor.

Ama *yapıyorum*. İyi hissettiriyor.

Bu düşüncelerden kurtulmak için başımı sallayarak ona içeri girmesi ve merdivenlerden çıkması için rehberlik ediyorum.

Benim odam üst kattaki koridorun üçüncü kapısı. Kapıyı açıyorum ve önce onun içeri girmesine izin vermek için geri çekiliyorum, sonra arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum. Omurgası sertleşmeden önce irkiliyor ve omuzlarını geriye atıyor.

"Bavulunu yatağın üzerine bırakacağım. Banyo şu kapının ardında." Elim sol duvara doğru sallıyorum.

"Telefonumu alabilir miyim?" Yüzünü bana dönmüyor.

"Ne için?"

"Arkadaşlarımı görmezden gelirsem, ortaya çıkarlar. Bunun olmasını istediğini sanmıyorum."

Düşünüyorum. Gelip gelmemeleri umurumda değil. Ve yarınki röportaj yayınlandığında, bir telefon konuşmasının onları durduracağından şüpheliyim. Eğer onun gerçek arkadaşlarıysa. Fark etmez. Olanları ya da olacakları değiştiremezler.

"Gözüm üzerindeydi. Cevapsız aramanız ya da mesajınız yok."

"Yine de onları aramamamın garip olduğunu düşünecekler."

"Onları daha sonra arayabilirsin. Yemekten sonra." Odayı geçip banyonun kapısını açıyorum. "Temiz havlular rafta. Tuvalet malzemeleri lavabonun yanında. İşin bitince mutfığa gel."

"Gizlice kaçmaya ya da pencereden tırmanmaya çalışmam ihtimaline karşı nöbet tutmak istemiyor musun?"

"Nereye gideceksin? Seni bir ormanda bulabiliyorsam, küçük bir kasabada da izini sürebilirim."

"Senden nefret ediyorum."

"Nefretin ne olduğunu bilmiyorsun, Firecracker." Bana doğru döndü. "Nefret ediyorum. *Senden*."

"Bunu birden fazla kez açıkça belirttiniz. Ama yine de duş alacak, giyinecek, aşağı inecek ve cinayetle suçladığı adama sıırıslıklam aşık olan bir kadın rolünü oynayacaksınız."

Kapıya doğru yürüyorum, sonra omzumun üzerinden ona bakıyorum. Odanın ortasında duruyor, parmakları küçük yumruklar halinde kıvrılmış, mavi gözleri bana ateş püskürüyor.

"Sen artık benim karımsın Ashley, bunu unutma. Ve bu senin için dünyadaki en önemli şeymiş gibi davranacaksın."

Dışarı çıkıyorum. Kapı arkamdan kapanırken bir şey çarpıyor ve yıllardır ilk kez gerçek bir gülümseme dudaklarımı yukarı çekiyor.

Onun ruhu hayal ettiğimden çok daha güçlü. Kırılmasının ne kadar *süreceğini*, kırılıp kırılmayacağını merak ediyorum. Birkaç gün önce, istediğim tek sonuç buydu. Tek planım . Mükemmel bir intikam olurdu.

Aşağıya indiğimde annem ve babam mutfaktaydı. Annem ocağın başında, babam da onun arkasında, öne doğru eğilmiş kulağına fısıldıyor. İkisi de sessizce gülüyorlar.

Onları izlemek için kapı aralığında duruyorum. Bu çocukluğumdan hatırladığım bir şey. Jason ve Louisa'yı birden fazla kez yaparken yakaladığım bir şey.

Göğsümden keskin bir acı geçiyor. Arkadaşlarım bir daha asla birlikte yemek yapamayacaklar. Asla mutfakta dans edemeyecekler. Asla olmak için çok heyecanlandıkları ebeveynler olamayacaklar.

Yutkunuyorum, yüzümü normale dönmeye zorluyorum, sonra boğazımı temizliyorum.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Sesim bozulmadığı için şükrediyorum.

"Zain! Eve geldiğini duymadım. Ashley nerede?" Annem babamın kollarında dönüyor ve bana gülümsüyor.

"Ona odamı gösterdim. Duş alıyor, sonra bize katılacak."

"Ona misafir odasını teklif etmedin mi?" Gülümsemesi soluyor.

Omuz silkiyorum, omzumu kapının pervazına dayıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. "Ne anlamı var ki? Çocuk değiliz, bu yüzden yetişkinlere özgü şeyler yapmıyormuşuz gibi davranmanın pek bir anlamı yok." Gülümsememi topladım. " zaman oldu, yani ..."

Annem başını sallar. "Zain, sen benim oğlumsun ve seni seviyorum. Eve, yanımıza döndüğün için minnettarım ama hâlâ bilmek istemediğim bazı şeyler var."

"Burada hepimiz yetişkiniz."

"Sana yatak odasında neler yaptığımızı anlatmamı ister misin?"

"Siktir, hayır." Onunla şakalaşmak neredeyse normal geliyor.

"İyi, çünkü işler çok hızlı bir şekilde garipleşebilir." Babam kollarını indiriyor ve uzaklaşıyor. "Zain, gel de masayı hazırlamama yardım et. Yemek odasında yiyeceğiz."

"Bu sadece için biraz resmi değil mi?"

"Sondra bize katılıyor. Marissa da gelecekti ama artık geleceğini sanmıyorum."

"Ona Ashley'nin burada olduğunu söyledin mi?" Soruyu anneme yöneltiyorum.

"Tabii ki yaptım. İçeri girip onu burada bulmasına izin veremezdim."

"Sondra neden geliyor?"

"Salı günleri hep akşam yemeğine gelir. Spor salonundaki işini bitirir ve doğrudan buraya gelir."

"Spor salonunda mı çalışıyor?"

"Hayır, hayatım. *Kendisinin* bir spor salonu *var*. Kişisel antrenör ve yaklaşık iki yıl önce kasabada bir spor salonu açtı."

Beklenti damarlarımı yalayıp geçiyor. Yemek masasında Sondranın olması ilginç bir akşam olacak.

Ashley'nin bununla nasıl başa çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

ASHLEY

DUŞTA ACELE ETMİYORUM. SANKİ ÇOK UZUN ZAMANDIR

Daha bir gün olmasına rağmen yıkanmak için elimi yıkıyorum ve suyun sıcaklığının tenimin üzerinden akıp gitmesinin tadını çıkarıyorum. Söz verdiğim gibi, lavabonun yanında banyo malzemeleri var ve en az Zain gibi kokanı seçiyorum. Hâlâ bir erkek vücut yıkayıcısı ama *onun* kullandığı değil.

Parmak uçlarım kırılmaya başladığında suyu kapatıp dışarı çıkıyorum. Sonsuza kadar burada kalamam. Beni aramaya gelecek ve zamanında hazır olmazsam beni merdivenlerden aşağı sürükleyip çıplak yemek yemeye götürmeyeceğine ve bunun bana bir ders vermek için olduğunu iddia etmeyeceğine güvenmiyorum.

İnsanları deli olduğuma inandırmasına yardımcı *olması* için ona daha fazla cephane vermemeye kararlıyım. Öyle hissetmeye başlasam bile.

Giyinmiş ve saçlarımı örmüştüm ki kapının ardındaki koridorda ayak sesleri duydum. Kapının açılmasını bekliyorum ama geçip gidiyorlar ve kayboluyorlar.

Belki Zain değildir. Belki de gerçekten onu beni almaya gelmeye zorlamadan aşağı inmemi bekliyordur. Derin bir nefes alarak parmaklarımı kapı koluna doluyorum ve kapıyı çekip açıyorum. Koridorun ötesi boş.

Merdivenlerin tepesindeyken arkamdan tanıdık bir sesin konuştuğunu duyuyorum ve kalbim sıkışıyor.

"Heather burada olduğunuzu söyledi. İptal etmemin bir sakıncası olup olmadığını sordu ama bunu kendim görmeliydim. Zain'i sana beş dakika zaman ayırmaya nasıl ikna ettin?"

Yavaşça dönüyorum ve tertemiz giyinmiş sarışın kadınla yüzleşiyorum. "Seni tekrar görmek güzel, Sondra." Sesimde hiç de

kaçmakla tehdit eden kaygı. Bu kadın, Zain'in hapsedilmesinden sonra okuldaki hayatımı yaşayan bir kabusa dönüştürdü ve şehri olabildiğince çabuk terk etmemin birçok nedeninden biri.

"*Ben olsam* hoş kelimesini kullanmazdım. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama Zain hapishaneden yeni çıkmış ve yerleşmeye fırsat bulamamışken etrafını koklamak senin için bile alçakça."

"*Beni* Zain davet , tam tersi değil."

"Ve sen de tam zamanında şehre dönüp onunla karşılaştın. Onun hayatını yeterince mahvetmedin mi?"

"Ashley? Neden orada takılıyorsun?" Zain'in sesi arkamdan geliyor ve döndüğümde sırtımda hafif bir dokunuş hissediyorum ve ayağım basamaktan kayıyor.

Kalbim duruyor, merdivenlerden boynumu kırdığım görüntüler aklımdan geçiyor, ama tırabzana tutunmayı umarak kolumu dışarı attığımda sert ve sıcak bir şeye çarpıyorum.

Bir kol belime dolanıyor ve tekrar ayağa kalkıyorum. Dudakları kulağıma değiyor ve konuşurken aldığı ılık nefes ensemdeki ince tüyleri diken diken ediyor.

"Benden kaçmak için kendini merdivenlerden aşağı atmak biraz dramatik değil mi? Yoksa kendini kollarıma mı atıyordun? Görsel ipuçlarını bazen çözmek zor oluyor."

"Ben ! BEN... BEN..." Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, nefesimi zor tutuyorum. Yüzüm Zain'in omzuna yaslanmış durumda ve her nefes alışımında onun kolonyasından bir ciğer dolusu çekiyorum.

"Onu korkutmuş olmalıyım." Sondra'nın sesi arkamda yapışkan bir tatlılıkta.

Ona bakmak için dönüyorum ve Zain'in kolu belime dolanıyor.

Sondra öne doğru hareket ediyor, böylece durduğum yere bakabiliyor, ama tek fark ettiğim sırtımın Zain'in göğsüne nasıl bastırıldığı ve kolunun nasıl sıkı bir bant gibi etrafımı sardığı.

Bel. Midemde kelebekler uçuşuyor ve bunun neredeyse merdivenlerden düşecek olmamdan kaynaklandığına tam olarak ikna olmuş değilim.

"Çok üzgünüm, Ashley. İyi misin? Bembeyaz görünüyorsun." Sesi bile inandırıcı gelmiyor.

"Ben iyiyim." Sesimdeki titremeyi gizleyemiyorum.

Bir elimi Zain'in kolunun altına sokup onu gevşetmeye çalışıyorum. "Beni çok sıkı tutuyorsun. Nefes alamıyorum."

"Boynunu kırabilirdin." Sesinde garip bir nota var.

Arkamı dönüp ona bakmak istiyorum ama hareket edemiyorum. "Bunu bilerek yapmadım."

"Bundan emin misin?"

Ve bir anda ne yapmaya çalıştığını hatırladım. *Sondra'ya gelip benimle konuşmasını bilerek mi söyledi? Bu onun planının bir parçası mıydı?*

Aman Tanrım, beni öldürmeye mi çalışıyor?

"Hasta olacağım. Lütfen bırak beni." Kolunu bırakıyor ve ben de hemen merdivenlerden yukarı, Sonda'nın yanından geçip yatak odasından banyoya doğru koşuyorum.

Lavabonun önünde durup yüzüme soğuk su çarpıyorum ve birkaç derin nefes çekiyorum. Göz ucuyla bir hareket yakalıyorum ve başımı kaldırdığımda Zain'in arkamda durduğunu görüyorum.

"Oradaki plan neydi?" Döndüm.

"Ne demek istiyorsun?"

"Takılıp düşmek mi? Bileğini burkmak mı? Sondra'yı mı suçlayayım? Aileme dava mı açayım?"

Seni ittiğimi mi iddia ediyorsun?" "Ne?"

Gerçekten merdivenlerden bilerek düşeceğimi mi söylemeye çalışıyor?

"Beni duydun. Kolay bir çıkış olurdu, değil mi? Bunu nasıl başaracaktın? Bacağını mı kıracaktın? Hastaneye gidip hemşirelere büyük kötü eski mahkûmun sana şantaj yaptığını mı fısıldayacaktın?"

"Hayır. Sondra-"

"Sondra seni itti mi? Hikayen *bu* mu?"

Acı kolumdan aşağı yayılıyor ve yanağındaki avuç izine bakınca gözlerim açılıyor.

Gözleri kısıldı ve bana doğru geldi.

Şimdi yaptım. Onu çok .

Yüzündeki ifade dehşet verici ve aklımdaki tek düşünce, yolundan çekilmezsem beni öldüreceği. Yan tarafa savruluyorum. Kolu parlıyor ve beni tekrar önüne çekiyor.

"Bu bir hataydı." Sesini kaplayan karanlık, gözlerindeki bakış kadar korkutucu.

"Bütün bunlar bir hata." Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. "Hayır, Fişek. Bu sefer benden kaçış yok."

Sırtım tezgâha çarpıyor. Bir kolunu mermerin kenarına dayıyor, diğerini kaldırıyor ve parmaklarını boğazıma dolayarak başımı yukarı kaldırmaya zorluyor.

"Yıllar önce cezam okunduktan sonra sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Ağzım kurudu, kalbim boğazımdan kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Bana ne dediğini hatırlıyorum. Kelimeler beynime kazındı. Yıllarca bu sözlerle ilgili kâbuslar görüp çılgılık atarak uyandım.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, küçük kız. Ne kadar süreceği umurumda değil. Dışarı çıktığım gün, bana yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Başını eğiyor, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "Borcunu ödeme zamanı, Ashley."

Ve sonra beni öptü.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

ZAIN

TITRIYOR. NEFESİ DUDAKLARINDAN KISA VE KESKİN ÇIKIYOR.

boğazındaki nabız parmaklarıma karşı hızlı bir şekilde atıyor. Ve son olarak,

Sonunda gözlerinde korku var.

Ona mahkemede söylediklerimi hatırlattığımda, bu korku daha da artıyor. Gözleri büyüyor, dudakları aralanıyor ve yüzündeki renk kayboluyor.

Bunu neden yapıyorum? Neden onu korkutuyorum?

Çünkü buna nasıl tepki verdiğini görmek bağımlılık yapıyor. Dikkatli olmazsam bağımlısı olacağım bir uyuşturucu gibi. Sorun ki, şimdiden daha fazlasını istiyorum.

Ama aynı zamanda merdivenlerde ayağı kaydığında neden arkasından bu kadar yakın olduğumu düşünmesini de istemiyorum.

Onun kaydığını gördüğümde kalbimin durduğunu bilmesini istemiyorum.

Dengesini kaybettiği anda, sanki beni kovalayan tehlikeli bir yırtıcı varmış gibi o lanet merdivenlerden yukarı fırladığımı anlamasını istemiyorum.

Çünkü onun yerdeki cansız bedenini düşünmek bana incelemek istemediğim şeyler hissettiriyor.

Çünkü tüm bunları fark ederse, bana nedenini sorabilir. Ve ben bu soruyu *kendime* bile sormak istemiyorum.

Ama ağızım onunkine değdiği anda, artık koridorda olanlarla ilgili değil. Yıllar önce mahkemede olanlarla ilgili bile değil.

Dokunuşla, tatla, dudaklarının benimkilerin altında ne kadar yumuşak olduğuyla ilgili oluyor. On dört yılı aşkın süredir deneyimlemediğim bir şeyle ilgili oluyor.

Arzu.

Parmaklarım boğazının etrafında esniyor ve çıkardığı yumuşak nefes tüm kanımın güneğe, doğrudan sikime akmasına neden oluyor. Aynı zamanda dudaklarını da ayırıyor ve dilimi dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, sonra içine daldırıp dudaklarını okşuyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. Diğer elim kalkıp başının arkasını kavlıyor ve öpücüğü derinleştirebilmem için onu sabit tutuyor.

Kulaklarımda acele bir ses var, damarlarımda ateş yanıyor ve parmak uçlarımdaki nabzının hızlı vuruşu kalbimin ani kaotik atışıyla eşleşiyor.

Ağızımı onunkinden çekiyorum ve çenesinden kulağına kadar öpüyorum. Dişlerim kulak memesini sıyrıyor ve o titriyor. Bu hareket kanımda patlamalara yol açıyor. Elim boğazında sıkışıyor.

Daha fazlasını istiyorum. Onun dokunuşundan daha fazlasını. Tadından daha fazlasını. Daha fazla inlemesini.

Elim boğazından beline doğru iniyor ve onu tezgâhın üzerine kaldırıp kalçalarının arasına giriyorum. Yüzünü kavrayarak ağızımı tekrar onunkine yaklaşıtıyorum. Dudakları dudaklarıma değdiği anda ayrılıyor ve kolları kalkıp boynuma dolanıyor.

Bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Bu düşünce bir kova soğuk su dökülmesi gibi.

Ne yapıyorum ben?

Çekme Uzakta, I untangle onu kollar gelen etrafında Ben, geriye doğru bir adım attı, döndü ve tek kelime etmeden çıkıp gitti.

"Hayatım, Ashley iyi mi?" Yemek odasına girdiğim anda annem ayağına kalktı.

"Ne?" Bir an için az önce banyoda olanlardan bahsettiğini düşündüm.

"Sondra bana neler olduğunu anlattı."

"Oh... evet. O iyi. Biraz sarsıldı ama kısa süre içinde aşağı inecek. Neden hepimiz oturmuyoruz?" Masanın etrafından dolaştım ve oturdum.

Annem ve babam örtülü tabakları masanın ortasına yerleştirdikten sonra iki uçtaki koltuklara oturuyorlar. Sondra yanıma oturmak için hareket etti. Elimi koltuğun arkasına koyuyorum.

"Karım oturacak."

Dudakları geriliyor ama hiçbir şey söylemiyor ve karşı tarafa geçip oturabilmek için hareket etmeye devam ediyor.

"Bekleyelim mi?"

Annemin sorusuna cevap vermek üzereydim ki Ashley kapıda belirdi. Solgundu ama odaya girerken başını dik tutuyordu.

"Herkesi tuttuğum için özür dilerim." Sesi sessiz ve hafif bir titreme var, ama bize doğru gelirken adımları sabit.

Ayağa kalkıyorum ve sandalyeyi çekiyorum. Yarı yarıya beni görmezden gelip Sondra'nın yanına oturmasını bekliyorum ama öyle yapmıyor ve kendini koltuğa bırakıyor. Tekrar oturduğumda bir elimi yine onun sandalyesinin arkasına koyuyorum. Sondra'nın gözleri benden elime ve tekrar elime kayıyor.

"Ashley, al. Buna ihtiyacın var gibi görünüyor." Annem bir kadeh kırmızı şarap doldurup masaya uzatıyor.

Ashley gülümsüyor. "Teşekkür ." Bana bakmıyor, bardağı kaldırıyor ve büyük bir yudum alıyor.

"Herkes yemeğini yesin. Hepsi soğusun diye saatlerce yemek yapmadım."

Annem konuşmasını bitirmeden önce babam harekete geçer, kendine en yakın kapalı tabağı alır ve tabağa bir porsiyon ekledikten sonra onu bırakıp diğerine uzanır. Tabaklar elden ele dolaştırılır, tabaklar doldurulur ve herkes yemeğini yer.

Yanımdaki Ashley'nin tabağında ne kadar az şey olduğunun ve çatalıyla tabağındakileri nasıl ittiğinin farkındayım. Şarap kadehi boştu, ben de şişeye uzanıp doldurdum.

"Yemekleri beğenmedin mi?" Kısık bir sesle sordum.

"Sorun değil. Sadece aç değilim." Onun cevabı da bir o kadar sessiz, annemle babam arasında geçen konuşmadan zar zor duyuluyor.

Sondra.

"Yemeği ye."

Yanıt olarak bardağını kaldırıyor ve yarısını boşaltıyor. "Ben aç."

Aç olmamasına imkan yok.

"Peki *Ashley*, *Zain*'le yollarınız nasıl kesişti? Yaşanan onca şeyden sonra ondan uzak durmaya çalışacağını düşünmüştüm." Sondra'nın sesinde meraktan başka bir şey yok, ama saklamak için kirpiklerini indirmeden önce gözlerindeki bakışı yakalıyorum.

Ashley bir yudum şarap daha içiyor. "Jason'ın mezarındaydım ve o bana gizlice yaklaştı."

"Sinsilik falan yoktu. Konuşuyordun ve beni duymadın." "Po-tay-toh, po-tah-toh." Bir el salladı ve bardağını doldurdu.

"Her neyse, bana yaklaştı ve sonra beni yemeğe davet etti... *konusmak* için şeyler dışarı."

Sondra bardağın sapını kavrayan parmaklardan birinde açıkça görülen evlilik yüzüğünü işaret ediyor. "Peki ondan *buna* nasıl geçtiniz?"

Ashley'nin gülümsemesi kırılğan. Bardağından bir yudum daha alır.

"En güzel hikâye bu." Başını çeviriyor, mavi gözleri bana bakarken sertleşiyor. "Neden bunu anlatmıyorsun, *sevgilim*?"

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

ZAIN'E DOĞRU BİR GÜLÜMSEME FIRLATIYORUM. BİR GÜLÜMSEME.

Koyu renk gözlerin üzerinde kaş kemerleri.

"Eminim hikâyeyi anlatmayı tercih edersiniz." Sesi bana bir mırıltıyı anımsatıyor, alçak ve gırtlaktan. Büyük bir kedininki gibi. Bir aslan... ya da bir panter. Muhtemelen bir panter. Karanlıkta sinsice ilerleyen, avını avlayan karanlık bir saldırganlık ve büyük dişler.

Titriyorum.

O dişleri hissettim.

Gözlerim ağzına kayıyor ve dilim alt dudağımı yalıyor. Ağzını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum.

Şarap kafamı karıştırıyor. Hiç uyumadım ve bütün gün zar zor yemek yedim. Şimdiden başım dönüyor. Şarap içmek bir hataydı. Ağzına bakmamın ve beni tekrar öptüğünü hayal etmemin tek nedeni bu.

"Ashley?" Dudaklarındaki ismim beni düşüncelerimden uyandırıyor. "Hikâyeyi sen mi anlatacaksın yoksa ben mi anlatayım?"

"Oh, anlatman için ısrar ediyorum." Burnumu bardağıma gömüyorum. "Emin misin?"

Uyarıyı görmezden geliyorum. "Yüzde yüz. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Sözlerimdeki hafif çarpıklığı ben bile duyabiliyorum.

"Tamam o zaman."

Önümdeki yemek tabağına odaklanıyorum. Çok lezzetli kokuyor. Ama yersem midemde tutabilir miyim emin değilim. Sinirlerim yüksek alarmda. Zain'in yanımda yaptığı her hareketin farkındayım. Aldığı her nefesin. Bir elini sandalyemin üzerine rahatça koyuşunun. Parmakları enseme gezinip duruyor.

Derim bana ait değilmiş gibi hissediyorum. Sürünerek çıkmak ve saklanmak istiyorum. Bahanelerimi uydurup gitmek istiyorum. Banyodaki sahne gibi davranmak istiyorum.

Beni tekrar öpmesini istiyorum.

"Bir bakalım," diyor Zain bir süre sonra. "Pazar akşamı yemeğe gittik, sonra Pazartesi kahvaltıda buluştuk." Saç örgümü nazikçe çekiştiriyor ve ben zıplarken neredeyse sandalyeden düşeceğim. "Lokantadan ayrıldığımızda onun aradığım kişi olduğunu anlamıştım. Çekip gitmesine izin veremezdim. Onu risk almaya ve benimle bilinmeyene atlamaya ikna ettim."

Boynumdaki parmaklar okşamayı bıraktı. Nefes almayı bırakıyorum.

"İlçe yazı işleri müdürlüğüne gittik ve ehliyet aldık. Sonra onu evine geri götürdüm ve o akşam daha sonra onu almak için ayarladım. O gece evimde samimi bir düşünle ona sürpriz yaptım."

Eli hareket ediyor, parmakları dudaklarımın etrafında bir yol çiziyor ve sonra birini çeneme bastırıp beni ona bakmaya zorluyor.

"Peki sonra ne oldu Ashley?" Ona bakıyorum ama cevap vermiyorum.

Gözleri beni tuzağa düşürdü.

Gerçeği söylersem, inkar edecek ve ben deli gibi görüneceğim. Eğer bir şeyler uydurursam, boğazımdaki ilmiği sıkacak ve beni ona daha sıkı bağlayacak.

"I ..." Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Yeminlerimizi ettikten sonra neler olduğunu kimsenin duyması sanmıyorum, değil mi?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor ve başı öne eğiliyor.

"Muhtemelen haklısın." Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Bazı şeyler kesinlikle paylaşılmamalı, özellikle de yemek masasında."

"En azından evlilik sözleşmesi yaptınız mı?" Sondra keskin bir sesle soruyor. Zain'in gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Hayır. İhtiyacımız yok."

Hayır, . Çünkü elinde daha iyi bir şey var. Ona on dört ay boyunca hayatımın her alanında yetki veren bir sözleşme. Sadece bir günlük bir sözleşme... Şimdiden bir ömür gibi geliyor.

"Bu aceleyi anlamıyorum. Onun sana yaptıklarını görmezden gelsek bile, birbirinizi çok az tanıyorsunuz."

"Bana yaptığı şey kişisel değildi."

Gözleri tamamen farklı bir şey söylüyor. Bu kişisel bir şeydi ve bunu unutmama asla izin vermeyecek.

"Yıllarını kaybettin, Zain. Bunun kişisel olmadığını nasıl söyleyebilirsin?"

"Çünkü yaptığı şeyin doğru olduğunu düşünüyordu." Gözleri hareket ediyor, dudaklarıma doğru iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. "Ama bunun üzerinde çalıştık ve şimdi aynı sayfadayız ... değil mi, Firecracker?"

Onunla göz temasını kesip Sondra'ya bakıyorum.

"Biliyor musun, sesin neredeyse kıskanç geliyor. Kuzenine karşı bir şeyler hissediyor musun?" Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bir an dehşete kapılıyorum ama kendimi onları söylemekten alıkoyamıyorum.

Sondra önce kızarır, sonra bembeyaz olur ve dudakları birbirine yapışır. "Bu iğrenç bir şey. Böyle bir şeyi önermeye nasıl cüret edersin?"

Omuz silkiyorum. "Bu alışılmadık bir şey değil, özellikle de büyürken yakınsanız."

"Zain'e karşı ailevi kaygıların ötesinde bir şey hissetmiyorum."

"Güzel." Bardağıma sırtıyorum. "Çünkü kocam yüzünden seninle kavga etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ben senin okulda birlikte olduğun çocuk değilim. Bugünlerde kirli dövüşüyorum."

Ohmygod. Kapa çenenii!

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Sondra'nın sesi bir iki oktav yükselir.

"Hayır. Sadece savaşmadan onu alamayacağınızı söylüyorum."

|

uzanıp elini benimkiyle kapattım.

Siktir et. Sevecen bir eş gibi davranmamı istiyorsa, öyle yapacağım. Bu noktada kaybedecek bir şeyim kalmadı. Herkesin deli olduğumu düşünmesini mi istiyor? O zaman onu da kendimle birlikte deliliğe sürükleyeceğim.

Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "O zamanlar olduğumuz insanlar değiliz. Eğer Zain ocukken yaptıklarım için beni affetmeyi kalbinde bulabilirse, o zaman bununla yaşamak zorunda kalacaksın."

Parmakları benimkilere karşı esniyor ama ekilmiyor.

"Kızlar, lütfen." Heather'ın sesi Sondra'nın cevap vermesini engelliyor. "Sondra, bu soruları sormaya hakkın yok. Ashley, zr dilerim. Lütfen bunun planlı olduğunu düşünme. Kimse seni rahatsız etmek istemiyor."

Bardağımı Sondra'ya doğru eğiyorum. "yle."

Zain'in sessizce güldüğünü duydğuma *eminim* ama ona bakmak için döndüğümde tabağındaki yemekle oynuyor ve kimseye bakmıyor. Parmaklarımızı zyorum ve biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyorum.

"zgnm ama dün gece pek iyi uyuyamadım. Bugün uzun sürdü ve gerçekten çok yorgunum. İzin vererseniz, yatağa gitmek istiyorum."

Yanıt beklemeden odadan ıkıyorum. Eminim ailesi ve Sondra ne kadar kaba olduğum hakkında konuşmaktan keyif alacaklardır ama umurumda değil. Zain'in onun rızası olmadan gittiğim için beni cezalandırmak için yapacağı hiçbir şey kalmamı sağlayamaz.

kadar çok şarap itiğime pişman olduğumda merdivenleri yarılamıştım. Merdivenler sallanıyor... ya da belki de ben sallanıyorum ve daha önceki performansımı tekrarlamamak için tırabzanlara tutunuyorum ve merdivenlerden aşağı burun üstü akılıyorum. Yatak odasına varmak sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor.

Bavulumda tuvalet çantamı ve pijamalarımı buluyorum. Pijamaları yatağın üzerinde bırakarak çantayı banyoya götürüyorum, makyajımı temizliyorum, dişlerimi fıralıyorum, sonra stm değiştirmek için yatak odasına geri dönüyorum ve yatağa giriyorum.

Düşünmem gereken önemli bir şey var, bundan eminim ama yorgunluk ve şarap bunun ne olduğuna odaklanmamı zorlaştırıyor.

Ve umurumda değil. Sadece uyumak istiyorum. Birkaç saatliğine bir kbusun içinde yaşamıyormuşum ve yeni kocamın gelip beni tekrar pmesini istemiyormuşum gibi davranmak istiyorum.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

ZAIN

ASHLEY SONRA ODA SESSİZLEŞİR. KİMSE KONUŞMUYOR. HIÇ KİMSE hareket eder. Yani benden başka kimse. Çatal bıçak takımımı bir takırtıyla tabağa bırakıyorum ve koltuğuma yaslanıyorum.

"Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek güzel." Sözlerim, damarlarımda dolaşan öfkeyle tamamen çelişen eğlenceli bir tonda söyleniyor. "Sondra, sen hâlâ lanet bir sürtüksün. Lisenin yıllar önce bittiğini biliyorsun, değil mi?"

"Zain." Annemin sesi yumuşak bir uyarıydı.

Dikkatim ona yöneldi. "Seni seviyorum anne, ama bu işe karışma. Zor olduğunu biliyorum ama artık yirmi yaşında bir çocuk olmadığım gerçeğiyle yüzleşmek zorundasın. Otuz dört yaşındayım. Senin *asla* anlayamayacağın bir sistem altında yaşayan yetişkin bir adamım. Saf bir çocuk değilim ve ne yaptığımı izlemek için sana ya da bir başkasına ihtiyacım yok."

"Oğlum." Babam konuştu, ki konuşacağını biliyordum. Kimsenin karısına saygıdan başka bir şeyle davranmasına asla izin vermez.

"Hayır. Hepiniz *karımı* rahatsız ettiniz. Bu benim *seçtiğim* kadın ve hepimiz ona bok gibi davranıyorsunuz."

Kafamın içinde ona çok daha kötü davrandığımı söyleyen küçük sesi duymazdan geliyorum. Öyle davrandığımı *biliyorum*. Ama kendimce var ve bu başkasının bunu yapmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor.

"Eğer benim seçimimi kabul etmiyorsanız, o zaman gidip onu getireyim ve gidelim. Görüşme benim evimde yapılabilir."

"Zain, lütfen. Aşırı tepki veriyorsun. Kimse Ashley'e hoş karşılanmadığını hissettirmeye çalışmıyor. Bu sadece... zor bir durum. Şunu anlamalısın ki, sen onu affetmeyi kolay bulabilirsin ama biz affedemeyiz," diyor babam, benim sözlerimden sonra oluşan sessizlikte.

"Sondra burada olsaydı ne olacağını çok iyi biliyordun." Dikkatim tekrar sarışına yöneldi. "Hem sen neden *buradasın* ki? Benim için bu kadar endişelenen biri olarak, içeride olduğum süre boyunca senden hiç haber almadım. Neden şimdi? Ne istiyorsun?"

"Senin mutlu olmandan başka bir şey *istemiyorum*. Onu kasabada gördüğümde, sorun çıkaracağını biliyordum. Ve öyle de oldu. Buraya verdiği zarara bak. Onunla *evlendin*, Zain. *Evlendin!* Hapisten çıkalı dört gün oldu ve seni oraya tıkan kızla evlendin. Niye evlendin? Neden böyle bir şey yaptın? Akıl sağlığın için endişeleniyorum. Eve geldiğinden beri deli gibi koşturup duruyorsun. Neredeyse hiç eve gitmedin ya da ailenle vakit geçirmedin. Seni seven insanlar yerine *onu* seçtin. Aklını mı kaçırdın sen?"

"Zamanımı nasıl geçirdiğim seni ilgilendirmez."

"Heather teyzemi incittiğini gördüğümde öyle oluyor. Sen burada değildin, Zain. Tutuklanmandan sonra yaşananların sonuçlarıyla uğraşmak zorunda değildin. Ama ben . Her gün burada olan bendim. Dışarıda saklanıp haber ve fotoğraf koşan paparazziler yüzünden evlerinden çıkamadıklarında ailenle ilgilenen bendim. Biri yatağında iki kişiyi öldüren canavar hakkında haber yaptığında annenin ağlamasını izlemek zorunda kalan sen değildin. *Ben ağlıyordum*. O yüzden sakın bana bunun beni söylemeye kalkma."

"Çocuklar, lütfen." Annem elini masanın üstüne vurarak tüm tabakların tıkırdamasına neden oluyor. "Yeter! Buna izin vermeyeceğim. *Yapmayacağım*. Eğer uslu duramayacaksanız, o zaman gidin. İkiniz de!" Ayağa kalkar ve odadan çıkar.

"Umarım ikiniz de mutlusunuzdur." Babam onu takip ediyor. "Kendimden geçtim," diye mırıldandım.

"Serbest bırakılacağın söylendiğinde çok mutlu oldu. Senin aramanı bekledi." Sondra'nın sesi keskinliğini kaybetti. "Burada oturdum ve her çaldığında cep telefonuna atlamasını izledim. Karşıdaki kişi sen olmadığında yaşadığı hayal kırıklığını izlemek zorunda kaldım. Ashley'nin ifadesinin mahvettiği tek kişi sen değilsin, Zain. Ve eğer bunu göremiyorsan, habercilerin iddia ettiğinden daha büyük bir ."

Ayağa kalkar. "Umarım mutlusundur kuzen. Umarım her şey istediğin gibi olur. Ama benden yeni gelinini kollarımı açarak karşılamamı bekleme. Onun sebep olduğu yıkımla yaşamak zorunda kaldıktan sonra olmaz."

Annemle babamı odadan dışarı kadar takip etti ve ben yemek odasında, kafamın içinde tekrarlanan sözlerinin yankısıyla yalnız kaldım.

Ayağa kalktım ve masaya baktım. Ashley'ninki hariç tabakların çoğu boştu... çünkü o hiçbir şey yememişti. Etrafta dolaşıp tabakları topluyorum ve bir yığın haline getiriyorum, sonra onları mutfığa taşıyorum, sonra geri kalan tabakları almak için yemek odasına dönüyorum. Birkaç tur atmam gerekti ama sonunda masayı boşalttım ve her şeyi durulayıp bulaşık makinesine koymaya hazır hale getirdim.

Tüm bu süre boyunca Sondra ile olan tartışmayı tekrarlıyor.

Annemin nasıl hissettiğine dair işaretleri kaçırdım mı? sanmıyorum. Ama onu eskisi kadar iyi tanıyor muyum? Ben yokken ne kadar değişti? Ashley'i ona haber vermeden terk etmeye gerçekten hakkım var mıydı?

Bir elimle enseme ovuşturarak bulaşık makinesinin hangi kapıda olduğunu bulup dolduruyorum, sonra da .

Evin içinde yürürken ve merdivenlerden yukarı çıkarken kimseyi görmüyorum.

Kimsenin konuştuğunu bile duyamıyorum. Yatak odama ulaştığımda duruyorum.

Ashley içeride olacak. Eğer hepimiz yemek odasındayken kaçmadıysa. İçimden bir ses kaçmadığını söylüyor ama yine de kapıyı açıp yatağın ortasındaki büzülmüş figürü gördüğümde içimde istenmeyen bir rahatlama dalgası oluşuyor.

Şifonyeri açıp temiz giysileri çıkarıyorum, sonra dolaba gidip oraya koyduğum yatak takımlarını topluyorum. Her şey kollarımda dengede dururken banyoya giriyorum.

Duş ve umarım biraz uyku. Yarın planın bir sonraki bölümünü uygulamaya koymam ve bunun istediğim şekilde gerçekleştiğinden emin olmak için aklımı başıma toplamam gerekecek.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

BENİ NEYİN UYANDIRDIĞINDAN EMİN DEĞİLİM. KARANLIĞIN SEVİYESİNDE BİR DEĞİŞİKLİK, BİR

ses, altıncı his. Her şey olabilir. Ama gözlerim açılıyor ve bir uykudan uyanıklığa geçiyorum.

Ağzım kurudu ve başım ağrıyor. Çok fazla şarap, çok az uyku.

İçecek almak için mutfığa gitmek istemiyorum. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kimseyle karşılaşma riskini de almak istemiyorum. Ağzımı çalkalayacağım ve bunun yeterli olmasını umacağım.

Çarşafı geriye doğruldum.

Geç oldu. Ama bildiğim kadarıyla hâlâ akşam vakti olabilir. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve perdeyi biraz geriye çekiyorum. Dışarı karanlık. Ay bulutlar tarafından gizlenmiş. Her yer durgun ve sessiz.

Perdeyi indirip arkamı dönüyorum ve banyoya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda içeriye ışık doldu. Daha önce kapattığımı sanıyordum. Fayansları geçip lavabonun yanında duruyorum ve soğuk suyu yakalamak için ellerimi musluğun altına tutuyorum. Dudaklarımın yarısına kadar gelmişken başka bir ses düşüncelerime sızıyor.

Yavaşça başımı çeviriyorum.

Olamaz.

Duşta biri var. Sanırım bir erkek. Muhtemelen Zain.

Sırtı bana dönük olduğu için kesin bir şey söyleyemiyorum ama başka biri olduğundan şüpheliyim. Bakışlarım sırtını kaplayan dövmeye takılıyor ve ne gördüğümü anlamam bir iki saniye alıyor.

Melek mi yoksa şeytan mı olduğundan tam olarak emin değilim. Ama her neyse, yüzü bir kukuleta tarafından gizlenmiş. Kolları vücudunun önünde ve vücudunun uzunluğu boyunca uzanan bir kılıcın kabzasının üzerinde çaprazlanmış. Büyük tüylü siyah kanatlar figürün her iki yanına yayılmış ve bacaklarının etrafında üst üste yığılmış kafatasları var.

Tüm görüntü boyunca kırık çizgiler var, bu da bir noktada dört parçaya ayrılmış ve sonra tekrar bantlanmış bir fotoğraf gibi görünmesini sağlıyor.

Ürkütücü ve güzel.

Doğruluyorum, niyetim o beni fark etmeden sürünmek, ama sonra hafifçe dönüyor ve donup kalıyorum.

Bu *kesinlikle* Zain. Bu profili her yerde tanırım.

Ben izlerken o bir kolunu kaldırıyor ve elini fayanslı duvara dayıyor. Başını arkaya eğmiş, koyu renk gözleri kapalı ve suyun püskürmesi yüzüne ve vücuduna düşüyor.

Ve sonra aşağı bakma hatasını yaptım.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Kendini okşuyor. Eli yumuşak, yavaş bir ritimle aşağı yukarı hareket ediyor. Her hareketinde kolunun kasları derisinin altında oynaşıyor.

Ve ben... bakamıyorum... uzağa...

Gözlerini açıp beni görmeden buradan gitmeliyim. Ama ayaklarım çalışmıyor. Olduğum yere yapışmışım, gözlerim aletini kavrayan ele perçinlenmiş.

Başparmağı dudaklarımın ucunu okşarken dilim dudaklarımın üzerinde geziniyor ve tenim ısınıyor.

Onu izlememeliyim.

Gördüklerimden hoşlanmamalıyım.

Cehenneme gideceğim.

Ama hala hareket etmiyorum.

Her an gözlerini açıp beni görebilir.

Burada ne yaptığımı nasıl açıklayacağım?

Dudaklarından alçak bir inilti çıkıyor ve sesin katıksız erotizmi bana bir şeyler yapıyor. Kanım damarlarımda yanıyor. Isı midemde kıvrılıyor. Onu izlemek beni etmemeli. Ama tahrik ediyor.

Neden öyle? Gördüğüm şey neden hoşuma gidiyor?

Hareketleri hızlanıyor. Başını geriye atarken boynundaki kaslar kasılıyor ve sonra her sinir ucunda hissettiğim alçak bir inilti çıkarıyor.

"Siktir... siktir." Sesi boğuk bir törpü, ama bu ses beni kapıldığım büyüden kurtarmaya yetiyor.

Odadan kaçmak için acele ederken dönüyorum ve neredeyse takılıyorum. Kapıyı kapatıp, ona yaslandım.

Kalbim küt küt atıyor. içeri girmeden önceki halinden daha kuru. Ama bu umurumda değil. Umurumda olan şey tahrik olduğum gerçeği.

Meme uçlarım o kadar sert ki acıyor ve külotumun sıırılsıklam olduğuna eminim.

Gözlerimi

kapatıyorum.

Büyük hata.

Tek Zain, duştan ıslanmış, kendini boşaltmaya çalışırken zevkten gerilmiş yüzü.

Beni gördü mü?

Bu düşünceyle kalbim daha da hızlandı.

Hayır, . Ya bir şey söyledirdi ya da gelirdi.

Ama ya gördüyse? Ya beni gördüyse ve gardımı düşürmemi bekliyorsa?

Başımı sallıyorum.

Yatağa geri dön. Uyuyormuş gibi yap.

Aceleyle odayı geçip çarşafın altına dalıyorum.

Ama nasıl göründüğünü, ne yaptığını, sırtındaki dövmeyi düşünmeden edemiyorum. Elim aşağıya, göğüslerimin üzerine, karnıma ve pantolonumun kemerinin altına doğru kayıyor.

Bu yanlış. Onu düşünmemeliyim.

Parmaklarım külotumun altına giriyor.

Bu kadar ıslanmamalıydım. Zain hayatıma zorla girdiğinden beri bana işkence etmekten başka bir şey yapmadı.

Parmaklarım klitorisime ilk vuruşunda kalçalarım yukarı kalkıyor.

Bu yanlış.

Sinirlerim gerildi.

Ya beni gördüyse?

Sinirlerim daha da gerildi.

Ya şimdi benim onu izlediğim gibi o da beni izliyorsa?

Ve aynen böyle uçurumun kenarından düşüyorum.

Kalbim durduğunda ve tekrar görebildiğimde, yan ve banyoyu yatak odasından ayıran kapıya bakıyorum. Ben izlerken, altındaki zayıf ışık kayboluyor.

Gergin bir şekilde dışarı çıkmasını bekliyorum.

Beş dakika geçti... on dakika... ve o görünmedi. Doğrudum.

Orada ne işi var?

Sonuçlarını düşünmeye fırsat bulamadan yataktan kalkıp odanın diğer ucuna geçtim. Kapıyı fırlatıp açıyorum ve ışık düşmesine basıyorum. Işıktaki değişim beni bir anlığına kör ediyor ve görüşüm alışana kadar birkaç kez göz kırpmıyorum.

Görüşümü dolduran şey kafamı karıştırıyor. "Neden yerde yatıyorsun?"

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

ZAIN

BAŞIMIN ÜSTÜNDEKİ IŞIK GÖZLERİMİ YAKIYOR. BİR ELİMİ YÜZÜME ATIYORUM ve kendimi diğer kolumla yukarı kaldırıyorum.

"Ne oluyor lan?" *Neden kapının önünde duruyor?*

"Neden yerde yatıyorsun?"

"Çünkü benim yatağımdasın. Neden öyle düşünüyorsun? Ne istiyorsun?" Neyse ki ona gerçeği söylemeyecek kadar aklım başımda.

"Oh... Ben.. umm... tuvaleti kullanmam gerek."

"Lanet ." İç çekerek çarşafı bir kenara atıp ayağa kalkıyorum. Boğuk nefesi bana çıplak olduğumu hatırlatıyor.

"Ne?"

"Üzerine bir şeyler giyebilir misin?"

"Neden? Daha önce hiç çıplak bir adam görmedin mi?"

"Tabii ki gördüm. Sadece şu anda bir tane görmeyi beklemiyordum!"

Katlayıp tezgâhın üzerine bıraktığım eşofmanları kaptığım gibi kapıya doğru yürüyorum. Hızla geri çekiliyor, sonra da geçebilmem için kenara çekiliyor. Yanakları ve benden başka her yere bakıyor. Onunla aynı hizaya geldiğimde duruyorum.

"Gösteriyi beğendin mi?"

"Ne?" Kelime boğuk bir ciyaklamaydı ve yüzü daha da ısındı.

Sadece bir tepki almak için soruyu ortaya atıyordum. Suyun sesi üzerine kapının açıldığını duyduğumu *sandım* ama kontrol etmek için bakmaya zahmet etmedim. Sanırım hayal .

"Beni izlediğini görmediğimi mi sanıyorsun? İçeri girmenin gerçek sebebi bu muydu? İkinci perdeyi yakalayabileceğini mi düşündün?" Yüzünü dikkatle izledim.

"Hayır!" Yanakları kıpkırmızı oldu.

Kesinlikle izlemek için etrafta dolanıyordu.

Neden onun beni mastürbasyon yaparken izlemesi fikri kanımı kaynatıyor?

"Gitmek için hiç acele etmiyor gibiydin. Beni izlemek hoşuna gitti mi Ashley?"

"Kapa çeneni."

"Neden?" Yaklaşıyorum. "Eski erkek arkadaşını mı özlüyorsun? gereken bir kaşıntın mı var? Yoksa Scott'ın senin için yeterince erkek olmadığını söylediğimde haklı mıydım?"

Omurgasını sertleştiriyor ve banyoya doğru yürüyor. Onu takip ettim. "Çık dışarı."

"Bu benim sıram değil mi? Ne de orada uyuyorum."

Lavabonun önünde duruyor ve yüzüne su sıçratabilmek için musluğu açıyor.

"Biraz sıcak mı hissediyorsun?"

"Çok fazla şarap içtim."

"Farkındayım. Ben de oradaydım. Çok fazla şarap ve çok az yemek. Biraz... ateşlendin." geçtim, başımı eğdim ve dudaklarımı kulağına dayadım. "*Hoşuma* gitti. Ama kafanın içinde başka neler döndüğünü merak ediyorum. Artık sarhoş olmadığına göre ne kadar cesur olacağını merak ediyorum."

"Sarhoş değildim. Sadece biraz çakırkeyiftim."

"Bu doğru mu?" Bir elimi kaldırdım ve parmağımı üstünün askısına geçirdim.

"Ne yapıyorsun?"

"Beni çıplak gördün. Sanırım benim de seni görmem adil olur."

Benimle mücadele etmesini bekliyorum ama tek yaptığı, üstünü yerinde tutmak için elini göğüslerinin arasına bastırmak oluyor. "Olmuyor."

"Bu konuda bir seçeneğiniz olduğundan emin değilim.

Kontratınıza bakın." "Benimle seks yapmak istemediğini söylemiştin."

"İstemiyorum." *Yapmadım*, ama şimdi bundan bahsettiğine göre aletimin başka fikirleri var.

"O zaman defol ve beni yalnız bırak."

Kayıışı omzundan koluna doğru sürüklüyorum. "Yoksa ne olur?"

"Çığlık atacağım."

"Harika. Bir kıza çığlık attırmayalı uzun zaman olmuştu. Nasıl bir ses olduğunu hatırlat bana." Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim.

Aletim kıcına bastırıldığında gözleri açılıyor.

"Çığlık atmaya başladığında herkesin yeni evli olduğumuzu düşüneceğini unutma," diye fısıldıyorum kulağına. "Ve yarın sabah ailemle karşılaştığında, sadece gürültü yaptığını ve seni *çok* mutlu ettiğimi düşünecekler."

Dişlerim lobuna yaklaşıyor ve hafifçe ısıyorum. "Beni izlemek seni ıslattı mı Ashley?"

Parmaklarımı tekrar koluna, omzuna, boğazına ve çenesine doğru sürüklüyorum. Gözleri gözlerime bakıyor ama cevap vermiyor.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

"Hayır."

Kirpikleri gözlerini saklamak için düşer ve yutkunur.

"Yalancı. Hoşuna gitti ve daha fazlası için geri geldin." Dudaklarımı boğazının dibinde çırpınan nabzına bastırıyorum.

Duyularım çıldırıyor. Düzgün düşünemiyorum. Vücudunun sıcaklığı, teninin parmaklarımın ve dudaklarımın altındaki hissi dağıtıyor.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, ona bu kadar yakın olmak yapmam gereken her şeyi düşünmemi engelliyor ve yapmak *istediğim* şeyleri düşünmemi sağlıyor.

İstememem gereken şeyler. *Bu* kadınla olmaz.

Ama kendime onun istememem gereken her şey olduğunu ne kadar hatırlatayım, yine de omzundaki yolu öpebilmek için başımı eğiyorum.

"Arkanı dön." Ellerimi kalçalarına koyup yüzünü bana çeviriyorum. "Hayır de."

Beni durdurmasına ihtiyacım var. Benimle savaşmasına. Çünkü bunu yapmamak için hiçbir sebep düşünemiyorum.

Sessiz kalıyor.

Ellerim yukarı doğru kayıyor, karnının üzerinden, yanlarından, ince bluzunun altından, başparmaklarım göğüslerinin kıvrımlarına değene kadar. Yönümü tersine çeviriyorum, pantolonunun bel bandına ulaşana kadar avuçlarımı yumuşak teninde gezdiriyorum.

Orada durmuyorum. Parmaklarım lastiğe takılıyor ve onları bacaklarından aşağı sürükleyerek dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Uzun zaman oldu," diye fısıldıyorum, "ama bisiklete binmek gibi bir şey olduğuna eminim." Ona bakıyorum. "Hayır demek için son şansın, Firecracker."

Hayır demesini istemiyorum. Ağzımı onun amında istiyorum. Dilimi klitorisinde istiyorum.

Cevap olarak bir elini saçlarıma atıyor ve yüzümü kendisine doğru çekiyor.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

ASHLEY

DILININ KLITORISİME İLK DOKUNUŞU PATLAMALARA YOL AÇIYOR.
tüm vücuduma yayıldı.

Bu kadar yanlış bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?

Elleri kalçalarımın etrafında kıvrılıyor ve bacaklarımdan birini omzunun üzerine gelecek şekilde kaldırıyor. Bu hareket beni açıyor ve bana daha iyi erişmesini sağlıyor ve o da bundan sonuna kadar yararlanıyor.

Zaten hassas olan klitorisimi yalayıp emerken parmaklarım saçlarına dolanıyor, tırnaklarım kafa derisine sürtünüyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi benimle ziyafet çekiyor ve ben duyularıma yapılan saldırıya zar zor dayanabiliyorum.

Kalbim küt küt atıyor, nefes almakta zorlanıyorum. *Düşünmek* daha zor ve o küçük ses kafamın içinde fısıldayarak bana bunu yapmamam gerektiğini söylediğinde, neden olduğu zevk dalgaları tarafından susturuluyor.

Şu anda aramızda ne geçtiğı önemli değil. Benden nefret etmesi önemli değil. Benim ondan nefret etmem önemli değil.

Ondan nefret ediyor muyum?

Önemli olan tek şey onun ağzı, onun dili ve benim doğru hızlandığım orgazm. Vurduğunda, başını çekmeye çalışıyorum, ama hırlıyor ve ses tenimde titreşiyor, benden çektiğı orgazmın yoğunluğunu artırıyor.

Nefes nefese kaldım, hıçkırır hıçkırır ağlıyorum. Saçlarını, omzunu tutuyorum. Durması için yalvarıyorum, devam etmesi için. Daha fazlası için yalvarıyorum.

Sızlanmalarımı duymazdan geliyor ve yalamaya, fiske vurmaya, emmeye ve ısırmağa devam ediyor, kalçalarım kırırdıyor ve bir orgazm ikinciye dönüşürken ağzına karşı kıvraniyorum.

Bir parmağını içime soktuğunda, başımı geriye atıyorum, ciğerlerime hava çekiyorum ve hain bedenimin kontrolünü tekrar ele geçirmeye çalışıyorum.

Aşırı duyusal yüklenme içindeyim. *Düşünemiyorum*. İşlevimi yerine getiremiyorum. Tek odaklanabildiğim, dilinin turlarıyla eş zamanlı olarak parmağını bedenime sokup çıkarması.

Başka *hiçbir şeyin* önemi yok.

Ve sonra zaman durur, hareketsiz kalır ve ben uçurumun kenarında dengede dururum.

Tırnaklarım omzuna batıyor ve o gülüyor, tüm vücudumda *hissettiğim* düzensiz bir ses.

"Düşüşünü görmek istiyorum." Sözleri kaba bir fısıltı. "Karşı koyma."

İlkinde ikinci bir parmak daha ekliyor ve başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor. "Benim için düş, Fişek."

Ve biliyorum.

Uçurumun kenarından serbest düşüş yapıyorum.

Ben hala düşerken ayağa kalkıyor ve beni kollarına alıyor. Gevşek, sırlıklam bir haldeyim, içimde hiç mücadele kalmamış, bu yüzden onu durdurmağa bile çalışmıyorum ve beni yatak odasına geri götürüp yatağa yerleştiriyor.

Bana katılmasını bekliyorum ama orada durup bana bakıyor. Sonra başını salladı.

Uzun bir parmağı yanağımda, çenemde ve dudaklarımda geziniyor. Öne eğiliyor ve beni öpüyor. Neredeyse şefkatli, *nazik* ve daha başlamadan bitiyor.

"Uyu hadi."

Doğrulur ve banyoya geri döner. Kapı arkasından kapanır ve kapının altındaki soluk ışık çizgisi kaybolur.

Bedenimi sarsan titremeler yavaş yavaş azaldıkça, tutkunun sıcaklığı dağıldıkça, yerini kendinden iğrenme alıyor.

Az önce ne ben?

Neden yaptım?

Peki neden daha ileri gitmedi?

Yan dönerek bacaklarımı karnıma doğru çekiyorum. Kalçalarım ıslak, kalbim hala hızlı atıyor.

Şarabı bile suçlayamam. Saatler önce ayıldım.

Sabah onunla nasıl yüzleşeceğim? Ne söyleyecek?

Uykuya dalmadan önceki son düşüncem, az önce olanları bana karşı nasıl kullanacağı?

Gözlerimi güneş perdelerin arasından parlıyordu. Uyanmam bir iki saniye sürüyor ama uyandığım anda bir önceki gecenin anıları zihnime doluyor.

Doğrudum ve etrafa bakındım.

Banyo kapısı ardına kadar açık, ışık kapalı ve odanın içinden herhangi bir ses duyamıyorum. Yatağın ucunda pijama pantolonum düzgünce katlanmış.

Midem bulanıyor.

Ben uyurken içeri girmiş ve onları oraya koymuş olmalı.

Ne kadar süre orada durup beni uyurken izledi?

Bu düşünce içime bir endişe ateşi düşürüyor.

Aşağı inip onunla yüzleşmek için sabırsızlanıyorum. Ama ne kadar çabuk yaparsam, o kadar çabuk biter.

Çarşafı geriye atıp bacaklarımı yataktan sarkıtıyorum ve gözlerim komodinin üzerindeki su şişesine takılıyor. Yanında iki küçük beyaz hap ve katlanmış bir kağıt parçası var.

Notu elime aldığımda elim titriyordu.

Tylenol ve su ya da akşamdan kalmalığın.

Görüşme saat 12'de. Geç kalmayın.

İmzalı değil ama mesajın açıklığından Zain'den geldiği anlaşılıyor. Suyun kapağını açıyorum, hapları yutuyorum, sonra ayağa kalkıyorum.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama kapıyı çalıp beni tehdit etmediğine göre, duş almak için zamanım olduğunu varsayacağım... bir daha asla düşünmek istemediğim şeylerin yaşandığı odada.

Saçlarımı başımın arkasında bir düğüm haline getiriyorum, bavulumdan temiz kıyafetler ve iç çamaşırları alıyorum ve cehennemden banyoya giriyorum.

Zain'in orada olduğuna dair hiçbir iz yok. Kıyafet yok, yatak yok, hiçbir şey yok. *Olayın* gerçekleştiği lavaboya bakmaktan kaçınıyorum ve odağımı duşa veriyorum.

Bu daha iyi değil, çünkü orada başka bir şey oldu ve Zain'in suyun altında durduğunu, başını geriye attığını ve eliyle sikini yumrukladığını görmemek zor.

Aman Tanrım! Bunu düşünmeyi bırak!

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

ZAIN

BEN UYUMUYORUM. BU YENİ BİR ŞEY DEĞİL. İLK GECEMDEN BERİ

Hapsedildiğimden beri nadiren saatten fazla uyuyabildim ama bu farklı.

Soğuk zemine uzanıyorum, tavana bakıyorum ve Ashley'i rahatsız etmeden meşru bir şekilde ayağa kalkana kadar dakikaları sayıyorum.

Aklından ne geçiyordu?

Değildim. Sadece bu kadar. En azından önemli şeyler hakkında değil. Beni mastürbasyon yaparken izlediği anlaşıldığı anda, tek düşünebildiğim onun boşalmasını görmektir.

Ellerimi onun üzerine koymak bir hataydı. Teninin ne kadar ipeksi, ne kadar sıcak, ne kadar yumuşak olduğunu hissetmek. Uzun zamandır hissetmediğim bir açlığı ateşledi.

Ve bir kez ağzımı ona dayadığımda, parmaklarım onun içinde, daha fazlasını almamak için bir savaş haline geldi. Aletimi onun vücuduna sokmak ve her şeyi almak için.

Dudaklarının tadı şarap gibiydi ve amının tadı cennet gibiydi.

İnlemeleri ve çığlıkları kafamın içinde yankılanıyor. Ağzıma karşı kıvrınması, tırnaklarının kafa derime batması... Uzun zamandır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim.

Banyodan çıkıp yatağında ona katılmamak için savaş veriyorum. Ama yapmıyorum. Olduğum yerde, banyoda kalıyorum ve cep telefonumun ekranından zamanın yavaşça geçmesini izliyorum.

Saat sabahın dördünü gösterir göstermez ayağa kalkıyorum. Herkes uyuyor ... *o da* uyuyor olmalıydı. Bir gece önce getirdiğim eşofman ve tişörtü üzerime geçirip kapıyı dikkatlice açıyorum.

Ötedeki oda karanlık ve yatağa bile bakmadan sürünerek geçiyorum. Onu orada yatarken görmek istemiyorum. Onu görürsem günaha karşı koyabileceğimden emin .

Koridorda yürürken ve merdivenlerden inerken adımlarım sessiz ve birkaç dakika sonra mutfaktayım. Kapının kapalı olduğundan emin olduktan sonra kahve makinesini kurup çalıştırıyorum.

Bir içki içeceğim, sonra da koşuya çıkacağım. Bugün yine uzun bir gün olacak ve aklımın başımda olmasına ihtiyacım var. Kahve makinesi hazır olduğunu gösteren bir ses çıkardığında, bir içki doldurup masaya oturuyorum.

Bugün Çarşamba. Peter, kendi deyimiyle beni röportaja hazırlamak için saat on gibi gelecek. Kanalin sunucusu 11'de burada olacak. Marissa ya da Esme'nin gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Röportaj canlı yayınlanacak. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca burada ve orada reklamlarını gördüm.

Şimdi burada, kendimi sorguluyorum. Söyleyeceğim şey yeni bir olaylar zincirini başlatacak ve kimseyi önceden uyaramıyorum çünkü tepkilerinin samimi olması gerekiyor.

Kahvemi yudumlarırken sandalyede arkama yaslanıyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. Bu, hiç gürültü yapmadan sessizce oturduğum ilk gerçek an.

Bu çok hoş. Ve gelecekte böyle daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

şeye değecek.

Kendime bunu söylemeye devam etmeliyim.

Kahvemi bitirdikten sonra fincanı durulayıp süzgecin üzerine koyuyorum ve resepsiyon salonuna çıkıyorum. Kapının yanında bir çift spor ayakkabı bırakmıştım, ayaklarımı içine sokup ön kapının kilidini açıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Sabahın erken saatlerinde hava zaten ılıktı ve yolda koşmadan önce birkaç esneme hareketi yapıyorum.

Etrafta kimse yok. İnsan yok, araba yok. Sabah trafiği için çok erken. Kimsenin işe gitmeyi düşünmeyeceği saatler. Köpeklerini gezdiren kimse bile yok.

Bana hapishanedeki sabahları hatırlatıyor. İnsanların yokluğu, sessizlik, bana herkesin uyanıp hücrelerinin kapılarından birbirlerine bağarmaya başlamadan önceki zamanı hatırlatıyor. Garip bir şekilde rahatlatıcı.

Kaldırım boyunca koşarken kafamda eskiden sabahların nasıl geçtiğini sıralıyorum.

Kalktım, soyunarak arandım, bir saatliğine avluya çıktım, sonra minimum etkileşimle içeri girdim, diğer mahkumlarla karışmadım, duş aldım ve hücreme geri döndüm.

Gün boyunca boş zaman geçirebileceğimiz ve diğer insanlarla kaynaşabileceğimiz birkaç saatimiz vardı. Ancak benim bulunduğum hapishane bloğunda çok tehlikeli insanlar vardı ve gardiyanlar birlikte çok fazla zaman geçirmemizden hoşlanmıyordu.

Koşum beni kasabanın eteklerine ve bir tarafı saran ormanın kenarına doğru götürüyor. İnsanları Whitstone'a davet eden tabelaya ulaştığımda geri dönüyorum ve adımlarımı kasabaya doğru geri takip ediyorum.

Bir araba yanımdan geçiyor, duruyor, geri geri gidiyor ve yanımdan geçmeye devam ediyor. Onları görmezden geliyorum. Bir şey istiyorlarsa söylerler. Eğer beni korkutmaya çalışıyorlarsa, bir sürprizle karşılaşırlar. Sonunda camı indiriyor.

"Sen Zain

Ryder'sın."

Koşmaya devam
ediyorum.

" bir şeydi? Yani hapishanede?"

Adama bakıyorum... aslında çocuğa. Hapsedildiğimde benim olduğum yaşlarda görünüyor. Genç, taze yüzlü ve hayatın ne kadar boktan olabileceğinin farkında .

"Tavsiye edeceğim bir şey değil." "Sen
mi yaptın?"

"Hayır."

"O zaman seni neden tutukladılar?"

Duruyorum. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Sadece ilgileniyorum. Gerçek suç programlarını izlemeyi seviyorum. Sana olanlarla ilgili birkaç tane var. Hepsi bunun bir şey olduğunu düşünüyor."

Buna gülüyorum. Çocuğun ne kadar boktan bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Ne demek birkaç tane var?" Cinayetler hakkında belgeseller mi var?

"Bilmiyor musunuz? YouTube'dalar. Adını ve denemeni ara. Karşına çıkacaklar. Çoğu senin masum olduğunu düşünüyor."

İlginç.

Pencereden dışarı doğru eğilir. "Hiç mantıklı değil, dostum. Raporlarda tutarsızlıklar var."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Müfettişlerden bazıları onları ele geçirdi. Bıçak gibi. Duruşmadan sonra onu asla bulamadılar."

O gece odaya girdiğim anı hatırlıyorum. Bıçak yerdeydi.

Duruşmada kanıt olarak gösterildi mi? Hatırlamıyorum. Çoğu şey bulanık.

"-Trumont liseden mezun olur olmaz kasabayı terk etti. Buradan yeterince hızlı çıkamadı. Neden şüpheli değildi?"

Ashley mi?

Sorusuna cevap vermedim.

"Röportajınızı daha sonra izleyeceğim. Ama bilmenizi isterim ki kasabadaki herkes bunu sizin yaptığınızı düşünmüyor."

"Bunu takdir ediyorum. Teşekkürler."

"Kasabaya dönmek için araca ihtiyacın var mı?" Başımı salladım.

"Teşekkürler, ama hayır."

"Tamam, dostum." Pencere açılır ve adam arabayı .

Araba gözden kaybolana kadar bekliyorum, sonra tüm konuşmayı düşünürken yavaş bir koşuya geçiyorum.

Olayı inceleyen amatör araştırmacıların hazırladığı belgeseller var. Kimse bana bunlardan bahsetmedi. Eve geldiğinde Peter'a anlatmak üzere bir kenara koyuyorum. Belki de görüşme başlamadan önce onları kontrol etmeliyim. Bakalım benim bilmediğim bir şey bulmuşlar mı? Pek olası değil ama Ashley, Dedektif Holson'ın

Louisa'nın hamileliği hakkında, o zaman kaçırdığım başka bir şey olabilir.

Döndüğümde saat neredeyse beş buçuktu. Doğruca yukarı çıkıyorum ve yatak odasına giriyorum. Ashley yatağın ortasında büzülmüş bir kütle halinde yatıyor ve onu henüz uyandırmamaya karar veriyorum.

Dün gece aramızda *ne* olduğunu ve daha da önemlisi bunun *neden* olduğunu hâlâ tam olarak düşünmedim.

Tek bildiğim, ne kadar hoşuma gittiği ya da tadının ne kadar güzel olduğu önemli değil, plandan sapmayı göze alamam.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

ASHLEY

MUTFAĞA GİRDİĞİMDE RAHATLAMIŞ MIYIM YOKSA

Zain'in orada olmadığını keşfetmemek için. Ama annesi orada ve bir yanımla onunla yüzleşmek yerine Zain'le ve dün gece olanlarla ilgilenerek dikkatimi dağıtmak istiyor.

Ama hayır. Heather Ryder mutfakta yalnızdı ve ben kapıdan geri geri çıkamadan beni fark etti.

"Günaydın, tatlım. Otursana. Sana içecek bir şey getireyim mi? Aç mısın?" Sesi parlaktı, bu beni şaşırttı.

"Ben ... umm ..." Alt dudağımı çiğnedikten sonra aklımdan geçenleri ağzımdan geçiriyordum. "Dün gece için çok özür dilerim. Davranışım kabul edilemezdi."

Raftan bir fincan indirirken duraklıyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Rahatsız olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama bu *senin* hatan da değildi. Zain ve Sondra hiçbirimizi o duruma sokmamalıydı. Ama Sondra'nın da böyle davranmasını beklemeliydim. Ve *bu* benim hatam."

"Hayır. Hayır, bunların hiçbirisi *senin* suçun değil. Zain beni evinize getirdi ve-"

"Ashley, ." Sesi nazik ama kararlı. "Ne olursa olsun, sen benim oğlumun karısısın ve eğer onun

burada rahatsan, *senin* de burada rahat olman gerekir."

"Ama-"

"Bunu atlatacağız." Sesi kararlı.

"Ama onu yıllarca kaybetmeniz benim hatamdı."

İç çekiyor. "Jürinin onu mahkum etmesinin tek sebebinin sen olduğuna kendini inandırmışsın. Ama yeniden yargılama yapılmasının bir nedeni var, tatlım."

"Tekrar ifade vermek için orada değildim. Eğer orada olsaydım, serbest bırakılmayabilirdi."

"O kadar emin değilim. Artık çocuk değilsin, bu yüzden jüri *senin* gençliğinden etkilenmezdi." Bir tencereye su doldurup ocağa koyuyor. "İlk duruşmada halının altına süpürülen pek çok tutarsızlık var. İlk ifadenin üzerinden geçmek için *neden* kimsenin seni bulmak için çok fazla zaman harcamadığını düşündün mü?"

"Beni bulmaya çalıştıklarını ."

"Çabaladıklarını gösterdiler ama *senin* orada olman iki taraf için de önemli değildi. Eğer söyleyeceklerin önemli olsaydı, savcılık makamı seni bulmak için yer gök birbirine girerdi. Ama bulamadılar. Bunun nedenini merak etmiyor musun?"

"Bunu gerçekten düşünmedim."

Kendimi savunmam gerekirse, serbest bırakıldığını duyduğum o ilk andan beri *hiçbir şey* düşünecek zamanım olmadı.

"Zain şu anda avukatıyla birlikte ve MO-TV televizyon ekibi de birazdan burada olacak. Onlar gelip sorular sormaya başlamadan önce yemek yemelisiniz." Tekrar ocağa dönüyor ve ikimiz için de çay yapıyor.

Bir fincanı önüme koyuyor ve sonra karşımdaki koltuğa oturuyor. "Görüşme için Zain'e katılacak mısın?"

"Evet, öyle." Ses arkamdan geliyor ve gerilim anında omurgamı sertleştiriyor.

"Peter, seni Ashley ile tanıştırmak istiyorum."

Tanımadığım bir adam masanın etrafında dolaşarak benim oturduğum yere geliyor ve bir elini uzatıyor.

"Sonunda isme bir yüz koymak güzel."

Elini tuttum ve sıktım. "Tanıştığımıza oldum."

Bu muhtemelen imzaladığım sözleşmeyi yazan adam. Zain'le aramdaki durumun gerçek yüzünü biliyor. Bu evliliğin sahte olduğunu biliyor.

"İsterseniz, size sorulabilecek birkaç şeyin üzerinden geçmek isterim, böylece ikinizin de aynı sayfada olduğundan ve birbirinizle çelişmediğinizden emin olabiliriz."

"Neden yapsınlar ki?" Heather kaşlarını çatar.

"Sinirler, çoğunlukla." Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Bazen sorular öyle bir şekilde soruluyor ki, kulağa bir şey gibi geliyor ama tamamen farklı bir anlama geliyor. Bu röportajın yanlış bir mesaj vermesini istemiyoruz."

"Kyle ofisini kullanabileceğimizi söyledi, isterseniz içkinizi alıp beni takip edin. Mürettebatın buraya gelmesine fazla zaman yok."

Zain, "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, size yetişirim," diyor ve arka kapıya doğru ilerliyor.

Yanımdayken duraklıyor ve dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Ölü gibi uyuyordun, bu yüzden seni rahatsız etmedim." Parmakları yanağımda geziniyor. " döneceğim."

Annesi odada olduğu için bunu yaptığını biliyorum ama hâlâ sıcak, önceki gecenin anıları zihnimi dolduruyor.

"Sana kahvaltı getireyim, tatlım. Sen Peter'la git." Heather'ın sesi sıcak ve ona baktığımda gülümsüyor.

Zain'in oyunu onun üzerinde işe yaradı. Birbirimize olan hislerimiz yüzünden ilişkimizin bu kadar hızlı ilerlediğine inanıyor. Bir noktada gerçeği söyleyerek kalbini kıracağımızdan nefret ediyorum.

Fincanımı alıyorum ve Peter'ı odadan çıkarken takip ediyorum. Çalışma odasının kapısını açıyor ve ben de içeri giriyorum. Beklediğimden daha büyük, bir duvar kitaplıklarla, diğer duvar tablolarla dolu. Odanın sonunda bir masa arkasında büyük bir pencere var. Zain'in babasından iz yok. Peter masaya yaklaştı ve .

Diğer taraftaki koltuğa elini sallıyor. "Gel ve otur, Ashley. Konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Sözleşmeyi sen mi yazdın?"

İnkâr bile çalışmıyor.

"Aldım. Zain bir kopyasını sana vermemi istedi. Bugün sana vereceğim. Bildiğiniz gibi, bir gizlilik bölümü var, bu yüzden Zain'in rızası veya onayı olmadan evliliğinizde olup biten hiçbir şey hakkında konuşamazsınız."

"Bu her iki için de geçerli değil mi?"

"Zain'in dışarıdan biriyle görüşmek isteyeceği bir şey mi yapıyorsun?" Tek kaşını kaldırıyor.

"Hayır, ama bu yapmayacağım anlamına gelmez."

"Sence neyi paylaşmak isteyebilir?"

"Deli olduğumu, paranoyak olduğumu ya da onu öldürmeye çalıştığımı. Bilmiyorum!"

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

ZAIN

ROOK İKİNCİ SESİNDE CEVAP VERİYOR.

"Zain. Bugün bir görüşmen olduğunu sanıyordum?"

"Var. Birkaç saat içinde. Bakın, bu sabah dikkatimi çeken bir şey oldu. Acaba Knight'a bunu benim için kontrol ettirebilir misin?"

"Neye ihtiyacınız var?"

"İlk duruşmanın tutanağını alabilmesinin bir yolu var mı? Bu sabah birisi kanıt olarak sunulan bıçağın kaybolduğundan bahsetti. Her şeyi ne kadar hatırlamaya çalışsam da, etrafımda olup bitenleri anlayacak ruh halinde değildim."

"Anlaşılabilir. Avukatınızın bunu alabilmesi gerekmez mi?"

"Zaten öyle, ama ..." Tereddüt ediyorum. Söylemek istediğim şeyin kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum.

Aslında bir şey söylememe gerek yok.

"Elde edeceği kaydın gerçek olup olmadığından emin değilsiniz. Birinin mahkeme tutanaklarına erişimi olduğunu ve bunları değiştirebileceğini düşünüyor musunuz?"

"Muhtemelen hayır."

"Paranoyak olman haksız olduğun anlamına gelmez." Rook'un sesi alaycı. "Ondan onları getirmesini isteyeceğim."

"Farklı olacaklarından şüpheliyim, sadece karşılaştırmak istiyorum." "Bunu anlıyorum."

"Sadece bir şey var... Bilmiyorum bile. Sadece *bir şey*. Sanki bir şey kaçıyorum."

"Ve her şeyi üç kez kontrol edene kadar gitmesine izin veremezsin. Anladım." Duraksıyor. "Eğer cinayet silahı kayıpsa, mahkumiyet kararını nasıl ?"

"Tanık ifadeleri beni olay yerinde gösteriyor, ellerimdeki ve gömleğimdeki kan da cabası."

"Ahh evet. Kız. Nasıl gidiyor?" "Pek düşündüğüm gibi değil."

Rook güler. "Asla olmaz." Sesi sertleşir. "Tamam, bana birkaç saat ver. Knight senin için bir şey bulduğunda sana haber veririm."

"Teşekkürler."

"Ne zaman

istersen,

kardeşim."

Aramayı

sonlandırıyorum.

İçeri girdiğimde Marissa Trumont mutfaktaydı. Bana sarılmak için hemen odayı geçti. mesafe koymak için otomatik tepkimi geri çekerek ona izin verdim. Hapishanedeyken kimsenin bu kadar yaklaşmasına izin vermezdin. Bu ölümle yaşam arasındaki fark olabilirdi.

Ama buna ihtiyacı var. Oğluna sarılamıyor, o yüzden en iyi ikinci şey benim. Ve belki benim de buna ihtiyacım var.

"Senin için bir şeyim var." Bana küçük siyah bir kutu uzatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, sonra kapağını açıyorum.

Boğazım . Ellerim titriyor.

Gözlerimi kapatıp bir nefes alıyorum, sonra tekrar içindekilere bakıyorum.

"Buna dayanamıyorum." Sesim boğuk bir fısıltı olarak çıkıyor.

"Senin almanı isterdi." Zinciri dikkatlice kutudan çıkarıp havaya kaldırdı. "Polis onları bana geri verdiğiğinde onun eşyalarının arasındaydı."

"Mari, yapamam. Bunu hak etmiyorum."

"Saçmalık." Arkamda yürüyor ve zinciri boynuma asıyor. Parmaklarım zincirden sarkan gümüş parayı örtüyor.

Jason'ın onu bulduğu güne geri dönen düşünceler.

Bağırdığında sahildeydik, mağaralarda oyalanıyorduk. Bir kaya havuzunun içinde parmaklarının arasında bir şey tutarak duruyordu.

"Korsan hazinesi!" Sırıtarak parayı havaya kaldırdı, Louisa ve ben de parayı incelemek için etrafına toplandık. Güldüğümüzde bunun korsanlara ait olduğu konusundaki ısrarını sürdürdü ve uğurlu olduğunu iddia ederek bir kolyeye .

Parmakları ensemde geziniyor, omzumu yumuşatıyor ve sonra önümde duruyor. Gözleri yaşlarla doluydu.

Yüzünü avuçlarım. Elleri benimkileri örtmek için yukarı kalkıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Ben de onu özlüyorum."

Alnımı onunkine bastırabilmek için başımı eğiyorum. "Bunu kimin yaptığını öğrenene kadar durmayacağım."

Parmaklarımı sıkıyor. "Hayatını yaşamalısın, Zain. Olmayan cevapları bulmaya çalışarak boşa harcama."

"Oradalar. Sadece nereye bakacağımızı bilmemiz gerekiyor." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim. Bunu her zaman kalbime yakın tutacağım."

Başının üstünden anneme bakıyorum.

"Marissa'ya Ashley'nin burada olduğunu söyledim."

Jason'ın annesi, "Ashley'e karşı bir şeyim yok," diyor. "Senin hepimizden koparılmanın bir parçası olması dışında."

"Göründüğünden biraz daha karmaşık bir durum. Hepinizin bana güvenmesine ihtiyacım var." Bakışlarımı annemin üzerinde tutuyorum. "Ne yaptığımı biliyorum." Ellerimi bırakarak Marissa'nın etrafında dolaşıyorum. "Peter Ashley'i babamın ofisine götürdü mü?"

Annemin başını sallamasıyla mutfaktan çıkıyorum ve çalışma odasına doğru yürüyorum. Kapıyı çalma zahmetine girmeden kapıyı açıp içeri giriyorum.

"-her zaman." Peter yukarı bakar. "Ahh, Zain. Ashley'e her zaman senin yanında olmaktan mutluymuş gibi davranması gerektiğini anlatıyordum. Ve eğer kendisine sorulursa, senin sorgu görüntülerini ve onun izledikten sonra ifadesinin yanlış olduğunu fark etti."

"Orada olmama gerek yok. Zain'i görmek için buradalar." Bana bakmıyor.

"Ve içeri girip seni burada bulduklarında, seninle konuşmak isteyeceklerdir." Onun yanındaki koltuğa oturdum.

"O zaman üst katta kalırım ve kimse burada olduğumu bilmez."

. "Gerçekten evli olduğumuzu öğrenmediklerini mi düşünüyorsun?"

Bu halka açık bir kayıt, Ashley. Bilirler."

Yanakları pembeleşiyor ve bana bakabilmek için başını yavaşça çeviriyor.

"Bu yüzden mi hafta sonuna kadar beklemek yerine acele ettiniz?"

"Onun gibi bir şey."

Kapı çalınıyor ve annemin kafası kapıda beliriyor. "MO-TV erken geldi. Dışarıda havuzun yanına kurulmalarını önerdim. Dışarısı çok güzel."

Ayağa kalktım ve bir elimi uzattım. "Hazır mısın?" "Hayır."

Elini tuttum ve onu koltuğundan çektim. "Hazırlansan iyi olur, hem de çabuk. Bu insanlar tuhaf görünen her şeyi arıyor olacaklar." Onu daha yakına öpme dürtüsüne karşı savaşmam gerekiyor.

"Ben aktris değilim, Zain. Bir hastanenin yönetim bölümünde çalışıyorum."

"Ne zamandır mutlu bir ilişkin varmış gibi davranıyorsun? Ben Scott'mışım gibi davran. Herkes ona aşık olduğunu düşündüğüne göre harika bir performans sergiliyor olmalısın."

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

ASHLEY

SÖZLERİ DERİNDEN ETKİLEDİ. ONUNLA OLAN İLİŞKİM HAKKINDA HIÇBİR ŞEY BILMIYOR. Scott, sadece o ne olduğuna karar verdi.

"Scott'la olan ilişkimin seninle hiçbir ilgisi yok."

"Benimle hiçbir ilgisi yoktu. Evlendik, yani artık *her şey* benimle ilgili. Gazetecilerin bunu keşfetmeyeceğini düşünmeyin."

Tanrım, ona ulaşabilirler miydi? Arkadaşlarıma mı?

"Cep telefonuma gelen mesajları kontrol ediyor musun? Biri beni aramaya çalıştı mı?"

Sırtışı kanımı donduruyor. "Bu seni ilgilendirmez." "Onlarla konuştun mu?"

Beni görmezden geliyor ve ayağa kalkıyor. "Gidip benimle röportaj yapan muhabirle konuşmam gerekiyor."

"Zain!"

"Rolünü oynadığından emin ol, Ashley."

Beni avukatıyla yalnız bırakarak çıkıp gitti.

"Ondan nefret ediyorum."

Peter bana baktı. "Avukatı olarak sizinle onun hakkında konuşamam. Tek söyleyebileceğim çok şey yaşadığı ve her şeyin görüldüğü gibi olmadığı."

"*Bu* ne anlama geliyor?"

"O kötü değil."

"Onunla evlenmem için bana *şantaj* yaptı." "Biliyorum. Kontratı ben yazdım."

"Neden? Neden yaptın bunu?" "Buna cevap veremem."

Ona ters ters bakıyorum.

"İstedğini yap, Ashley. Rolünü oyna. Onun kim olduğunu düşünerek gözlerinin kör olmasına izin verme."

"Beni kardeşimin *öldürüldüğü* yatak odasına kilitledi ve bütün gece orada kalmaya zorladı. Bu bana onun kim olduğunu gösteriyor."

Dizlerinin üzerine çöktü ve beni boşalttı, sonra beni yatağa taşıdı ve iyi geceler diledi.

"Bu size onun kime dönüşmesi gerektiğini anlatıyor." Peter'ın sesi serttir. "Hiç maksimum güvenli bir hapishaneyi ziyaret ettiniz mi? Orada Zain için tipik bir günün nasıl geçtiğini biliyor musunuz? İlk hüküm giydiğinde ne kadar korkutucu ve kafa karıştırıcı olduğu hakkında bir fikriniz var mı? *Masum* bir adam, dünyanın en kötü insanların bulunduğu bir hapishaneye gönderildi. *Genç* bir adam. Yirmi yaşında ve en iyi iki arkadaşını kaybetmenin yasını tutuyor. Kendinize nasıl başa çıkabileceğinizi sorun. Böyle bir yerde on dört yıl hayatta kalmak için ne yapardınız?"

"O zaman yapmamalıydı-" Ağzımı .

Kardeşimi öldürmemeliydi diyecektim... ama *öldürmedi*. Bu, son on dört yıldır inandığım şeye otomatik bir tepki. Sorgusunu izledim. Masum olduğu o kadar açık ki, aslında onu neden tutukladıklarını anlamıyorum.

"Size ilk duruşma hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Bunun için Zain'in avukatı değildim ama cevap vermeye çalışabilirim. Ne bilmek istiyorsunuz?"

"İfademi vermekten başka bir şey için mahkeme salonuna girmeme izin verilmedi. Babam Jason'a ne olduğunu duymamı istemediğini söyledi ve avukatın bunun kürsüde söylediklerimi etkileyebileceğini söylediğini hatırlıyorum."

Peter başını sallar. "Bu doğru. Özellikle de bu kadar ."

"Gerçekten hepsi benim hatam mıydı?" Bütün hafta boyunca merak ettiğim ve Zain'in de inandığını açıkça belirttiği bir şeydi bu.

Bir iki dakika cevap vermiyor, sonra iç geçiriyor.

"*Tek* tanık sendin." Sesi garip bir şekilde nazikti. "Savcılık senin yaşıyla ve kardeşinin kaybından dolayı yaşadığın yıkımla oynadı. Yaptığın şeyi görmenin sende yarattığı travmadan bahsetmiyorum bile. Dediğim gibi, ilk davada yer almadım ama ifadenizin ve yaşınızın jüri üzerinde nasıl bir etki yaratacağını tahmin edebiliyorum."

Benim hatam olduğunu onaylıyor. *Hepsi* benim hatam.

Ve bunu ondan duymak çok farklı. O kadar gerçekçi ki. Ses tonunda suçlama yok. Zain'den tamamen farklı bir şekilde yaklaşıyor. İnkâr etmeme ya da tartışmama yer bırakmayan bir şekilde.

"Başka şüpheliler var mıydı?"

Başını iki yana sallar. "Hiç birini aramadılar. Gözaltında mükemmel bir şüpheli vardı. Neden polisin zamanını ve kaynaklarını daha fazla harcasınlar ki?" Ayağa kalkıyor ve masanın etrafından dolanıp önüme çömeliyor. "Bak Ashley, yalan söylemeyeceğim. Senin ifaden olmadan, ellerinde bir dava bile yoktu. Cinayet silahı kayıptı ama ellerinde *sen vardın*. Orada olan ve gördükleri hakkında yalan söylemek için hiçbir nedeni olmayan bir tanık."

"Bıçak kayıp mıydı? Ama... onun kanıtın bir parçası olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Olay yerindeydi. Katalogladılar, bu yüzden duruşmada kullandıkları fotoğrafları vardı. Gerçek bıçağın tutuklamadan bir süre sonra ama duruşmadan önce kaybolduğu daha sonra ortaya çıktı."

"Ama parmak izi için test etmiş olmalılar?"

"Ettiler. Hiçbirine rastlanmadı."

"Yani, onu bununla gördüğümü söyleyen bendim..." Gözlerimi kapatıyorum.

"Bütün davayı içeri girip Zain'i orada kanlar içinde ve elinde bıçakla görmeniz üzerine kurdular, evet."

Yüzümü kapatıyorum.

Zain'in benden nefret etmesine şaşmalı mı? Hayatımı mahvetmek istemesi?

Senden bu kadar nefret ediyorsa, dün gece yaptığını neden yaptı?

Zihnim bunu düşünmekten kaçınıyor.

"Ne olursa olsun, şu anda Zain hala ne pahasına olursa olsun hayatta kalma ruh halinde. Bundan kurtulması zaman alacak. Bunu atlatabilirseniz, sonunda size yaptığı şeyi yapmasına gerek olmadığını görme ihtimali var."

Onu banyoda yerde bulduğum zamanı düşünüyorum.

Yatağı bende olduğu için böyle yaptığını iddia etti... ama evde başka odalar da vardı. Kanepede bile uyuyabilirdi. Neden banyo zemini?

Kafamın içindeki küçük bir ses bunun odanın küçük olmasından kaynaklandığını fısıldıyor. Neredeyse hücre boyutunda.

Bu olamaz.

Benim tanıdığım adam hesaplı, odaklanmış.

Hapishaneden çıkmaya yardımcı olacak böyle bir şeye gerçekten ihtiyacı var mı?

Hapishane dışındaki hayata gerçekten görüldüğü kadar alışmış mıdır?

"Kararı nasıl bozdurdun?" Kendimi şimdi ve buraya odaklanmaya zorluyorum.

"Birkaç şey vardı. Bıçak bunlardan biriydi. Polisin Zain'i gözaltına aldıktan sonra, yani olay yerine çağrılır çağrılmaz soruşturmayı durdurması. Onun yaptığını gösteren gerçek kanıtların olmaması. Sıçrayan kan miktarına bakılırsa, Zain'in üzerinde olduğundan daha fazla kan olmalıydı. Üzerinde kavga izi de yoktu. Herhangi bir çizik ya da iz yok. Ayrıca saldırı sırasında kasabadan çekilmiş güvenlik kamerası görüntülerini bulmayı başardım. Olay sırasında orada olmasına imkan yok. Kısa bir süre sonra gelmiş. Zain oraya vardığında Jason hâlâ hayattaydı."

Boğazımdaki safra yükseliyor. "Zain... gerçek katili rahatsız etti mi?" "Sanırım, ama açıkçası bunu kanıtlayacak hiçbir şeyim yok."

"Hâlâ evde olabilirler mi?" Fısıldıyorum.

"Belki de. Ya da belki de arabasının yola çıktığını görünce gitmişlerdir."

Belki de benim içeri girdiğimi ve Zain'i kardeşimin cesedinin başında bulduğumu gördüler. Belki de kaçışlarını gizlemek için bunu kullandılar.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

ZAIN

"MERHABA. ROXY MORAN." SARIŞIN BANA DOĞRU GELİYOR, BİR ELİ

Mutfaktan çıkıp havuzun bulunduğu yere doğru yürüdüğümde elimi uzattı. "Sen Zain olmalısın."

Elini elime aldım. "Sanırım öyle olmalıyım."

"Buraya yerleştik." Kolunu benimkine doluyor ve kendimi çekilmemek için zor tutuyorum.

L şeklindeki açık hava oturma düzeni kameralar, ekranlar ve mikrofonlarla çevrilidir.

"Avukatınız hangi soruları soracağımızı önceden görmek istediğinizi söyledi. Liste burada." Masaya doğru bir el sallıyor. "Yasak olan bir şey var mı?"

Omuz silkiyorum. "Saklayacak bir şeyim yok."

Bana gülümsüyor. "Mükemmel. Emin olmak için listeyi okuyabilirsin, ama eğer senin için de uygunsa, konuşurken aklıma bir şey gelirse bazı sorular ekleyebilirim."

"Elbette."

"Harika! Size birkaç dakika vereceğim ve sonra kanepede bana katılırsanız . Bunun canlı yayınlanacağı söylendi, değil mi?"

"Öyleydim."

"Güzel, güzel!" Başını sallıyor. "İşleyiş şekli şu: on dakikalık bir gecikme olacak, yani canlı ama *canlı* değil. Bu gecikme bize

Bir şey olursa ya da herhangi bir şeyi sansürlememiz gerekirse ayarlayın."

Koltuğa doğru ilerliyor ve kenarına tünüyor. Üzerinde soruların yazılı olduğu kâğıda uzanıp göz gezdiriyorum. Beklemediğim hiçbir şey yok, bu da kafamda bir alarm oluşturuyor. Ashley hakkında kesinlikle hiçbir şey yok. Ve ilk duruşmanın bir parçası olsa bile onu araştırmadıklarına bir an bile inanmıyorum. Mahkumiyetimde önemli bir rol oynadı. Onun hakkında konuşmak istememelerine imkan yok.

Eğer onu araştırmışlarsa, evlilik cüzdanını da bulmuşlardır.

Planlarının ne olduğunu bildiğimden eminim. Ben bir şekilde Ashley ile bağlantılı bir şey söyleyene kadar soruları takip edecekler ve sonra konuşmayı ona çevirecekler. Özel bir röportaj istiyorlar. Şok değeri istiyorlar.

Gülümsememi gizliyorum.

Ve elde edecekleri şey de bu... sadece hayal ettikleri şekilde değil.

Pozisyon alma çağrısı geldiğinde Roxy'nin yanına oturmak için hareket ediyorum. Bana bir kez daha parlak bir gülümseme veriyor, bu sırada TV çalışanları etrafta dolaşıyor, her ikimizin de üstlerine mikrofonlar takıyor ve mükemmel buldukları açığa gelene kadar hareket ettiriyorlar.

Sonra sessizlik çöküyor ve yalnız bir kişi geri sayıma başlıyor. Bire ulaştığında, dik oturan Roxy'yi işaret eder.

"İyi günler. Ben Roxy Moran ve şu anda Anlık Görüntüler'i izliyorsunuz. Bugün bizimle birlikte özel bir konuğumuz var. Sizi Zain Ryder ile tanıştırmaktan mutluluk duyuyorum." Bana dönüyor. "Programa hoş geldin, Zain."

"Beni ağırladığınız için teşekkürler."

"Aslında Zain'in ailesinin evindeyiz ve bu özel bölümü tüm izleyicilerimize canlı olarak gönderiyoruz. Eminim izleyenlerin birçoğu Zain'in davasının yeniden açılıp incelendiği ve ardından mahkumiyet kararının bozulduğunun açıklandığı şok edici haberdar olacaktır. Zain Cumartesi günü özgür bir adam oldu. Serbest bırakılmanızın üzerinden dört gün geçti. Nasıl hissediyorsun?"

"Sanırım hala bana yetişmeye çalışıyor."

"Başa dönüp ilk duruşma hakkında konuşsak sorun olur mu?"

"Elbette."

"İzleyiciler kapatmak ya da başka tarafa bakmak isteyebilir. Genç bir çiftin vahşice öldürülmesini konuşmak üzereyiz." Yan oturana ve doğrudan bana bakana kadar yerini değiştiriyor. "O gece eve girdiğinizde bir şeylerin ters gittiğini anladınız mı?"

"Kapı kilitli değildi ama bu alışılmadık bir şey değildi. Sakin bir mahallede oturuyorduk ve Louisa kapıları asla kilitlemezdi. Yani hayır, başlangıçta değil."

"Ve üst kattaki yatak odalarına mı çıktınız?"

"Ben yaptım." Sağ bacağım zıplıyor ve durdurmak için elimi uyluğuma bastırıyorum. Bu konu hakkında konuşmanın beni nasıl etkilediğini kimsenin ihtiyacım yok.

"Raporlara göre siz odaya girdiğinizde Jason hâlâ hayattaydı."

". Yerdeydi. Louisa yataktaydı. Ne gördüğümü anlamam bir dakika sürdü, sonra odanın karşısına koştum. Jason'ın bilinci yerindeydi ama konuşacak kadar değil. Benden onu Louisa'nın yanına koymamı istedi."

"Louisa çoktan ölmüş müydü?"

"Sanırım öyle. Emin değilim. Başlangıçta Jason'a odaklanmıştım."

"Ona kimin saldırdığını sordunuz mu?"

"Tabii ki istedim ama tek istediği Louisa'nın yanında olmaktı."

"Sonra ne oldu?"

"Onu yatağa yatırdım, tam o sırada kız kardeşi odaya girdi." "Ashley Trumont. O zaman on üç yaşındaydı, değil mi?" "Onun gibi bir şeydi."

"Onları öldürenin sen olduğuna dair onun ifadesi vardı. Bıçak sendeydi. Bıçak sende miydi, Zain?"

"Ben yapmadım. Sanırım bıçak kapının yanındaydı. Hatta odadan çıkarken bıçağa takılıp düştüğünü düşünüyorum."

"Ve polisi mi aradı?" "Bu doğru."

"Gelmeleri ne kadar sürdü?"

"Uzun sürmedi. Burası küçük bir kasaba ve burada çok az şey oluyor, bu yüzden gelişlerini geciktirecek başka bir şey yoktu."

"Ve hemen tutuklandınız."

"Evet." Kameraların ötesindeki hareket gözüme çarpıyor ve Ashley görüş alanıma giriyor. Duruyor ve sanırım kameraların menzili dışında olup olmadığını anlamaya çalışıyor.

Roxy bakışlarımın çizgisini takip ediyor. "Eve döndüğünden beri Ashley ile çok zaman geçirdin, değil mi? Kasaba sakinleri seni onunla akşam yemeğinde ve kahvaltıda gördüklerini söylediler."

"çok şeyimiz vardı."

"Jüriyi suçlu olduğunuza ikna eden şeyin onun ifadesi olduğu gerçeği gibi."

"Daha önce de söylediğiniz gibi, o bir çocuktan biraz daha fazlasıydı." "Peki ya şimdi?"

"Artık benim yapmadığımı biliyor. Aslında," kameraya doğru dönüyorum, "Ashley ile konuştuğumdan beri, yeniden yargılama sırasında bile bilmediğimiz daha fazla bilgi ortaya çıktı. Dün öğleden sonrayı Şerif McFadden ile geçirdim ve ..." Saatimi kontrol etmek için duraklıyorum "... cinayetlerle ilgili bir tutuklama şu sıralarda yapılıyor olmalı."

kaos patlak verdi.

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

ASHLEY

BİRİSİ TUTUKLANIYOR MU?

İlk tepkim annemi aramak için cep telefonuma uzanmak oldu.
Ama elim cebime giderken yarı yolda durdu.

Cep telefonum yanımda *değil*.

Zainde. Bakışlarım ona geri
döndü.

Kaosun ortasında sakın bir vaha gibi. Sunucu sorular soruyor,
televizyon ekibi etrafta koşuşturuyor. Kamerayı Zain'e odaklamak için
bağırان adamın yapımcı olduğunu varsayıyorum... ya da yönetmen...
ya da önemli biri, her neyse.

Ya Zain? Zain sadece orada oturuyor ve bana bakıyor.

*Annemi tutuklattı mı? Neden? Hangi sebepten? Beni ne için
cezalandırıyor? Dün gece yüzünden mi?*

Midem düğümlendi. Ona sormak istiyorum. Ama bu potansiyel
olarak kameraların önüne çıkmak demek.

*İstediği bu mu? Annemin tutuklandığını söylediğinde tüm
dünyanın tepkimi görmesini mi? Her şey bunun için mi geliyor?*

O ayağa kalktığında herkes sessizliğe gömülür.

"Bana bir dakika izin verirsiniz, karım bayılmak üzere gibi
görünüyor."

Ve *bu* da başka bir bağırış çağırışa yol açıyor.

Hareket etmiyorum, bana doğru yürürken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "İyi misin?" Sesindeki endişe beni neredeyse güldürüyor.

Bu, izleyen herkes için bir oyun ve o lanet sözleşme yüzünden söylemek istediklerimi söyleyemiyorum.

"Kim tutuklandı?"

Gülümsemesi genişliyor ve yanağını okşamak için uzanıyor. Eminim izleyen herkese bir aşığın dokunuşu gibi görünüyordur. Bir sevgilinin dokunuşu gibi hissettiriyor. Ama öyle olmadığını biliyorum. Bu bir uyarı. Başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Şu anda söyleyemem. Filme alınırken olmaz."

"Ama dünyaya birinin tutuklandığını söyleyebiliyorsunuz?" Sesim tiz çıkıyor.

"Bana güvenmek zorundasın, Firecracker."

"Sana güvenmek mi? Sana *güvenmek* mi? Ne yaptın-" Ağzının benimkini kapatması beni susturuyor.

Geri çekiliyorum ve aramıza mesafe koyarak bir adım geri atıyorum. "Eğer annemin evine polis gönderdiysen-"

"Annen iyi."

"Öyle mi?" Sallanıyorum ve düşmemek için elimi uzatıyorum.

"Doğru mu duydum? Ashley Trumont sizin eşiniz mi?" Kadın sunucu bize ulaşıyor, arkasında bir kameraman var.

Zain elime uzanıyor ve beni kendisine doğru çektiğinde karşı koymuyorum.

"Sen yaptın." Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti, sonra ikimizi de ona doğru çevirdi. "Pazartesi akşamı gizlice evlendik. Zaten bilmiyor olmana şaşırdım."

Sunucu kızarır.

"Ahh, demek biliyordun." Zain eğlenmiş görünüyor. "Bunu söylemek için doğru anı mı bekliyordun?"

"Onun gibi bir şey. Konuşmamıza geri dönebilir miyiz? Sanırım birkaç dakikalığına reklamlara ara verdik." Yapımcıya bakıyor, o da başını sallıyor.

Kendimi Zain'den kurtarmaya çalışıyorum ama o gitmeme izin vermiyor ve beni yarı sürükleyerek oturdukları yere götürüyor. Beni çekiyor

yanına oturur ve yapımcının işaretiyle sarışın kadın tekrar konuşmaya başlar.

"Aradan önce Zain, Jason Trumont ve Louisa Conway cinayetleriyle ilgili olarak bir tutuklama yapıldığına dair bombayı patlattı. Zain, yeni bir şüpheli olduğunu ne zamandır biliyordun?"

"Dediğim gibi, Ashley'nin bu konuda bazı sorumlulukları var. Düşünülmemiş bazı noktaları gündeme getirdi ve ben Şerif McFadden ile konuştuktan sonra o da kendi soruşturmasını başlattı. Şüphelinin peşinde olduğumuzu fark etmesini istemediğimiz için hızlı hareket etmek zorundaydık."

"Peki kim o?"

"Şu anda bunu size söyleme yetkim yok. Şerifin zamanı geldiğinde bir açıklama yapacağından eminim."

"Sadece aklanmakla kalmayıp, size inanmamış olabilecek tüm insanların artık masumiyetinize dair daha fazla kanıt elde edebileceğini bilmek nasıl bir duygu?"

Yanındaki koltukta kayıyorum ve kolunu belimden çözüyor ama ben uzaklaşmadan elimi yakalıyor.

"Bana inanmalarını önemseyen tek insanlar ailem ve eşim. Ve Ashley kardeşini öldürmediğime dair kanıtları çoktan gördü."

"Ashley... kardeşini öldürdüğüne yemin ettiğin adamla evlisin. Bu nasıl oldu? O hapisteyken konuşuyor muydunuz? O dışarıdayken tanışmış, aşık olmuş ve evlenmiş olamazsınız, değil mi?"

"Ben ... umm ..." Elimi tutan el sıkıyor ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Ne söyleyeyim, bunu mahvedeceğim. Bunu *biliyorum*. "Hayır, o hâlâ hapisteyken konuşmadık."

Elimi kaldırıyor ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor. "Yıllar önce hayatım o kadar çabuk değişti ki, ikimiz de her şeyin bir anda nasıl değişebileceğini biliyoruz. Acele etmek istemedik ve aramızdaki ilişkinin nereye gideceğini görmek istedik. Risk almaya ve iki ayağımızla birden atlamaya karar verdik." Bana bakmak için başını çeviriyor. "Bu doğru değil mi?"

"Evet. Zain zaten çok zaman kaybetti ve ben ..." Derin bir nefes çekiyorum. "Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim."
Ve *bunu* istedikleri anlama çekebilirler.

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

ZAIN

BENDEN UZAKLAŞMA İHTİYACIYLA NEREDEYSE TITREŞİYOR. İÇİNDE

Aldığı her nefeste, bana her bakışında. Annesi konusunda bana inanmıyor. Kendisi kontrol etmek istiyor.

Ve neden bana inansın ki? Her fırsatta annesinin özgürlüğünü tehdit ettim. Ama doğruyu söyleyip söylemediğimi anlaması için bu röportajın bitmesini beklemesi gerekecek, çünkü bu röportaj devam ederken onu yanımda tutmam gerekiyor.

Roxy'nin geri kalan sorularını dikkatimin sadece yarısını ona vererek yanıtlıyorum. Cevaplarımı düşünmeme gerek bırakmayacak kadar açık sorular.

Hapishane nasıl bir yerd?

Serbest bırakılacağım söylendiğinde ne hissettiniz?

Peter davamı almak istediğini söyleyerek bana yaklaştığında aklımdan ne geçti?

Gelecek planlarım neler?

Bu sonuncusu beni duraksattı. İntikam ve sonuçların ötesindeki planlarım hakkında düşünmedim.

"Her seferinde bir gün yaşıyorum. Yapmak istediğim şeyler var ama şimdilik eşimle ve ailemle vakit geçireceğim."

Ashley sözlerim karşısında geriliyor ve bir kez daha elini benimkinden kurtarmaya çalışıyor.

"Balayına çıkacak ?"

"Hapisten yeni çıktım. Şu anda her gün benim için bir balayı."

"Bugün MO-TV'ye konuşmak için zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Zain." Roxy kameraya dönüyor. "Stüdyodaki Meghan'a."

Parlak bir şekilde gülümser ve bekler.

"Ve... kes. Mükemmel. Teşekkürler!" Yapımcı elini uzatarak bize doğru ilerliyor. "Bugün bunu yapmamıza izin verdiğin için çok teşekkür ederim, Zain."

"Olayları kendi açımdan paylaşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Daha yakına eğiliyor. "Kayıt dışı olarak, bize kimin tutuklandığını ve hangi suçlamayla tutuklandığını söyleyebilir misiniz?"

"Üzgünüm, yapamam. Eğer bu bilgiyi istiyorsanız, karakola gidip sormanız gerekecek. Eminim bir noktada bir açıklama hazırlayacaklardır." Ashley'nin elini kavrayışımı ayarlıyorum, parmaklarımızı birbirine bağlıyorum ve gözlerinin başımın yan tarafını delmesini görmezden geliyorum. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, karımla özel olarak konuşmam gerekiyor."

Cevap beklemeden onu da yanıma alarak hızla uzaklaşıyorum. İçeri girdiğimizde, ön kapıya ulaşana kadar koridor boyunca yürümeye devam .

"Nereye gidiyoruz?"

"Evime dönüyoruz."

Durdu. "Oraya geri dönmeyeceğim."

"Sana nereye gitmeni söylersem oraya gideceksin." Pis bir ifade ama buradan çıkmam ve bizi izleyen tüm gözlerden uzaklaşmam gerekiyor.

Hâlâ kıpırdamayınca içimi çektim. "TV ekibinin üyeleri var. Yürüyerek ya da seni taşıyabilirim. Birini seç. Eminim görüntüler şov için ekstra bir bonus olacaktır."

"Annem nerede?"

"Ben zihin okuyucu değilim. Hiçbir fikrim yok." "Onu aramak istiyorum."

"Lanet olsun. Tamam." Arka cebimden cep telefonunu çıkarıp rehberden annesinin numarasını buluyorum ve çevir tuşuna basıyorum. Çalmaya başlayınca ona fırlattım. "Bir dakikan var."

"Anne? Anne, neredesin?" Gözlerini benden ayırmıyor. "Hayır, bir nedeni yok. Ben... Ben sadece Zain'in ailesinin evine gelip gelmeyeceğinden emin değildim... Sen... Ne? Hayır, kimin tutuklandığını bilmiyorum."

"Otuz saniye," diye mırıldandım.

"Gitmem gerek Anne? Anne, beni dinle... Evli misin? Ne? Evet. ... Gitmem gerek. Daha sonra açıklayacağım, söz veriyorum." Telefonu kapattı.

Arkasında bir hareketlenme oluyor ve Marissa ile annem oturma odasından çıkarken omzunun üzerinden bakıyorum. Yoldan çekilip oraya sığınmış olmalılar. Ashley'i gördükleri anda durdular.

"Nerede o?" Aramızda gerçekten neler olup bittiğine dair herhangi bir ipucu verecek bir şey söylemediğinden emin olmalıyım. Diğer iki kadın orada dururken olmaz.

"Antika dükkanında. Televizyondaki röportajı orada izledi. Kim-"

Bu cümleyi bitirmesine izin veremem, o yüzden yapmam gerekeni yapıyorum. "Anne. Marissa. Her şey mi?"

Ashley'nin yüzündeki renk solar.

"Zain, hayır." Kelimeleri ağzında geveliyor.

Onu görmezden geliyorum, telefonu elinden alıyorum ve iki kadının önünde durmak için yere geçiyorum. "Tutuklama konusunda sizi önceden uyarmadığım için özür dilerim."

"Oğlumu öldüren kişiyi buldunuz mu?" Marissa'nın sesi titriyor.

"Devam eden bir çalışma." "Kim o?"

Başımı salladım. "Söyleyemem. Henüz söyleyemem. Şerif hâlâ bazı şeyleri araştırıyor ama söz veriyorum, en kısa zamanda size her şeyi anlatacağım."

"Zain, bir şeyler söylemeliydin. Birinin tutuklandığı haberini böyle vermek... bizi uyarmadan. Aklından ne geçiyordu?" Diğer yandan annemin sesi keskin.

"Bu görüşmeyi neden ayarladığımı sanıyorsunuz? Hapisteyken öğrenmiş olabileceğim tarifleri paylaşmak için değildi. Bütün amacım masumiyetimi kanıtlamaktı. Serbest bırakıldım diye herkesin benim hakkımdaki fikirlerinin değiştiğine gerçekten inanıyor musunuz? İnsanların yanlarından geçerken bana bakıp bu sefer daha iyi bir avukatım olup olmadığını merak etmediklerini mi sanıyorsunuz? Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bilgi edindiğim anda neden sessiz kalayım ki? Seni uyaramadım. Biri kulak misafiri olsaydı-"

"Zain!" Babamın sesi . "Yeter artık. Anneni üzüyorsun."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Sizi temin ederim

ki kasıtlı değil." "Bu tutuklamayı önceden Peter'la

konuştunuz mu?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü herkesin düşündüğünün aksine, ben cinayetten hapse atılmış yirmi yaşında bir çocuk değilim. Otuz dört yaşındayım ve kendi kararlarımı verebilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim." Sesim en az babamınki kadar agresif.

"Bu kararlar arasında sadece yirmi dört saattir tanıdığınız bir kadınla evlenmek de var mı?"

Ashley arkamdan bir ses çıkarıyor ve onu bulmak için başımı çeviriyorum.

"Ashley ile evlenme nedenlerim bana ait ve sizi ilgilendirmez."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

HERKES BANA BAKIYOR-ZAIN, ANNESİ, BABASI VE MARISSA.

Neden bana bakıyorlar? Ne söylememi istiyor?

Zihnim karardı. Göz kırıyorum. Sessizlik uzuyor.

Onlara söyleyeceğim. Bana şantaj yaptığını söyleyeceğim. Daha fazla sessiz kalmayacağım. Bu tek fırsat. Zaten ona kızgınlar. Davranışlarını sorguluyorlar. Bana inanacaklardır.

Peki ya dün gece? Bu işleri değiştirmede mi?

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve birinin zil sesi sessizliği bozuyor ve o an bozuluyor.

Zain telefonunu kulağına götürür.

"Alo?" Kaşlarını çatıyor. "Ne zaman? ... Tamam, evet. Kontrol edeceğim. Bana bir saat ver." Aramayı sonlandırır ve cep telefonunu cebine koyar. "Gitmemiz gerekiyor."

Kimse bir şey söyleyemeden bana doğru yürüdü, elimi tuttu ve beni kapıdan dışarı çekti.

"Bekle!"

"Hiç şansın yok." Arabasının yolcu kapısını açtı. "Atla."

"Hayır. Seni kim aradı?"

"Gerçekten ne yapmak üzere olduğunu tahmin edemeyeceğimi mi sandın?"

Telefonum çaldığı için şanslısın. Arabaya bin."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bunu sana zaten
söyledim."

Arabaya bindim ve bana katılmasını bekledim.

"Seni inadına suçlamadığımı ve birinin tutuklandığını biliyorsan,
neden hala bana böyle davranıyorsun?"

Cevap vermiyor, onun yerine arabayı çalıştırmaya ve evden
uzaklaşmaya odaklanıyor.

"Zain, cevap ver bana. Bunun benim hatam olmadığını bildiğini
birden fazla kez itiraf . Peki *neden*?"

"Emniyet kemerini ."

"Cevap ver bana!"

Çenesinde bir kas oynuyor ama *yine* de soruma cevap vermiyor.

Birkaç dakika sonra evinin önüne geldiğimizde motoru kapattı
ama hareket etmedi. Evi evlendiğimiz ev olarak hatırlıyorum. Evin
ona ait olması beni şaşırtmamalı. Şimdiye kadar yaptığı her şey
dikkatlice hesaplanmıştı, öyleyse neden evliliğimiz için seçtiği yer
de kontrol ettiği bir şey olmasın?

Arabadan iniyor. Ben olduğum yerde kalıyorum. Yolcu kapısı
açıldığında ona bakmadım.

"Adil davranmıyorsun."

Emniyet kemerini açmak için bana doğru eğildi.

"Yalancı şahitlikten hapiste değilsin, değil mi? Bunun adil olduğunu
söyleyebilirim." Doğruldu ve arkasını döndü.

Olduğum yerde kalıyorum ve onun ön kapıya doğru yürüyüp
içeri girmesini izliyorum.

Düşüncelerim .

Ona bağırarak istiyorum. Beni dinlemesini talep etmek istiyorum.
Benim sorumlu tutulamayacağım şeyler olduğunu kabul etmesini
istiyorum. Ama yapamam... çünkü neden böyle davrandığını
anlıyorum. Avukatı bunu bana başka hiç kimsenin yapamayacağı
bir şekilde açıkladı.

Ama kimin ve hangi kanıtlarla tutuklandığını bilmem gerekiyor.

Arabada oturmak bana bu bilgiyi vermeyecek.

Şimdi annem olmadığını teyit ettiğime göre biraz daha net düşünebiliyorum. Gazeteciye, daha önce düşünmediği şeyleri gündeme getirdiğimi söyledi.

Sorun şu ki, o kadar çok şey ki, neye takıldığını bilmiyorum ... yoksa biliyor muyum?

Beni sorgusunu izlemeye zorladıktan sonra verdiği tepkiyi düşünüyorum.

Aman Tanrım.

Zain'in kaybolan figürünü kovalamak için acele ederken neredeyse arabadan düşüyordum.

"Kim tutuklandı?" Bir fikrim var, ama onun söylediğini duymam gerek.

o.

Giriş holünde durdu ve klavyeye vurdu.
alarmı kapattığını varsayıyor, ama bana cevap vermiyor.

"Yardımcı olacak bilgiler verdiğimi söylediniz. Neymiş o bilgi? Bilmeye hakkım var, Zain."

Ben burada yokmuşum gibi davranıyor. Koridoru geçip mutfığa gittiğini bildiğim kemerli doğru yürüdüğünde, kontrolümden geriye ne kaldıysa onu da kaybediyorum... ve öfkemi.

Etrafıma bakıp en yakındaki şeyi alıyorum... Zain'e *hiç* benzemeyen mavi bir porselen vazoyu... ve ona fırlatıyorum. Omzunun üzerinden geçip duvara çarpıyor ve parçalanıyor.

"Beni bırakıp gitme!"

Yavaşça döner. "Ya da ne? Bu konuda ne yapacaksın?"

İkinci bir vazo kaptım ve kafasına fırlattım. Eğildi ve bir kez daha duvara çarptı. Kötü nişancılığıma duyduğum kızgınlık, bana bir şey söylemeyi reddetmesine duyduğum öfkeyle karışıyor ve şimdiye kadar sahip olduğum tüm filtreler yok oluyor.

"Taleplerini ve tehditlerini savuruyorsun. Kardeşimi kimin öldürdüğünü bulduğunu söyleyerek bombayı patlatıyorsun. Yine de bana kim olduğunu söylemeyi reddediyorsun! Bana yaptığın onca sonra senin kötü olduğunu düşünmüştüm... ama *bu* bunu kanıtlıyor."

"Kötülük mü?" Sesi yumuşak. "Benim kötü olduğumu mu düşünüyorsun, Ashley?"

"Sen değil misin? Bana şantaj yaptın, sonra beni seninle evlenmeye zorladın. Beni kardeşimin *öldürüldüğü* odaya kilitledin. Ne tür bir canavar bir odayı birisi öldürüldüğünde olduğu gibi tutar?

öldürüldü? Jason'ı öldürmemiş olabilirsin ama rol yaptığın gibi masum bir kurban olmadığın kesin. Artık değilsin. Olduğunu söylediğim canavara dönüştün."

Bana doğru bir adım atıyor. Işığın yüzüne vuruş şekli onu parlayan gözleri ve keskin elmacık kemikleriyle bir şeytana dönüştürüyor. Öfkesi neredeyse gözle görülür dalgalar halinde üzerinden dökülüyor.

"Peki beni o canavara kim dönüştürdü?" Sesi ipeksi.

Kendimi koruma içgüdüm çok geç devreye giriyor.

Çok ileri gitmeden önce konuşmayı kesmeliyim.

Ama yapamıyorum ve kelimeler dudaklarımdan dökülmeye devam ediyor.

"Sen, Jason ve Louisa arasında gerçekten neler oldu, Zain? Herkes onun senin kız arkadaşın olduğunu düşünürdü, onun değil. Sonra Jason'la çıktığı ve onun bebeğine hamile olduğu ortaya çıktı. ... senin değil. Eğer kıskançlık krizine girip ikisini de öldürmediysen, o zaman kim öldürdü?"

"Konuşmayı kes." Yüzünde beni korkutması gereken bir ifade, gözlerinde bir ışık var.

Çok öfkeli. Bunu ben bile görebiliyorum. Ama yine de umurumda değil. Hiç umurumda değil.

"Onları sen öldürmedin, bunu artık biliyorum. Ama *biri* öldürdü. Neden?"

Bunu neden yaptılar? Neden bu ismi benden saklıyorsun?"

Bana doğru ilerliyor. Yerimde duruyorum.

"Neden bana

söylemiyorsun?" "Kapa çeneni dedim."

"Hayır! Bilmeye hakkım var."

"Benim sana verdiklerim dışında hiçbir hakkın yok!" Bağırışı duvarlarda yankılanıyor.

"Karanlık çağlarda değiliz, Zain. Beni imzalamaya zorladığın sözleşme yasal değil. Ben aptal değilim. Annemle ilgili tehditlerinle beni korkutmuş olabilirsin ama artık buna sahip değilsin. Şu anda çekip gitmek istesem gidebilirim."

"Dene bakalım. Bakalım ne olacak."

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

ZAIN

TEHDİT ASILI DURUYOR.

Karar. Çenesi geriliyor, gözleri parlıyor ve sonra bana sırtını dönüp kapıya doğru yürüyor.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Öne doğru hamle yapıp kolundan tutarak onu tekrar yüzüme doğru çekiyorum. Acı yanağıma yayılıyor ama bileğini kavrayıp kolunu arkaya doğru bükme için bunu görmezden geliyorum.

Bu hareket vücudunu benimkine doğru çekti. Parmaklarımı boğazına doladım ve başını geriye ittim.

"Gerçekten buradan çıkıp gitmene izin vereceğimi mi sandın?" Vücudumla duvar arasına sıkıştırana kadar onu odanın diğer ucuna geri götürüyorum.

Gözleri bana ateş püskürüyor. Ve ben onların içine düşüp yanmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Bırakın gideyim."

Gözlerim dudaklarının hareketini takip ediyor. "Yoksa ne olur?"

Dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor ve bu hareket benim felaketim oluyor. Başımı eğiyorum ve dudaklarını yakalıyorum. Dilim onunkini buluyor, , sonra ağzına dalıyor.

Bileğini bırakıyorum ve kolumu beline doluyorum. Kolları aynı anda boynuma dolanmak için kalkıyor, parmakları saçlarıma saplanıyor.

Onu öpmemem için binlerce neden var.

Onu ayaklarından kaldırıp oturma odasına taşımamam için beş yüz neden var.

Onu kanepeye yatırmamam için yüzlerce neden var.

Tek bir bile sayamam.

Ağızlarımız, gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkarmasına yetecek kadar uzun süre ayrılıyor. Ellerinin vücuduma ilk dokunuşu içime bir ürperti gönderiyor. Parmakları sırtımdan yukarı, omurgam boyunca kayıyor ve omuzlarımı sarıyor.

Bana durmamı, çekip gitmemi söyleyen mantığın sesi, daha güçlü başka şeyler tarafından sessizliğe gömülüyor.

Ellerinin dokunuşu. Dudaklarının çenem boyunca ağzı açık öpücükler kondurması. Avuçlarımdaki tenini hissediyorum.

Şu anda burada olanlardan başka bir şeyle ilgilenmeye kendimi ikna edemiyorum.

Geçmiş önemli değil, sadece şimdiki zaman önemli.

Tişörtünün eteklerini bulup yukarı çekiyorum, karnını ve kaburgalarını ortaya çıkarıyorum. Göğüsleri ince, ipek bir örtülü ve dilimi sütyenin üzerinde gezdirmek için başımı indirebilmek amacıyla ağzından çekiyorum. Meme ucunun dış hatları beyaz ipekten belli oluyor ve dilim sertleşmiş ucunu yaladığında yumuşak bir nefes veriyor.

En son ne zaman bir kadın vardı?

Bu düşünce, ellerinden biri eşofmanımın kemerinin altından ittiğinde olduğu kadar hızlı bir şekilde kayboluyor. Parmak uçları aletimin üzerinde geziniyor. Bu his tıslamama neden oluyor. Bunu tekrar yapıyor ve bileğini tutup çekmek için aşağı uzanıyorum. Bileğini kaldırıp başının üzerinde sabitliyorum ve dudaklarını tekrar dudaklarımla buluşturuyorum.

Altımda hareket ediyor, bir bacağını kalçalarıma dolayana kadar benimkinin üzerinden kaydırıyor. Bu hareket beni ona doğru yaklaştırıyor, aletim kalçasına baskı yapıyor ve dudaklarına karşı inliyorum.

Düzgün düşünemiyorum. Bunun olmaması için bir sebep var ama ne umurumda değil.

Serbest elimle uzanıp kot pantolonunun düğmesini açıyorum ve boğazından aşağıya, göğsüne doğru öpüyorum. Sütyenini burnumla iterek meme ucunu yalıyorum, sonra ağzıma alıyorum.

Sırtını bir nefesle kaldırıyor ve elimi külotunun içine sokuyorum. Meme ucunu ısırıp emerken ve yalarken, parmaklarım klitorisini arıyor. Temas ettiklerinde inlemeleri kanımı ısıtıyor ve bileğindeki tutuşumu bırakıyorum, böylece vücudundan aşağı kayabiliyorum.

Parmaklarım kotun içine kıvrılıyor ve kotunu bacaklarından aşağı çekebilmem için kalçalarını kaldırıyor.

"Sikeyim." Kalçasını, karnını, göbeğinin etrafını ve diğer tarafını öpüyorum.

"Zain." Adım yumuşak bir fısıltı. Bir eli saçlarımda geziniyor, kafa derime doğru kıvrılıyor ve başımı çekiştiriyor.

Dudaklarım üzerinde geziniyor ve bir parmağımla üzerinde, klitorisinin etrafında ve içine itene kadar aşağıya doğru iniyorum.

İnliyor, kalçaları tekrar kalkıyor.

"Ağzımı üzerinde ister misin? Parmaklarımı içinde ister misin?"

Cevap olarak saçlarımı sıkıca kavırıyor ve yüzümü istediği yere doğru çalışıyor. Parmağımla çekip kurtarıyorum ve başparmaklarımı kullanarak onu bakışlarıma açıyorum. Gözlerim ortaya çıkardığım ödüle odaklanıyor ve dudaklarımı yalıyorum.

Daha önce bir kez ağzıma almıştım ama bu sefer farklı hissettiriyor ve acele etmek istemiyorum. Her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum.

Dilimin klitorisine ilk dokunuşu hafifti... sadece dilimin ucu, en ufak bir yalama. Tadını almaya yetecek kadar.

Ama bir örnek yeterli değil. Asla yeterli olmayacak.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

NE YAPIYORSUN?

Eli göğsümün üzerine kapandığında ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde soru oluşuyor ve parçalanıyor.

Düşüncelere, sorulara, kelimelere yer yok. Sadece hislere yer var ve ben tutunmaktan başka bir şey yapamıyorum. Zain usta bir müzisyen gibi bedenimle oynarken bir elim saçlarına sarılmış, diğeri başımın üstünde, parmaklarım kanepenin kolunu kavıyor.

Parmakları meme ucumu çimdikliyor, koparıyor, büküyor. Klitorisimi yalıyor, emiyor ve ısıyor. Ve tek yapabildiğim inlemek, inlemek ve onun altında kıvranmak. Bir, iki, belki daha fazla parmağını içime sokuyor, beni dolduruyor, geriyor ve parmaklarının itiş gücü, ağzının klitorisimi emme ve yalama şekliyle eşleşiyor.

Zevk artıyor, klitorisimden, bacaklarımdan ve kollarımdan, el ve ayak parmaklarıma kadar elektrik atışları gönderiyor. Duygu arttıkça vücudum titriyor ve sonra neredeyse bir roller coaster'da olma hissi var. Midem düşüyor, amım parmaklarının etrafında kenetleniyor, sırtım eğiliyor ve sonra her şey... sadece... patlıyor.

Göremiyorum. Vücudumun nabzından başka bir şeye odaklanamıyorum. Kim olduğumu hatırladığımdan bile emin değilim. Ama yavaşça

her şey tekrar odak noktasına gelir.

Kalbim hızla çarpıyor, hızlı ses kulaklarımda yankılanıyor. Başımı geriye atıyorum. Yüksek sesle, soluk soluğa hava emiyorum. Ve üstümde bir yerlerde, Zain boğazıma ve çeneme öpücükler konduruyor.

"Bana geri mi döndün?" Sözleri kulağıma eğlenerek fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. Kelime üretebilecek durumda olduğumu sanmıyorum. "Daha fazlası için hazır mısın?"

Cevap olarak, bir ayağımla kot pantolonumu bacağımdan aşağıya doğru itiyorum, ardından tamamen çıkarana kadar diğer ayağımla aynı işlemi tekrarlıyorum.

Tüm vücudum hâlâ bana yaşattığı hazzıyla dolup taşıyor. Bana daha vermek isterse, kabul edeceğim. Neden hayır demem gerektiğini fısıldayan küçük ses değil.

"Benim korumam yok."

Onu görmezden geliyorum ve eşofmanını kalçalarının üzerinden aşağı itiyorum. Aleti serbest kalıyor ve dilim üst dudağıma değiyor. Uzun, sert ve kalın ve amım onu içime alma beklentisiyle sıkılıyor.

Gözlerini tutarak parmaklarımı boynuna doluyorum ve deneysel bir vuruş . Boynundaki kaslar kasılıyor ve çenesi patlıyor.

Bir memnuniyet dalgası yayılıyor. Bu adam inanmamı istediği kadar kontrollü değil.

Başparmağım sikinin ucunda geziniyor ve etrafa precum bulaştırıyor. Kalçalarım eğiliyor ve pozisyon değiştiriyorum, böylece onu klitorisime sürtebiliyorum.

"Siktir." Çenesi sıkıştı. "Beni al."

Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve ucu içime girene kadar sikini amımın üzerinde kaydırıyorum.

Gözleri kocaman, bana bakarken gözbebekleri büyüyor ve yavaşça doğru iterken nefes almayı bırakıyorum.

Bedenimi istila etmesi, ele geçirmesi inanılmaz bir duygu, ama kendimi olabildiğince derine kadar bakışlarını tutmaya zorluyorum.

İkimiz de hareket etmiyoruz. İkimizin de nefes aldığından emin değilim.

"Zain." Dudaklarımı yalıyorum ve ağız ağızıma gelmeden saniyeler önce gözleri bu harekete odaklanıyor.

Sonra kalçalarını yavaşça sallıyor, bir saniye, sonra üçüncü ve yemin ederim yıldızları görüyorum.

Hiç bir şey bu kadar iyi hissettirmiş miydi?

Yavaşça itiyor, dili ağızımın içine girip çıkıyor ve ben kendimi parmak uçlarımla asılı bir şekilde kenarda buluyorum.

"Daha hızlı." Tırnaklarım kığına

batıyor. "Hayır."

"*Lütfen.*"

Dudaklarıma karşı gülüyor. "Yalvarman hoşuma gidiyor." Ama hızını değiştirmiyor ve vücudumdaki basınç acı verici bir yavaşlıkla artıyor. "Boşalmak istiyor musun?"

"Evet!"

"Hissedebiliyor musun?"

Parmakları klitorisimin üzerinde

geziniyor. "Tanrım, evet!"

"Yakın mı?"

"Çok yakın." Kelimeler nefes nefese bir fısıltı.

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Sence bu konuda ne yapmalıyım?"

Bu mu?"

Uyarılmamla ıslanan parmakları meme ucumun etrafında dönüyor, sonra çimdikliyor. Benim

Kalçalar buck.

"Lütfen, Zain."

"Adımı söyleme şeklini seviyorum." Sesi kalın, sert, her zamankinden daha derin.

Eğer gereken buysa...

"Zain... Zain... ." Onun adını söylüyorum.

"Siktir... evet." Neredeyse vücudumdan çıkana kadar geri çekiliyor, sonra tekrar içeri giriyor.

Bir elinin parmakları klitorisimle oynuyor, diğeri meme ucumu çekiştiriyor, büküyor ve çimdikliyor ve aleti ciğerlerimdeki havayı boşaltan ve vücudumda bir dizi volkanik patlamaya neden olan vurucu bir ritimle içeri ve dışarı itiyor.

BÖLÜM SEKSEN ÜÇ

ZAIN

BU, UZUN ZAMANDIR GELİŞTİRDİĞİM İRADE VE ÖZDENETİMİN HER ZERRESİNİ GEREKTİRİYOR.

Sikim içine anda boşalmamak için yıllarca uğraştım.

Odaya, duvarların rengine, raflardaki aptal , ışık düğmelerine odaklanıyorum. Kollarımdaki kadın olmayan her şeye.

Ama bu sadece bir süre devam ediyor ve adımı söylemeye başladığında savaşı kaybettiğimi anlıyorum. Daha fazla dayanamıyorum ama ondan önce da eminim.

Vücudu kamburlaşıp eğilene kadar kontrolü elimde tutmayı başarıyorum. Aletimin şiştiğini, sertleştiğini hissediyorum ve tam zamanında karnının her yerine boşalmak için vücudundan çekiliyorum.

"Siktir. Siktir. Siktir." Gıcırdayan dişlerimin arasından kelimeyi gıcırdatarak çıkarıyorum, koltuktan yuvarlanıp yerde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Başımı eğmiş, bir elimi halıya dayamış, nefesimi kontrol etmek için mücadele ediyorum. Dünya dönüyor, gözlerimin arkasında ışıklar parlıyor ve kalbimin her an göğsümden fırlayacağından eminim.

Seks her zaman bu kadar iyi , yoksa çok uzun zaman geçtiği için mi? Ağzımın kuruluşuna karşı yutkunuyorum. Boğazım daralıyor, nefes almakta zorlanıyorum. Ama yavaş yavaş kalp atışlarım yavaşlıyor ve görüşüm

geri döner.

Yanımdaki hareket, Ashley'in doğrulduğunu görmek için tam zamanında başımı çevirmemi sağladı. Bakışlarımla buluştu.

"Yapmalıyım..." eliyle döllerimin karnını kapladığı yeri işaret ediyor. "Temizlenmem gerek."

Başımı salladım. "Mutfağın diğer ucunda bir tuvalet var."

Etrafına bakınıyor, tişörtümü tutuyor ve karnındaki yapışkan pisliğe bastırıyor, sonra ayağa kalkıyor ve bir saniye sallanıyor. Onu izlediğimi fark ediyor ve titrek bir kahkaha atıyor. Ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum ve parmaklarımı kalçasında gezdirmek için uzanıyorum.

"İşin bitince "

Dudağını ısıırıyor, sonra başıyla küçük bir selam veriyor. Diz çöktüğüm yerden kıpırdamıyorum ve kalçalarının salınımını hayranlıkla izleyerek odanın yürümesini izliyorum.

O odadan çıktıktan üç saniye sonra cep telefonumun zil sesi duyuldu. Etrafıma bakınıp eşofmanlarımı buluyorum ve cep telefonumu cebimden çıkarıyorum.

"Öyle mi?"

"Zain?"

Telefonu kulağımdan çekip numaraya bakıyorum. Ses tanıdık geliyor ama rehberimde yok.

"?"

"Ben Esme. Ashley orada mı?"

"Az önce tuvalete gitti. Her şey mi?"

"New York'tan arkadaşları burada. Onu görmek istiyorlar."

Saate baktım. Röportajın sonu yayınlanalı en az doksan dakika olmuş. Başını izleyip hemen yola mı çıktılar, yoksa çoktan koyulmuşlar mıydı? Çok da önemli değil. Ortaya çıkmalarını bekliyordum ve bu bana ne yapmam gerektiğini hatırlattı.

Ayağa kalkıyorum. "İşi bittiğinde seni aramasını sağlayabilirim."

"Onun için endişeleniyorlar ve gelip onu görmek istiyorlar. Dürüst olmak gerekirse, ben de biraz endişeliyim. Evli olmanla ilgili tüm bunlar da ne?"

Mutfak tarafından bir cam kırılma sesi geliyor. Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum ve eşofmanlarımı çekiyorum.

Ashley bardak mı düşürdü?

Bu soru bir saniye sonra bir çığlık duyulduğunda cevaplanıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Esme, gitmem gerek. Seni sonra arayabilir miyim?" Mutfığa doğru yola çıktım.

"Kızlar gelip onu görmek istiyorlar. Onlara adresinizi vermemin bir sakıncası var mı?"

"Evet... hayır. Ailemin evinde değilim. Adresimin sizde olduğunu sanmıyorum. Bana beş dakika verin, sizi aramasını sağlayayım." Esme'nin cevap vermesini beklemeden aramayı sonlandırıyorum.

"Ashley?"

Cevap yok.

"*Ashley?*" Mutfağın kapısını iterek daha yüksek sesle bağıriyorum. Gördüğüm ilk şey, mülkün arka tarafına açılan kapının sallanarak açılması.

Tekrar aday oldu mu?

Ama sonra gözlerim beyaz karo zemin üzerindeki kırmızı sıçramaya takılıyor.

Ne oluyor lan?

Cep telefonumun ekranına bakıyorum ve kulağıma götürüyorum. "Şerif McFadden."

"Benim."

"Sizin için henüz fazla bir gelişme yok." "O tutuklamayı sen mi yaptın?"

"Evet. konuşmuyor."

Kan damlalarının yanına çömelıyorum, sonra doğrulup dışarı çıkıyorum. Ortalık tamamen sessiz. Bir kuş bile .

Siktir. Siktir. Siktir.

"O olduğunu sanmıyorum." Sesim olması gerekenden çok daha kararlı, çünkü içimden bir ses bana bağıriyor.

"Nereden biliyorsun?"

Nereden mi biliyorum? Çünkü lanet olası yerde kan var.

"Çünkü sanırım az önce biri Ashley'i evimden aldı."

Ruthless Intent'i okuduğunuz için teŖekkr ederiz
Zain ve Ashley'e ne olduğunu ve cinayetlerin ardındaki gerçeği Acımasız
PiŖmanlık'ta öğrenin.

<https://books2read.com/ruthlessregret>

AUTHOR NOTE

Ruthless Intent'e şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

Bu kitap benim için her zamanki kitaplarımdan biraz farklıydı ama Zain inkar edilemezdi ve hikayesinin kendi bildiği şekilde anlatılmasını istiyordu.

Söz , Acımasız Pişmanlık hepimizin romantizm türünden beklediği HEA'ya sahip olacak, sadece oraya ulaşmak biraz zaman alabilir :)

Her seferinde her şeyin ötesine geçen editörüm Tee'ye bir atış yapmak istiyorum. Ange ve Shani'ye şikayet etmeden okudukları ve tekrar okudukları için. Alfa ekibime, sokak ekibime ve ARC ekiplerine, farklı bir şey keşfetmem gerektiğine karar verdiğim her seferinde şikayet etmeden devam ettikleri için.

Ve sizlere, okuyucularıma. Siz olmasaydınız, bir boşluğa ya da deli olduğumu düşündüklerinden emin olduğum çok küçük bir gruba bağıryor olurdum.

Sevdiğim şeyi yapmama izin verdiğiniz ve bu yolculuğa eşlik ettiğiniz teşekkür ederim.

Lee

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

